

БРОНУИН УЛФ

ВЪЛШЕБНАТА КРЪСТНИЦА

Част 0 от „Приказни романи“

Превод от английски: Елена Атанасова, 1998

chitanka.info

ПРОЛОГ

Фърн Татяна Голдуин дискретно придърпа нагоре ужасните си чорапогащи и надникна зад един голям фикус, обкичен със стотици малки бели лампички. Елегантната бална зала на хотел „Роял Армс“ приличаше по-скоро на замък от приказките, които бе виждала през изминалото хилядолетие.

Дантелени гирлянди с цвят на праскова опасваха стаята, пъстроцветни лампи осветяваха мястото на булката и младоженеца. Преплетени в арка над главата им пролетни цветя, зеленина и рози разпръскваха уханието си. Същата тема на цветя се повтаряше сред блестящите сребърни вази, артистично разположени из залата върху масите с ленени покривки. Всичко бе съвършено, с изключение на една малка подробност.

Някой планираше да причини зло на булката.

И Фърн бе готова да действа.

Да бъдеш вълшебна кръстница днес съвсем не бе лесно, както някога. Процентът на успех намаляваше постоянно от края на деветнадесети век, а последните петдесет години бяха направо пълен провал. Хората така започнаха да разчитат на техниката, че системно изхвърляха всякакви чудеса и вълшебства от живота си. Такава голяма част от населението бе видяла толкова много специални ефекти и бе слушала такива чудати истории, че вече не се замисляха за истинските магии. Дори най-могъщите вълшебни кръстници нямаха власт над хората, загубили способността си да вярват.

Всъщност, сладката Синди Ела Джоунс бе първата задача на Фърн от четиридесет години. Младоженката бе усетила как космическа сила насочва живота ѝ. След като вълшебницата ѝ бе помогнала да открие „приказката“ в живота си, тя бе следвала пътеката. Сега Фърн очакваше да получи плодовете от своите усилия. И никой нямаше да ѝ попречи!

Фърн се съсредоточи върху Синди Ела и красивия ѝ съпруг и се опита да усети вибрациите в залата. Когато влезе преди десет минути,

усети, че вълшебната ѝ пръчица изпищя един или два пъти, което би трябвало веднага да я накара да бъде нащрек. Трепетът от дългоочаквания успех обаче сигурно бе замъглил за миг рецепторите ѝ. Небеса! Имаше толкова много смущения. Тя затвори очи и бавно започна да отстранява всички мисли, с изключение на тези за Синди и Принс. Постепенно бученето в главата ѝ притихна и тя се съсредоточи върху един разтревожен глас, който разпозна. Беше Белинда Браун, най-добрата приятелка на булката.

Фърн бе срещала благоразумната млада жена няколко пъти, докато се бе преструвала на чистачка през нощните смени със Синди. Всъщност Белинда бе убедила Синди да се доближи до Принстън Чалмърс, президентът на „Чалмърс Инк“ с новата си видеоигра. Тъй като офиса му бе на петнадесетия етаж, трябваша само няколко на място казани думи и леко поръсване с вълшебен прашец, за да се преодолее паролата на компютъра на Принс и Синди да вкара там идеята си. Единствената обувка — оставена след съблимната намеса на Фърн — бе довела Принс до Синди. Останалото беше романс от книгите с щастлив край. Досега.

Фърн огледа внимателно залата. Къде беше Белинда? Аха! Стоеше до задния изход с още две жени. Вълшебната кръстница прехапа долната си устна и раздвижи изтръпналите си крака. Днешните времена може би имаха някои предимства, като микровълновите печки и захарните пръчки, но модата бе истинско мъчение. Обувките с високи токчета бяха отвратителни, а чорапогащите — дяволска измислица. О, бе чувала съвременните жени да съжеляват своите посестрими от отминалите векове. Но равните, меки пантофки и дългите, широки рокли бяха чудесни, прикриваха многобройни физически недостатъци и можеше да се ходи с боси крака.

Фърн погледна отново към Синди и Принс, застанали сега до сватбената торта — първата сватбена торта, която виждаше с формата на замък. Синди се бе заразила от съвпадението на имената им и бе действала от самото начало според приказката. Единствения път, когато Фърн бе зърнала сянка в нежните ѝ сини очи, бе при опита ѝ да се пошегува за задължителната лоша мащеха и доведените сестри. Фърн бе направила всичко по силите си да убеди Синди, че нещата ще се наредят добре, но беше строго забранено вълшебните кръстници да

се разкриват пред другите. Не можеше да каже на Синди, че вълшебството бе на нейна страна.

През последните сто години хората бяха станали твърде подозрителни и често окачествяваха необяснимите случки като някаква психоза. Честно казано, хората бяха така престанали да тачат култовете, че вълшебниците се принудиха да се скрият под земята. Небеса! Работата им бе станала толкова трудна.

В резултат на това Фърн не можеше да увери Синди, че специалността ѝ бе да оправя точно проблемите с мащехите. А сега дори бе допуснала съвременният свят да притъпи чувствителността ѝ. Тук някой искаше да причини зло на Синди, но тя щеше да го оправи. Първокласните вълшебни кръстници може би не бяха свършени, но тя бе решила да използва всичката си останала сила.

Фърн хвърли един последен поглед. Някакъв фотограф бе започнал да прави снимки и тя предположи, че младоженците щяха да са в безопасност през следващите няколко минути. Беше време да стане отново невидима и да разкрие заговора. Но като предпазна мярка, бръкна в джоба на морскосиния си костюм и взе малко вълшебен прашец. Приблужи ръката си до устата и изрече напевно:

— Врати, затворете се, прозорци, затворете се. Никой да не излиза, докато не кажа.

Въздухът проблесна от лекото издишване, Фърн стана невидима и се понесе към Белинда Браун. Бяха ѝ необходими само няколко минути да разбере какво става. И ако трябва да използваме съвременната фраза, вълшебната кръстница Голдуин бе „смазана“. Няколко егоистични смъртни искаха да причинят неприятности на Синди и Принс. Но най-лошото бе, че човек, който твърдеше, че ги обича, възнамеряваше да разруши брака им.

Фърн затвори очи и отново се съсредоточи върху трите жени. Вълшебната пръчица подскочи в джоба ѝ, но тя не ѝ обърна внимание. Изведнъж бе обзета от вдъхновение. Русокосата блондинка бе една от лошите доведени сестри... и тя току-що разкри името на злодея. Лилит Смайт бе признала, че е дочула за заговор за отвличането на Синди. Фърн прелетя до нея и изучи безупречно красивото лице. Жената разкриваше само част от истината и все пак по някакъв начин се тревожеше за Синди. Въпреки това тази Лилит бе загубена. Разкъсваше се между жената, която беше и която трябваше да бъде.

Госпожица Смайт никога нямаше да открие приказката в своя живот, ако не откриеше истинската си същност. Хмм.

После Фърн се насочи към третата жена, дребничката. Беше по-малката сестра на Принс, Роберта. Името, което Лилит бе споменала, накара Роберта да изтръпне. Горкото, нещастно същество се терзаше от заплахата за щастието на брат си и любовта, която някога бе изпитвало към... злодея? Небеса! Отдавна Фърн не бе попадала на такава болка. Тази жена бе толкова самотна, толкова празна. Трябваше да се бори, за да се върне към живота, тъй като слабостта вече веднъж я бе изхвърлила от пътеката към приказния ѝ принц. Интересно.

Най-накрая, разбира се, беше Белинда. В мислите ѝ нищо не бе скрито. Дори в главата ѝ вече се зараждаше план да спаси приятелката си. Но положението ѝ в действителност не бе по-добро от на другите две жени. Белинда бе така отдадена на женитбата на Синди и новия си бизнес, че не би открила приказката в живота си, дори да се препънеше в нея. Предаността я правеше сляпа за собствените си потребности.

Вълшебната пръчица на Фърн пламтеше, мозъкът ѝ работеше на бързи обороти, а времето ѝ изтичаше. Магията, запечатала стаята, трябваше да се вдигне, а Синди трябваше да бъде защитена. Заплахата над нея можеше да се окаже най-голямото предизвикателство в кариерата на вълшебницата. Както бе вярно, че всички смъртни имаха своята приказка на живота, която можеше да ги доведе до щастието им, така бе вярно, че повечето от тях бяха изгубили необходимата чувствителност, за да я открият. Само хората, които вярваха, можеха да получат помощ от вълшебниците. Само хората, които искаха да разкрият сърцата си, можеха да чуят напътствията ѝ.

Само хората, достатъчно предани, за да обичат безрезервно, достатъчно изгубени, за да рискуват с промяната, или достатъчно самотни, за да прощават, можеха да разберат вековната истина: животът на всеки се нуждаеше от лечителната сила на любовта. Това бе най-голямото вълшебство от всичко.

Прилив на мощ премина през тялото на Фърн като електрически ток.

Пред нея бяха застанали три жени, готови да бъдат поведени към съдбата си. За нещастие, нито една вълшебна кръстница не се бе заемала с три задачи наведнъж. Можеше ли тя да го направи?

Осмеляваше ли се да опита? Нямахме време да изпрати сигнал за консултация дали да се заеме с толкова преплетени истории. Ако не действаше мигновено, можеше да пропусне възможността. Незабавно! Фърн усуква треперещите си пръсти около кристалната пръчица, прибрана в джоба ѝ.

Какво щеше да се получи, ако провалеше осъществяването на заговора, заплашващ брака на Синди и Принс? Фърн вдигна вълшебната пръчица и я задържа над трите жени. Притвори очи и се съсредоточи както никога преди. Постепенно в мислите ѝ се оформиха четири пътя и тя внимателно огледа всеки един. Съществуваше опасност. Болка също. Нечии сърца можеха да бъдат съкрушени, но любовта щеше да преобладава, ако имаха достатъчно смелост... ако слушаха.

Разбира се — Фърн се усмихна загадъчно, малко помощ, за да поемат момичетата своя път, в началото щеше да е полезна.

Освен това, помисли си тя, като размаха пръчицата и направи кратка магия над главите на Белинда, Лилит и Роберта, „щастливият край“ бе нещо повече от приказки в магазина.

Фърн Татяна Голдуин се оттегли.

ЧАСТ ПЪРВА
КРАСАВИЦАТА ПРИМАМВА ЗВЯРА

ГЛАВА ПЪРВА

Не можеше да е вярно! Не можеше да повярва на ушите си. За миг, останала без дъх, Белинда Браун помисли, че ще припадне. Защо някой би поискал да изглежда, че Синди Ела Джоунс е изоставила съпруга си на сватбената им церемония? И все пак точно това твърдеше Лилит Смайт, по-малко надутата от двете доведени сестри на Синди.

Високата блондинка с бронзов тен и кремава копринена рокля говореше несвързано. Но и тази поредица от прилагателни бе достатъчна да направи жените предпазливи и подозрителни. Може би преди, когато Белинда бе по-млада, красивата като картина Лилит я бе карала да изпитва малоценност. Но сега повече се вълнуваше от поведението на манекенката и известното ѝ себелюбие. И все пак, вероятно беше съвсем малко по-добра от другата, Милисент, но това не бе кой знае колко показателно.

Ако Лилит наистина казваше истината... Ако някой чужд човек се спотайваше наоколо със зли помисли... Белинда се повдигна на пръсти и се опита да обходи с поглед препълнената, обсипана с цветя зала. Можеше да е навсякъде, да е всеки!

Трябваше да престане с това. Трябваше да направи нещо, веднага! Прииска ѝ се да изпищи, после помисли да извика охраната и да затворят херметически целия хотел. Каквото и да е, само да помогне на най-добрата си приятелка. Не, те бяха повече от приятелки. Години наред двете със Синди бяха единствената опора, която имаха.

Бяха планирали този ден в продължение на три месеца, бяха използвали цялото си въображение, всяко творческо хрумване, за да превърнат балната зала в хотел „Роял Армс“ в приказната обстановка, която Синди желаше. В края на краищата, подсмиваше се тя, като се имаха предвид имената на булката и младоженеца, те наистина имаха задължение към традицията. Освен това двете млади жени, проправили си сами път в този свят, искаха също и да напомнят на богатите и известните старата поговорка за трудолюбието, изобретателността и находчивостта. Претенциозната и придиричива

баба на Принс бе твърде притеснена, но всичко се бе получило хубаво. И сега това!

Ужасяващ, смразяващ страх премина през нея и сви сърцето ѝ. Щастието не можеше така лесно да бъде победено. Не беше честно. Ако само знаеше какво да направи...

Изведнъж елегантната обстановка започна да избледнява и огромният фикус до нея заблестя, озарен от пъстроцветна дъга. Почти невидим искрящ въздух заструи около трите, застанали в кръг. Халюцинация под въздействието на стреса ли беше? Сатенът с прасковен цвят на роклята бе тежък и горещ до влажната ѝ кожа. С трепереща ръка Белинда повдигна къдрите, които така старателно бе направила, и приток на хладен въздух в тила ѝ я върна към действителността.

Тя премига един-два пъти и стаята отново стана същата, а въздухът отново бе обикновен. Но тя вече знаеше какво точно трябва да предприеме. Да заеме мястото на Синди. Да спечели малко време.

Лилит също изглеждаше зашеметена и Белинда се чудеше дали бе изпитала същото странно усещане, или просто съжаляваше, че е проговорила, че е издала своето съпричастие. Белинда трябваше да премисли това, което бе наблюдавала в продължение на много години у двете доведени сестри на Синди. Би могло да е трик. Но ако не беше... Ако съществуваше дори и най-нищожната вероятност някой да е планирал провалянето на сватбата... е, тогава щеше да му се наложи да мине първо през Белинда Браун, за да успее.

Не беше време за много приказки.

— Добре, Лилит. — Тя кимна и отпусна косата си. — Ще ти повярвам, защото е по-добре да си в безопасност, отколкото да съжаляваш. Синди току-що излезе, за да ѝ направят още няколко снимки, и после ще се преоблече за медения си месец. Намери Франк Хенсън, шефа на охраната на Принстън, и го предупреди какво се опасяваш, че може да се случи.

Белинда забеляза как бледосините очи на модела се разшириха от изненада и още нещо при тази категорична заповед. Само за миг далечна студенина измести чувствата от лицето ѝ.

— Слушай, доколкото зная, с изключение на този път, нито веднъж не си проявила и най-малка загриженост за Синди през последните петнадесет години. Майка ти и Милисент дори не

благоволиха да дойдат на сватбата. Затова, ако все пак изпитваш нещо към нея, сега ще помогнеш или ми кажи, че не желаш, за да мога аз да се погрижа.

При последните си думи Белинда се опита да махне с ръка, за да им придаде по-голяма тежест, и най-после забеляза, че Роберта Чалмърс я бе стиснала здраво за рамото. От това, което знаеше от Синди, сестрата на Принс бе водила такъв усамотен живот, че тази шокираща новина вероятно я бе ужасила. Белинда погледна след Лилит, съгласила се мълчаливо с вдървено кимване на главата, и се обърна към ниската, по-млада жена до себе си. Кестенявите къдрици на госпожица Чалмърс се сливаха чудесно със сатена с прасковен цвят и Белинда трябваше да признае, че навикът ѝ да преценява и подсилва неповторимия външен вид на жените не я напускаше дори и в тежки мигове като този. Защо Роберта продължаваше да носи тези тежки очила с тъмни рамки?

Странно, Белинда бе очаквала тези зеленикави очи да трептят от тревога. Вместо това, отчаянието в тях бързо отстъпи място на гняв. Е, това бе добре. Защото и за Роберта също имаше задача. Не трябваше да хленчат. Нито една от трите.

Внимателно, тя се освободи от стегнатата хватка на изящната ръка.

— Роберта, трябва да намериш Принс и да му съобщиш това колкото можеш по-спокойно. — Тя вдигна длани нагоре към двете жени. — Вижте, имам план, но зависи от двете ви. Трябва да изпратите някой в апартамента на Синди колкото може по-бързо. Тръгвайте!

Белинда остана още един миг и после незабелязано се измъкна през една странична врата. Щом вратата се затвори зад гърба ѝ, тя повдигна дългата си рокля с една ръка, сграбчи обувките си с високи токчета в другата и изтича към асансьора — като остави другите две момичета неохотно да съобщят ужасната новина.

Слава богу, че фотографът на Синди все още не бе свършил. Синди все още не се бе върнала и Белинда имаше време да заблуди злодеите. Тя се насили да се усмихне смело, като заключи вратата на апартамента и започна да съблича премяната си на шаферка. Беше се научила да обича старите уестърни, които слушаше седнала на

коленете на дядо си. Дядо, със сигурност сега имам нужда от теб. Беше отпаднала, цялата трепереше и си спомни колко уплашена беше преди толкова много години, когато родителите ѝ починаха при автомобилна катастрофа. Дядо ѝ я бе вдигнал под мишница, отнесе я в хамбара и я сгуши до себе си, докато тя се наплака.

Като знаеше, че е обичана, всичко бе станало по-различно. Прегръдката му означаваше безопасност и сигурност. И сега нямаше да ѝ е излишна.

Двамата с баба ѝ я бяха научили да се грижи сама за себе си, бяха ѝ вдъхнали неувяхваща вяра в любовта, надеждата и семейството. Тя обичаше Синди и тази обич означаваше, че двете взаимно се пазеха от злини. Страхът можеше да си върви.

Благодарение на дядо ѝ и баба ѝ, загубата на мама и татко не беше провалила живота ѝ. Тяхната обич бе нейната сигурност. Сега тя щеше да се погрижи за безопасността на Синди.

Колкото можеше по-бързо и по-тихо, тя се опита да се пъкне в роклята на Синди номер четиридесет и две, макар самата тя да носеше четиридесет и шест. Роклята бе ментово зелена със сако в същия цвят. Дали беше възможно да се надува от адреналина? Слава богу, че платът бе еластичен. В колежа преди осем години, когато двете със Синди се сприятелиха и после станаха съквартирантки, Белинда трябваше да се примири с физическото им различие или да остави определението за красота в медиите да разруши чудесното им приятелство.

Белинда се замисли за всички жени, които непрекъснато се мереха с грешен метър. Костите ѝ бяха едри по рождение, но ако трябваше да е откровена, Рубенс също би я отхвърлил като твърде слаба и несъвместима с представата му за истинската красота. Според гледната точка, обичаше да повтаря баба ѝ. Твоята гледна точка е номер едно, Линди. Затова дръж на нея и никой няма да те притеснява.

Успехът на Белинда да открие положителното във външността си ѝ бе открил пътя и към кариерата — да основе свой бутик за красота. Всъщност, мислеше си тя, като се отказа да закопчае ципа на роклята и наметна сакото отгоре, именно Синди я бе убедила да развие концепцията си „Бъди красавица по свой собствен начин“. Двете си бяха помагали на всяка крачка от развитието си. Да мечтаят за велики неща и да се трудят неуморно.

Още няколко дръпвания — самото ѝ бе твърде тясно. Да, веднъж бе прекарала доста време в копнежи да бъде дребничка и слаба, но никога не бе имала такава благородна причина като сега. След толкова неумолимо безразличие от второто семейство на Синди, особено през последните пет години след смъртта на баща ѝ, Синди заслужаваше това щастие. Белинда я обичаше като истинска сестра и беше готова да го докаже, независимо от цената.

Би ли могла да заблуди обаче неприятелите?

Хвърли бърз поглед към огледалото и видя отражението на широкопола сламена шапка върху леглото. Косата на Синди бе много по-светла от нейната. Белинда събра буйните си кестеняви къдри в импровизиран кок и сложи шапката ниско на главата си, като прикри с нея по-голямата част от лицето и повечето от луничките си. С шал завърза набързо шапката си, най-важното нещо за маскирането ѝ. Климатикът работеше на пълни обороти, но въпреки това Белинда почувства горещи вълни да обливат тялото ѝ.

— Добре, Браун — каза си тя, застанала строго пред огледалото. — Вероятно вече ти пристига помощ. Синди би направила същото за теб, ако обстоятелствата бяха други и ти много добре го знаеш. Затова излез и направи каквото трябва, преди цялата сватба да се провали.

Всичко се случи толкова бързо, че Белинда все още не можеше да осъзнае подробностите. Едно нещо обаче бе кристално ясно: успя да заблуди неприятеля. Размърда се неудобно, раздвижи изтръпналите си ръце, завързани на гърба ѝ, като обмисляше всичко, което знаеше, отново. Това ѝ помагаше да се чувства по-малко като завързана жертва, макар и да беше точно това, и да не крещи като дух, вещаещ смърт, макар и да ѝ се искаше.

Белинда бе решила да надзърне долу в залата, за да види дали Франк Хенсън иди Принс не идваха, когато целият ѝ свят внезапно потъна в мрак. Бяха я покрили с одеяло, напъхаха я в една количка и най-вероятно са я изнесли от хотела като голям вързоп пране. Знаеше, че сценарият е бил такъв, защото похитителите ѝ носеха хотелски униформи и маски за ски.

Предупреждението на Лилит, че планът е да се отвлече Синди и да се унижи Принс, едва ли намаляваше страха ѝ. Никой не трябваше

да бъде наранен, но все пак, предполагаше се, че тя е Синди. След като престъпниците я натикаха в малка камионетка, миришеца на масло, и завързаха ръцете ѝ, тя реши да запази тази малка подробност в тайна колкото може по-дълго.

С изключение на старото одеяло, камионетката бе съвсем празна и Белинда скоро се почувства като топка за пинг-понг. Струваше ѝ се, че бе подскачала върху твърдата стомана дванадесет часа вместо три, които си мислеше, че са изминали. В тъмнината представата ѝ за времето не бе много добра, но трябваше да е около два часа сутринта. Беше изплашена, изморена, гладна, разтревожена, всичко я болеше... и се нуждаеше от тоалетна. Беше време да предприеме нещо или да загуби и малкото си останало достойнство.

Каква ирония, че Синди искаше Белинда да преживее някое малко приключение точно след сватбата. Нещо, което да смекчи промяната в тяхното приятелство и като благодарност за всичко, което бе сторила за нея. Белинда бе настоявала, че не прави нищо повече от това, което семейството на всяка булка би направило. Но Синди ѝ купи билет за едноседмично плаване из Карибско море. Екскурзия за неженени. Искеше най-добрата ѝ приятелка да намери това, което тя бе открила в компютърните зали на „Чалмърс Инк“. Истинската любов. Е, пътуването очевидно щеше да мине без нея. Планът за малко приключение бе взел неприятен обрат.

Отгоре на всичко бе принудена да разчита на Лилит Смайт. Подпря пулсиращите си ръце върху студената метална стена на затвора си върху колела и започна да рити. Около тридесет минути по-късно шофьорът спря рязко и Белинда отхвъркна болезнено на една страна. Въздухът се задържа в гърлото ѝ, учестеното биене на сърцето отекваше в ушите ѝ и за пръв път през живота си тя си помисли, че ще припадне.

Злокобното изскърцване на металните врати я накара да отскочи в ъгъла на беззащитното си пространство като мишка, търсеца убежище в дупката си. Белинда съзнаваше, че е безполезно, но действията ѝ едва ли можеха да бъдат твърде разумни сега.

— Добре, госпожо Чалмърс, хайде, излез от там. Няма да ти сторим нищо лошо. Нали помниш, че ти обещахме? Просто изпълняваме заповедите на шефа си.

Да, добре. Като че ли можеше да вярва на похитители.

Ярък лъч от електрическо фенерче освети Белинда, сгушена в ъгъла. Сега, след като бяха пристигнали, всичките ѝ въпроси се свеждаха до едно сигурно убеждение. Синди и Принс никога нямаше да могат да живеят свободно, докато този шеф не бъдеше разкрит и притиснат до стената. Тя потисна бучката, заседнала в гърлото ѝ, и предпазливо пристъпи напред. Слава богу, че шапката ѝ все още бе на мястото си. Едва ли бе подходящото време враговете ѝ да открият, че са сбъркали плячката.

Като извиси глас, за да имитира Синди, тя се опита да говори разумно.

— Наистина мисля, че трябва да ме пуснете или поне да ми кажете за какво е всичко това. Разбира се, съзнавате, че не бихте могли да ме държите тук завинаги. Ще дойдат да ме търсят и двамата ще отидете в затвора за отвличане, и тогава...

— Да ѝ запушим устата, Барт.

— Млъкни, глупачке. Сграбчи я!

Белинда се опита да се хвърли назад, но мъжете бяха твърде бързи. Безмилостни ръце я повлякоха по пода и тя съзнаваше, че съпротивата ѝ ще бъде причината за повечето от ожулванията и натъртванията по тялото ѝ. Но не можеше просто да остави всичко да се случи така лесно. В устата ѝ напъхаха някакъв парцал с вкус на машинно масло, от шапката ѝ се откъсна широка лента, която увисна пред лицето ѝ, почти до брадичката.

В мига, когато я свалиха от камионетката, Белинда осъзна, че са пропътували голямо разстояние. Не се виждаше никъде Сан Леандро, разположен на брега на океана. Дори сред плътния мрак, който я обгърна, тя успя да различи дървета, а по мириса позна, че са борови. Въздухът бе изненадващо хладен за края на март и тънкият, прозрачен тоалет, който Синди бе подбрала за медения си месец в Хаити, бе съвсем неподходящ тук. Къде ли се намираше?

— Сигурен ли си, че това е мястото?

— Да, къщата е точно зад завоя. Да я заведем малко по-близо и да изчезваме.

В първия миг Белинда стоеше на краката си, а в следващия бе праметната през рамото на по-едрия мъж. Злодеят изсумтя и тя нарочно стегна тялото си. Защо да улеснява негодяите да извършат подлото си деяния?

— По дяволите, тази жена е много по-тежка, отколкото изглеждаше на снимката — изпъшка мъжът и Белинда стисна зъби под отвратителната превръзка на устата си. Ако само можеше да го ритне хубавичко.

— Е, дяволът е едър мъжага. Ще се справи с нея. Освен това няма да е за дълго. Трябват само няколко дни. Представям си на колко въпроса ще трябва да получи отговор, преди да изпълзи от бърлогата си.

Приглушеният звук от стъпките по земята скоро се превърна в скриптене върху дребен чакъл. С неочаквано движение, от което Белинда остана замаяна и загуби ориентация, тя бе изправена отново и започна да се клатушка към огромна дървена къща. Като че ли имаше голяма дървена двойна врата с нещо като навес без нито един прозорец. Поклати глава. Сигурно притокът на кръв и тъмнината изкривяваха способността ѝ да вижда. Какъв ли човек би могъл да живее на подобно място? Белинда присви очи и се взря в неясните очертания около себе си. Никакви светлини, никъде. Не различи никакви други човешки следи.

Кой ли би искал да стори това на Синди и Принс? Какво ли бяха направили, за да предизвикат някой да предприеме такива драстични действия? Белинда бе така погълната от несвързаните си мисли, че не забеляза как един от похитителите завърза краката ѝ с въже. В момента, когато стегна примката около глезена ѝ, тя се опита да отскочи настрани и се строполи върху чакъла. През ръцете ѝ преминаха стотици болезнени ужилвания.

— Добре, това е. Да се махаме от тук.

Мъжете се обърнаха да си вървят и Белинда изпита срам, защото ѝ се искаше да ги помоли да я вземат със себе си. О, те бяха злодеи, но поне ги познаваше вече. Бяха груби, но не бяха се опитали нарочно да я наранят, а биха могли. В продължение на часове тя зависеше напълно от тяхната милост.

— Мля, не вайте! Не вайте! — успя да изрече през превръзката на устата си.

По-ниският се обърна през рамо и като че ли се поколеба една-две секунди.

— Госпожо, така няма да стане. Просто млъкни, докато изчезнем от тук, или ще трябва да ти сложа инжекция за приспиване — а ти не

би искала това. Наоколо има толкова диви животни.

Не, не би искала това. Със свит от притеснение стомах, Белинда почувства как и малкото ѝ останала увереност я напуска. Нощта изведнъж стана мрачна и зловеща като черна дупка. Всичко около нея, гледката, звуците и усещанията се сляха в едно, като че ли бе попаднала във вакуум.

После мъжът спря за последен път.

— Опитай се да стигнеш до онази врата и я ритни няколко пъти, както направи в камионетката. Ще бъдеш добре.

Белинда седна върху издадена малка скала, като се опитваше да задържи сълзите си, които напиреха в ъгълчетата на очите ѝ. Разбира се, ако запазеше спокойствие и направеше опит да стигне до сърцевината на човека зад този заговор, би трябвало да има благополучен изход, без насилие. Премигна няколко пъти бързо, за да спре влагата в очите си и се опита неумело да се задържи върху неравната повърхност. И тогава, точно преди черната като мастило гора да погълне двамата мъже, тя дочу слабото ехо да донася нечии думи в мразовития въздух.

— Хайде де, Барт, ти би ли потропал на онази врата? Искам да кажа, ако трябваше да избираш между дявола и мечката, какво би предпочел?

Гласовете им заглъхнаха, преди да чуе отговора.

В края на краищата, обаче, имаше само една възможност. След около двадесетина минути на пълен отказ, Белинда предпазливо заподскача напред като зайче. Падна отново и почувства, че едното ѝ коляно започна да кърви по парецото ужилване. По-близо вече забеляза, че чудовищната къща бе дървена — дървена хижа с гигантски размери. Издигнатата веранда малко я затрудни, но тя събра последните си сили и подскочи. Близо до вратата имаше обикновена пейка от разцепен дънер и тя се отпусна върху нея с благодарност.

Всички мускули по тялото ѝ агонизираха. Сандалите с каишки на Синди не бяха кой знае каква защита за изранените ѝ, замръзващи пръсти, а ръцете ѝ бяха изтръпнали, почти безчувствени. Похитителите ѝ говореха за човека в тази къща като за дявол, но в този миг мисълта за топлина, независимо къде, ѝ се струваше твърде примамлива. Белинда изпъшка, когато седна върху ожуленото си бедро, и вдигна крак, за да ритне по вратата. Ако не друго, мъжът поне

би могъл да я развърже и да ѝ позволи да използва банята му, преди да извърши нещо подло.

Поколеба се още минутка. Ако беше на кино, сигурно цялата публика щеше да крещи: „Не го прави!“.

Но това не беше кино и Белинда нямаше никаква друга алтернатива. След секунди тя отчаяно риташе масивното дърво.

Вратата се отвори така внезапно, че тя не успя да спре движението си напред. Претърколи се от пейката и притвори очи от болка. От запушената ѝ уста се разнесе тихо проплакване, но резкият шум от зареждане на пистолет я накара да повдигне глава и да отвори очите си широко.

— Какво, по дяволите, става тук? Отговори или ще ти пръсна мозъка.

Мъждукаща светлина осветяваше мъжа на прага. Ако и характерът му бе така свиреп, както и гласът му, тя наистина бе изпаднала в сериозна беда. Беше огромен — едър като мечка, и Белинда почти в истерия си помисли, че би могла да отвърне на похитителите си, че намери и двете — дявола и мечката.

— Ставай! Веднага! Ставай и ми отговори. Няма да питам повторно.

— Мля. Не ога тана.

— Този пистолет е насочен към главата ти, приятелче. По-добре да си помислиш много внимателно, преди да си играеш с мен.

Белинда бавно се извъртя, докато успя да седне. Пое си дълбоко въздух през носа, извърна с усилие на волята си лице към загадката на вратата и опита отново.

— Не ога воря. Зана съм.

Изведнъж двойната врата се разтвори широко. Силна светлина заструи върху черните дъски на верандата и Белинда изведнъж се озова в центъра на златистите лъчи. Моментното ѝ заслепяване я остави съвсем неподготвена за светкавичната реакция на мъжа, с която той ѝ дръпна шапката.

— Мили боже, това е жена!

Изгледа го косо и задържа погледа си върху мощните му рамене, които бързо се навеждаха към нея. Първичният инстинкт за съхранение се събуди в нея и тя се опита да се извие настрана, но не бе достатъчно бърза. Глезенът ѝ бе сграбчен като в желязна окова.

Дори истинска мечка не би имала шанс да избяга от такава хватка.

— Госпожо, няма да ти сторя лошо, но трябва да съм сигурен, че и ти няма да ми направиш зло.

Като държеше глезена ѝ, той клекна до нея и плъзна ръцете си нагоре по босите ѝ крака. Паниката, която се опитваше да потисне през последните два часа, взе връх и Белинда се опита да изпищи неистово. Една ръка грубо се вмъкна под подгъва на прозрачната ѝ рокля и се плъзна по нежната кожа на бедрото ѝ. Тялото ѝ се стегна и се раздвижи със силата на изригващ вулкан.

Риташе, за да се освободи от хватката му, претърколи се и се изви като дъга, за да успее да се освободи. Когато нищо не се получи, тя се стрелна напред и удари мъжа с главата си, събирайки кураж от приглушеното му стенание. Но скоро ушите ѝ започнаха да бучат, а измъчените ѝ ръце като че ли бяха излезли от ставите. Мъжът бе твърде силен.

Прикова я към верандата. Тежестта на тялото му я притисна плътно върху дъските. Белинда бе сигурна, че дървените резки ще се отпечатат върху смачканите ѝ ръце и гръб. Можеше да диша съвсем слабо, усещанията ѝ почти я напуснаха. Усети допира на меката му дълга коса до бузата си и ноздрите ѝ се изпълниха с остър мъжки парфюм. Широките му гърди, притиснати към нея, ѝ се струваха тежки като панелен блок и този път си помисли, че наистина ще припадне. После изведнъж той се надигна и седна върху нея. Движението му прогони всяка разумна мисъл от главата ѝ. Промени и ъгъла на светлината, която се процеждаше от къщата.

Тя вече знаеше кой иска да нарани Синди и Принс.

И той беше дявол. Дяволът, дебнещ „Чалмърс Инк“ през последните пет години.

Каин Девлин. Най-злият враг на Принс.

Очите им се срещнаха и тя разбра, че той забеляза изумлението и шока ѝ. Беше го разпознала. Внезапна сатанинска усмивка изкриви лицето му, той задържа погледа си върху нея и бавно извъртя лицето си. Сенките хвърляха причудливи отражения върху кожата му, но тогава тя проумя, че това съвсем не бяха сенки, а трайните следи от нещо ужасно върху бузата му.

За мит Белинда почувства как сърцето ѝ се смекчава при гледката на такава болка. Беше чувала за случайната експлозия, обезобрази Каин, но да види последствията, беше стотици пъти по-лошо. Нещастieto бе превърнало бъдещите съдружници в непримирими врагове. Девлин не бе престанал да обвинява Принс. Какво възнамеряваше да прави със Синди тук? Ако можеше само да поговори с него. Ако можеше да пропука ледената му обвивка, вероятно би имало възможност да се сложи край на тази разрушителна вражда.

— Мля, мля! — Тя дишаше учестено, като се опитваше да изрази цялата топлина, на която бе способна, в погледа си.

— Престани да даваш обещания с очите си, госпожице. Трябва да довърша проверката за скрито оръжие. Вече нищо не приемам на доверие.

За най-голям ужас на Белинда той продължи да прави това, което бе започнал. Плъзна огромните си ръце с очевидно отвращение нагоре по тялото ѝ, по ръцете ѝ, през косата ѝ и най-накрая леко върху гърдите ѝ. Не откъсваше погледа си от нея нито за секунда. Дори когато забеляза единствената ѝ сълза, която не успя да задържи, да се спуска към косата ѝ.

— Някой... моля! Някой да ми помогне!

ГЛАВА ВТОРА

Жената бе напълно обърквана, а Каин я бе изплашил до смърт. Абсолютната неподвижност на тялото ѝ го накара мъчително да почувства страха ѝ. По дяволите, би трябвало да е свикнал с тази реакция досега. Все пак някаква низша причина го бе подтиквала винаги да се държи повече като звяр. Господи, наистина го правеше. Къде беше само сега! Седеше върху съвсем беззащитна развалина, която вероятно не бе в състояние да убие дори муха.

Все пак, Каин Девлин знаеше, че нещата невинаги бяха такива, каквито изглеждаха на повърхността. Тук нещо не беше наред. После забеляза сълзата. Прокле се сърдито наум и почувства леко потреперване да преминава през тялото ѝ, така близо до неговото. Тези големи очи се разшириха още малко и изведнъж му напомниха за един млад елен, попаднал в мерника на пушката му. Не беше способен да застреля онова беззащитно животно и все пак сега, съвсем определено, бе ужасил жената до смърт. Какъв човек беше той?

Може би административният му сътрудник бе прав. Понякога той беше повече звяр, отколкото човек. Глупак! Сега тя така щеше да се страхува, че вероятно ще припадне или ще се разплаче. Така нямаше да получи никакъв отговор. Странно — тъкмо си бе мислел... не, бе разсъждавал мрачно само преди няколко часа, когато не можеше да заспи, за липсата на жена в живота му, а още по-малко за специална жена, като съпругата на врага му.

Ако вярваше в разните теории за случайностите, това неочаквано пристигане в три часа сутринта би могло да се разтълкува като някакъв знак на съдбата. Но окаяната жена, която едва дишаше под него, бе съвсем различна от онази, която неприятелят му вероятно държеше в обятията си в този миг. Проклет да е! Любов, щастие, страст... Каин бе лишен от всичко това.

Той се изправи в секундата, когато осъзна реакциите на тялото си. Която и да бе госпожица Изплашени-големи-кафяви-очи, тя вероятно щеше още повече да се ужаси, ако разбереше, че женствеността ѝ му въздейства. Не се бе доближавал така до жена

повече от три години и се смути. Всичко се случи толкова бързо, че бариерата, издигнал около себе си, се пропука. Каин отхвърли реакцията си като естествен отговор на тялото си, подложено на дълго въздържание, и на собствената си завист. Не означаваше нищо.

Но инстинктивното му поведение означаваше. Първо атакувай, после задавай въпроси. Проклятие. Този път тактиката му съвсем не му бе помогнала. Пол бе прав. Започваше да губи. Ако майка му все още бе жива, вероятно щеше да се откаже от него, ако бе наблюдавала тази сцена. Която и да беше тази жена, каквато и да бе причината да е застанала на прага му, тя не беше тук по собствено желание. Ако бе отворил глупавите си очи и наистина се бе огледал за миг, щеше да го забележи. Тя очевидно страдаше. Щеше да е по-добре да ѝ помогне или никога нямаше да открие какво става.

Каин се размърда и сложи ръце на раменете ѝ, после бавно я изправи на крака. Жената се олюля и той я прихвана през кръста. Едва тогава осъзна, че ръцете ѝ бяха вързани. Небеса, сигурно я бе наранил лошо, когато я прикова върху дъските.

— Госпожице — изрече той, като се наведе леко и се взря в измореното ѝ, бдително лице. — Виж, зная, че те боли, но не рискувам. Никога! Имам много въпроси, но ще те оставя първо да се оправиш малко, преди да изясним как и защо си се появила посред нощ на прага ми.

Не беше дребна жена, съзнаваше го по-ясно, отколкото трябваше. Все пак, с неговия ръст, винаги бе предпочитал високите жени — когато имаше приятелки. Тази едва достигаше до раменете му. Въпреки че светлината, която се процеждаше от вътрешността на къщата, не бе добра, той забеляза зачервените ѝ, подпухнали устни и се почувства като първокласен негодяй, че не я бе освободил по-рано. Той обаче просто имаше врагове, беше нощ, почти заспал и все още в лошо настроение. Но погледът, изпълнен с болка, вперен в него, не беше подправен.

През последните пет години Каин се бе научил да наблюдава хората твърде внимателно. Много бяха готови да излъжат и го бяха правили заради парите и властта, които притежаваше. С този подтик, той бе открил, че някои жени бяха готови да използват всяко свое преимущество, независимо от външността му. Но преди три години една го бе накарала почти да падне на колене, накарала го бе да

повярва, че между тях връзката означаваше много повече. Бе го накарала да повярва, че чувствата им бяха такива, за каквито винаги бе мечтал. След това не бе допуснал нито една жена да се доближи до него.

Бе забелязал съжалението в погледа ѝ и както винаги, стомахът му се сви при подобна реакция. Може би и затова не бе обърнал внимание на състоянието, в което се намираше. Бе прогонил съжалението. Да предпази себе си на всяка цена, като сплаши нападателя, използвайки всякакви средства! Все пак бе потънал много дълбоко, превръщайки се в съвсем нов Девлин. Нима Пол бе прав? Нима ставаше по-лош?

Той внимателно протегна ръце към тила и предпазливо потърси възела на превръзката над устата ѝ. Тя потрепери и остана напълно неподвижна, но той не успя да намери края на възела. Опитва се да наведе главата ѝ към гърдите си и тя замръзна като стоманена пръчка.

— Слушай, просто искам да махна това, без да те нараня отново. Ясно ли е?

Тя мигна бавно и сведе поглед към гърдите му, после се облегна върху него. Копринената ѝ коса, плъзгаща се по пръстите му, и лекият мирис на ягоди започнаха да пораждат променливи, заспали чувства. По дяволите, случваше се отново. Прекалено дълго бе стоял без жена и това явно ставаше болезнено. Среднощната гостенка не би трябвало да породи в него дори и най-малката реакция и въпреки това само главата ѝ, допряна до гърдите му, го зашеметяваше.

Дължеше го на гордостта. Проклетата му гордост да не спи с жена, която не изпитваше чувства към него, го бе направила по-слаб, отколкото осъзнаваше. Вероятно бе дошло време да приеме факта, че би могъл да има женска компания в живота си, ако не забравяше на какво се базират взаимоотношенията им. Бизнес.

Слава богу, възелът се развърза.

Тя повдигна главата си, като че ли тежеше сто килограма. По лицето ѝ се разпиляха тъмни, с цвят на мед, кичури и Каин се изненада, че тя не направи опит да ги отметне назад. Беше или твърде уплашена, или твърде изморена. Вероятно и двете. Той се наведе бързо и освободи възето около глезените ѝ и после се изправи. Косата ѝ все още бе паднала върху лицето ѝ и без да се замисля, той протегна ръка и прекара пръстите си през къдрите ѝ. Отметна ги назад, а пръстите му

минаха от челото до тила ѝ, оставяйки леки дири като бразди в прясно изорана пръст. Очите ѝ се притвориха машинално и той почувства как сковаността на тялото ѝ се стопява.

Каин внимателно отдръпна ръцете си, като ясно усещаше нежните, извити кичури да прилепват до задебелялата му кожа. Големите, кафяви очи не се отвориха. Той предпазливо започна да развързва възела на китките ѝ и осъзна, че ръцете му бяха прегърнали тази непозната много по-интимно, отколкото някога е бил с друга в близкото минало. Тази неочаквана среща ставаше все по-нереална с всяка изминала минута. Какво правеха все още на верандата? Дори не я бе попитал как се казва. Това трябваше да спре веднага. Постъпваше като някакъв омагьосан малоумник.

Устните на Каин се изкривиха саркастично. Колко характерно. Ако наистина съществуваха вълшебните кръстници, неговата сигурно бе сметнала, че той копнее точно за такава жена и тук се криеше късметът му. Въжето се разхлаби и тя отстъпи назад. Страхът се върна и магията се развали. Добре. Последните няколко минути бяха прекалено напрегнати.

— Мо-же — изрече тя накъсано, после спря и преглътна с видимо затруднение. — Може ли да използвам банята?

О, да, магията определено бе развалена.

— Добре. Имаш десет минути и после искам да чуя всичко. С най-малките подробности. И, госпожице, ще е добре да повярвам на историята ти.

Каин я поведе навътре, като ѝ направи знак да го последва по стъпалата. Празнотата в изражението ѝ го притесняваше неимоверно и все пак това бе облекчение. Трябваше да се чувства притеснен... и предпазлив... и в отбранителна позиция. Когато тя спря пред прага на банята и погледна многозначително към ключалката, той почувства как космите на врата му настръхват.

— Мисля, че съм в състояние да се въздържа, госпожице. А и от пръв поглед ми е ясно, че не си мой тип. — Той разпери длани и повдигна едната си вежда със заучения си навик да изразява презрение. Бузите ѝ порозовяха, издавайки емоционалния ѝ отговор. Знаеше за какво точно говореше той. Но едва след като вратата се затвори, той осъзна, че жената нито веднъж не бе помръднала ръцете си. Бе използвала раменете си.

Двадесет и пет минути по-късно тя все още не се бе появила. Каин крачеше неспокойно по лъскавия дървен под напред-назад от стената, цялата в прозорци, до дивана в южняшки стил. Матовата луна с форма на сърп се забелязваше ясно през прозореца и Каин несъзнателно вдигна ръка към обезобразената страна на лицето си. Три сърповидни белега, най-дългият от слепоочието до началото на врата му, представляваха най-доброто, на което бе способен пластичният му хирург.

Усещането на набръчканата му кожа го върна обратно към настоящето. Гостенката му в банята бе заплашително тиха. Шумът от течаща вода бе престанал преди десет минути. Какво правеше жената вътре? Каин сви рамене и вдигна ръкавите на синята си карирана вълнена риза, която бе метнал, когато тропането по вратата го бе изтръгнало от съня му върху дивана.

По дяволите! Криеше се, разбира се. Нима можеше да я вини? Вероятно си мислеше, че ще я нападне в секундата, когато се появи на вратата. И защо да не си го мисли? Каин прекара длан през буйната си коса и се загледа в шарките на големия килим под краката си. Морскосините, кафяви и бежови стрелки, втъкани в килима, сочеха посоката, в която трябваше да тръгне.

Отново, инстинктивно, той вдигна ръката си... после я отпусна. Вече го бе видяла. Беше се погрижил да ѝ го покаже дори по много по-противен начин от обикновено. Каин бе подготвен. Знаеше как реагираха жените на мъж, който едновременно изглеждаше и се държеше като звяр. Трябваше обаче да получи отговор, дори това да е тежко изпитание... и за двамата.

— Госпожице? — Той говореше през вратата на банята с умерен тон. Почука леко, за да подсили думите си. — Госпожице, излез веднага, за да можем да изясним нещата докрай. Обещавам, че няма да те докосна с пръст.

Тишина.

— Госпожице?

— Не.

Краткият отговор бе приглушен и сподавен, като че ли бе пуснат на касетофон с отслабнали батерии.

— Няма да те нараня, госпожице. — После продължи с по-рязък тон, за да разбере, че той все още смята да говорят по работа. — Но ако ти не излезеш, аз ще вляза.

— Не.

Каин натисна бравата. Проклятие! Беше се заключила. Този път той удари три пъти по вратата.

— Почакай! — изрече накъсано тя. — Трябват ми няколко минути.

Какво ставаше? Гласът ѝ звучеше така странно и задъхано. Прозорецът? По дяволите, не би могла да е толкова луда. Бяха на втория етаж, за бога. Разбира се, малката глупачка го осъзнаваше. Но ако бе прекалено уплашена...

Каин натисна дръжката на бравата силно.

— Почакай!

— Не! Чуваш ли ме, госпожице? Покрий се или се закопчай или каквото и да е, защото влизам веднага. — Той отстъпи назад крачка-две и натисна боровата врата със златиста политура. Вратата зейна.

Тя седеше на ръба на ваната с книжна салфетка в ръка.

По бузите ѝ тихо се стичаха сълзи, а тънката ѝ рокля бе вдигната над коленете ѝ. Върху двете ѝ оголени колена бяха притиснати влажни тампони. Каин за пръв път я огледа добре при достатъчна светлина и забеляза множеството малки драскотини и ожулвания по ръцете и краката ѝ. Две зачервени ивици очертаваха вързаните ѝ допреди малко устни. Раменете ѝ бяха приведени напред, ръцете ѝ висяха неестествено. Тези огромни кафяви очи го гледаха враждебно през сълзи.

Но нямаше отвращение. Това изражение му бе познато до болка.

— Защо не отвори вратата, госпожице?

Тя се поколеба и сведе поглед. Каин бе готов да избухне.

— Плачех... и не... не можех да спра. Не обичам хората да ме виждат, че плача.

Каин Девлин знаеше точно как се чувства човек така. Той мразеше дори някой да усети в него и най-малката слабост. При това неочаквано разбиране в гърдите му се надигна тревожно напрежение. Рядко се интересуваше как се чувстват другите. Объркването сигурно бе проличало на лицето му.

— О, помислил си, че се опитвам да избягам, а? — Тя присви устни и равнодушно повдигна рамене. — Огледа ме добре, господин Девлин. Дори не мога да си съблека сакото, камо ли да изскоча през прозореца.

— Коя си ти? Откъде знаеш кой съм аз? — попита той, като сложи длани върху бедрата си и влезе напълно в малката стая. Колебливите наченки на съчувствие се изпариха като дъждовни капки в Долината на Смъртта. Тя знаеше кой е! Трябваше да има някаква подмолна причина за това загадъчно появяване, независимо как нещата изглеждаха на повърхността. Каин знаеше, че ръстът му е в негова полза, белезите също. Независимо дали изпитваше болка или не, той щеше да получи отговорите сега!

— Откъде знаеш кой съм?

Проклятие! Не трябваше да споменава името му. Подлият президент на „Девлин Ентърпрайзис“ като че ли се замисли за кратко, за около три секунди. Е, самият той трябваше да отговаря за доста неща и Белинда нямаше да му позволи да я уплаши. Не трябваше да показва страх!

Дядо ѝ пръв я бе научил на това, когато беше на около единадесет години и бяха намерили ранено малко рисче. Тъй като фермата им граничеше с резерват, дивите животни съвсем не бяха рядкост в живота им. Дядо ѝ имаше много важно правило, което Белинда бе научила твърде рано: движи се бавно, говори тихо и не показвай страх. Когато Девлин изви към нея обезобразената си буза, гледайки я навъсено, тя разбра, че правилото важеше тук така сигурно, както и във фермата.

Каин Девлин имаше вид на хищник. Нямаше съмнение, че знаеше съвсем точно как да използва тялото и лицето си, за да убеди жертвата си, че е срещнала чудовище. По голите му ръце и мишци се открояваха вени и мускули като възета. Гривата му от кестенява коса падаше върху раната, за която Синди ѝ бе споменавала, че е променила живота му за една нощ.

Беше странно, обаче. Нито белезите, нито ръстът му притесняваха Белинда, привикнала вече с тях. Най-много от всичко очите на Девлин я караха да премисли всичко отново, тези прикрити лешникови очи, които пламтяха с нарастваща враждебност.

Белинда се подготви да наруши равновесието на този човек. Тя изтри бузите си и прикри тревогата си. Бодящото я тяло копнееше за почивка — за сън — но нямаше смисъл да си играе на досещане или да отлага неизбежното. Тя заговори и зарът бе хвърлен.

— Сигурна съм, вече си осъзнал, че хората ти са оплескали работата.

Шестдесет секунди на ледено мълчание прикова и двамата на мястото им. Тези пламтящи очи се впиха в нейните така красноречиво, че Белинда усети как косъмчетата по ръцете ѝ настръхват. Тя отново изпита горчивия вкус на страха в устата си. Не! Нямаше да позволи това чувство отново да я контролира.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Наистина е много просто, господин Девлин. — Белинда погледна встрани за секунда, като се надяваше да отклони вниманието и на двама им, докато свали превръзките от парещите си колене. — Зная кой си, защото Синди Ела Чалмърс — отпреди няколко часа — ми е разказвала всичко за теб, за нараняването ти, за безсмислените ти атаки срещу съпруга ѝ, твой бивш приятел. Но последната ти идея отиде твърде далеч. Както казах, хората ти оплескаха работата. Хванаха не когото трябва.

— Коя... си... ти?

Тя се изправи на крака, като бавно зае положение, даващо ѝ повече преимущества.

— Аз съм Белинда Браун, най-добрата приятелка на Синди Чалмърс. Когато открих какво ще се случи на сватбата, трябваше да я защита. Трябваше да предотвратя това, ако можем. Сега, след като съм тук, ще направя всичко възможно да те убедя да престанеш с разрушителната си фикс идея за отмъщение.

Белинда се насили да превъзмогне слабото треперене на краката си. Предположи, че нищо в момента не би могло да я направи да изглежда така внушителна, макар и правото да бе на нейна страна. Боса, измачкана, изранена и кървяща, не бе най-добрият ѝ външен вид. Каин стоеше неподвижно, като че ли се опитваше да преведе думите ѝ от някакъв чужд език. Едната му загоряла ръка се протегна и стисна бравата на вратата толкова силно, че пръстите му побеляха. Може би тя бе твърде силна?

— Знаеш ли, госпожице Браун — изсъска той, като удари няколко пъти по бедрото си с ръка. — Достатъчно ми е трудно да повярвам, че стоя тук в банята си посред нощ с някаква бръщолевеща истерична жена. А сега ми съобщаваш, че съм и в дъното на някакъв заговор за отвличане и обявяваш намерението си да ме спасиш от моите зли наклонности.

Девлин пристъпи крачка напред, като прекара палци през гайките на колана си и се надвеси над нея. Белинда се удари във ваната с подутите си крака. Карираната риза, протритите джинси и разрошената дълга коса му придаваха вид на див планинец.

— В момента единственото, което ще спаси самодоволното ти личице, госпожичке, е фактът, че участието ти в цялата тази история е неволно. Докато не получа потвърждение, че казваш истината, няма никакъв смисъл да продължаваме този разговор. Освен това видът ти е ужасен, госпожице Браун, и няма да ми бъдеш от полза, ако припаднеш. Можеш да вземеш няколко аспирина и да поспиш. Ще те събудя, за да получа отговорите, които ми трябва, повярвай ми.

Белинда осъзна, че се напруга назад и ръцете ѝ започват да се парализират отново. Стисна зъби, за да преодолее пронизващата болка, и кимна.

— Добре. Бих ли могла да използвам телефона ти първо?

— Сигурно се майтапиш. Мислиш, че ще ти дам възможност да изпееш тази глупост на някой друг?

— Не искам изчезването ми да провали медения месец на Синди и Принс.

— Честно, госпожице Браун, надявам се всички да вървят в пъкъла. — Той вдигна длан в момента, когато тя си пое дъх, за да отговори. — Не ме е грижа дали ми вярваш или не, луда жено, но нямам нищо общо с това. Всъщност, не бих се изненадал, ако цялата тази история е скалъпена, за да ме изобличи по някакъв начин.

Сега беше ред Белинда да възнегодува. Тя рязко раздвижи ръцете си и премига от неочакваната болка.

— Ти си параноик, Девлин.

— А ти или си патетично наивна, или си най-доброто оръжие, което Чалмърс са използвали досега.

— Покажи ми стаята ми, моля те. Или би предпочел да спя тук?

Каин присви очи и се усмихна самодоволно, като нарочно я притисна в ъгъла, докато отвори шкафа с лекарствата. Предложи ѝ аспирин и вода, като проследи всяко нейно болезнено движение. После кимна към вратата.

— Дамите първо.

В този момент маниерите изглеждаха съвсем неподходящи. Белинда си пое дълбоко дъх, желяйки вцепенените ѝ крака да се размърдат. В никакъв случай не искаше да се огъне. Мъжът вероятно бе свикнал с подобно поведение. Разбира се, това не означаваше, че Девлин не бе много добър в ролята си да всява страх. Но Белинда бе зърнала за миг съчувствие в погледа му, когато я развърза и се бе хванала за тази малка искрица човечност като умиращ от глад за последната троха хляб.

Каин не трябваше да вижда жената. Не бе изпитвал такава комбинация от гняв и любопитство от години. Беше нарушила равновесието му и това можеше да се окаже доста опасно. Възможно ли беше да работи за Чалмърс? Ако е така, беше доста добра актриса. Въпреки че олюляващата ѝ се походка не бе подправена, жената вероятно имаше някакво поръчение. Трябваше да узнае повече. Трябваше да узнае каква беше точно.

Дали постъпката ѝ бе подбудена от приятелство и вярност, или бе някакъв план да го уличат в криминално престъпление? Това със сигурност щеше да го извади от строя и да остави Принстън Чалмърс победител. Някъде на бюрото си имаше доклад от един частен детектив, когото бе наел, за да проучи... годеницата. Струваше му се, че вътре пишеше нещо за приятелите и семейството ѝ. Това и няколко телефонни разговора щяха да попълнят празните места за госпожица Белинда Браун.

Досега жената се бе държала доста поривисто. Повечето мъже, които познаваше, никога не биха говорили с него така като нея през последния час. Сега тя съвсем непринудено, леко накуцвайки, мина покрай него с разрошената си коса и обсипания с лунички нос, вперила решително очи напред, като че ли да се намери в банята на непознат мъж, целия в белези, бе нещо съвсем обикновено.

Белинда Браун трябваше да размишлява върху още нещо, преди да заспи. Беше му въздействала, използвайки любимата му тактика в бизнеса: дръж противника си несигурен за следващия ти ход.

Сега беше неин ред да се колебае.

— Нека да ти помогна за сакото. Изглежда не ти е твърде удобно.

Тя се сепна от кълтящия му глас така близо до ухото ѝ. Каин се усмихна зад нея. Добре. Не беше толкова спокойна, колкото се преструваше. Забеляза вътрешната ѝ борба да се изписва по лицето ѝ и още веднъж разбра поведението ѝ, без да го желае. Каин също мразеше да моли за помощ. Все пак тя присви рамене и прие с примирение, като му обърна гръб.

По дяволите! Направи го отново. Накара го да почувства връзка. Един поглед към неестествено свитите ѝ рамене бе достатъчен да се увери, че я болеше. Тънкият зелен плат я бе стегнал като турникет. Той вдигна ръцете си към яката и се смърри, проклинайки се тихо за моментното си колебание. Решително, той свали сакото от раменете ѝ, покрити с лунички, така погълнат от усещането пръстите му да се плъзнат по гладката ѝ кожа, че му трябваша няколко секунди, за да долови стенанието ѝ.

Последната капка бе, че потръпна от нейната болка. Тясната дреха никога не би могла да се съблече, без жената да се измъчи. По дяволите! Той хвана ръба на късото сако и го разпра по средата на гърба.

— Аааххх! Не! — Тя се завъртя така бързо, че се удари в стената. Силно. После незабавно се приведе и сви ръцете си.

Каин не изпита никакво задоволство от смущението ѝ. Вместо това се почувства така подъл, както когато я прикова върху верандата тази вечер. Проклятие! Жената щеше да му довлече сериозни неприятности, ако не се съземеше. Беше му враг и не трябваше да го забравя. Той присви рамене и вдигна ръка с премерена загриженост.

— Виж, роклята първо никога не ти е ставала, госпожице Браун. Със сигурност не би могла да спиш с нея, затова не е голяма загуба. Ще ти намеря да облечеш нещо по-добро и по-голямо. — Очите ѝ се присвиха, после се разшириха от учудване. Над повдигнатите ѝ вежди се появиха леки бръчки. Улучи я. Долно, но ефектно.

— Можеш да се настаниш в стаята на последния етаж, първата врата вляво. Нуждаеш ли се от помощ?

— Ако има и грам благоприличие, останало в теб, ще разбереш, че това е последното нещо, което искам. Не ме докосвай отново.

Тя се размърда и закуца, като се подпираше върху стената до втория етаж. Каин вървеше след нея и очакваше да се обърне и да му удари плесница през лицето. Внезапно му се прииска да я помоли да го направи.

— Знаеш ли — каза тя с неочаквано спокоен глас, — чувала съм слухове за гнева ти. Мислех си, че са преувеличени. Но сега, след като го опитах на гърба си — тя вдигна двете половини на сакото, които висяха покрай нея, — повече съм изненадана, че точно ти изпитваш удоволствие да използваш несъвършенството на хората като оръжие.

Печалните ѝ очи се задържаха за миг върху него. Такава невинна откровеност го прободеше в сърцето. Ужили го по-лошо, отколкото плесница. Тя знаеше, че не би могла да направи нищо, за да го спре да се докосне до нея — и още повече, ако решише да го направи. И двамата го съзнаваха. Но тя бе предизвикала неговата учтивост, неговата човечност. И въпреки че някакъв див, необуздан инстинкт подтикна Каин да избухне, да я нападне, той повече не можеше да играе ролята на звяра тази вечер.

Със стоическа решителност тя изкачи стъпалата до стаята си... а той не бе в състояние да откъсне очи от нея. После тихо, доколкото можеше човек с неговия ръст, я последва и заключи вратата. Звярът в него се нуждаеше от малка победа.

ГЛАВА ТРЕТА

Каин не се събуди до късно сутринта. Разсъни се, а сърцето му лудо биеше в гърдите от неясните спомени на смуцаващ сън. Жената, Белинда, танцуваше с него в красива бална зала, кафявите ѝ очи се вираха в него със сладък като шоколад поглед, горчивината и разочарованието, който бе забелязал в тях снощи, бяха изчезнали. Как бе в състояние да сънува подобно нещо?

Как бе успял да спи така дълбоко при това взривоопасно положение със заредена бомба? С напълно непозната в къщата? Въпреки че, докато си вземаше душ, си мислеше, че след като бе чул отговорите на сутрешните си телефонни разговори и бе прочел доклада, знаеше доста неща за госпожица Браун. Вероятно не можеше да я определи вече като напълно непозната.

Изглеждаше все по-малко и по-малко вероятно тя лично да е въввлечена в плановете на Чалмърс. Наистина беше тази, за която се представи — най-добрата приятелка на Синди Чалмърс. Отгледана от дядо си и баба си, собственичка на малка фирма за разкрасяване. Помислила е, че той е искал да отвлече Синди Ела от Принс. И така, кой стоеше зад всичко това? Каква щеше да е следващата стъпка? Той и госпожица Браун трябваше да поговорят. Каин претърси един шкаф с бельо и откри спортен екип на Пол, който бе останал тук. Сивият анцуг имаше много по-голяма вероятност да ѝ стане, отколкото нещо негово. Административният му секретар не беше много едър мъж.

Едър. По дяволите! Човече, тази жена те бе поставила на мястото ти, както никой друг не го бе правил от доста отдавна. Не беше се огънала, въпреки че съзнаваше в какво беззащитно положение се намира. Беше достойна за възхищение.

Каин замръзна в началото на стъпалата. Не беше добра идея да се възхищава на каквото и да е в Белинда Браун. Той уви ръката си около полирания боров парапет и хвърли бърз поглед към вратата ѝ, после отново се загледа към стената с прозорци. Пречупената перспектива на заснежените върхове на Сиера пораждаше точния

ефект, който искаше. Панелите приличаха на серия големи маслени картини, поставени в рамки от отделните прозорци.

Гледката винаги успяваше да го успокои. Сега също. Пое си дълбоко въздух и отпусна ръката си върху перилото и дрехите. Днес трябваше да тръгне много по-добре от снощи. Но чувството на очакване и тревога, което се засилваше подсъзнателно в него, също бе обезпокояващо.

По дяволите, никой друг, освен Пол, не бе идвал тук преди и обикновено посещенията му продължаваха, доколкото го налагаше бизнеса. Беше странно в къщата му да има жена. Какво щеше да си помисли за дома му? Какво щеше да си помисли? Каин поклати глава, отворен от себе си, докато изкачи стъпалата до третия етаж. Сигурно го мразеше и в червата. Обидата, която ѝ нанесе само за телосложението ѝ, бе достатъчна да обеси човек. Той бе преднамерено жесток, излъгал съвсем безочливо. Белинда Браун изглеждаше добре. Твърде добре, за да е спокоен.

Щеше да му даде добър урок, ако изпратеше някой тежък предмет срещу него при първа възможност.

— Госпожице? Хей, госпожице Браун? — Каин почука на вратата. — Нося ти нещо по-удобно да облечеш.

— О? Големите дрехи? Да ти дам ли остатъка от роклята ми да я разкъсаш?

Гласът ѝ звучеше много по-силно, отколкото снощи. Все пак тонът ѝ бе доста показателен. Би могъл да си откъсне ледени висулки от тези мразовити думи. На дневна светлина, всички сутрешни действия на Каин изглеждаха неразумно резки и варварски.

Ирационално той я ненавиждаше, че го бе накарала да види нещата в такава светлина. Бе го подтикнала да почувства твърде много неща, които не желаше.

— Виж, приготвил съм сандвичи — отговори той не по-малко студено. — Преоблечи се, ако искаш, и слез долу да хапнем. Можем да поговорим тогава.

— Искаш да кажеш, че ще оставиш вратата отключена?

Каин сви юмруци.

— Снощи заключих, защото не се доверявам на непознати, госпожице Браун. Независимо колко безвредни изглеждат.

Белинда знаеше, че е смешна, но етикетът „безвредна“ я засегна. В тази минута би трябвало да търси някой тъп, тежък предмет. Вместо това тя нахлузи стоманеносивото горнище през главата си и направи гримаса от отражението си в огледалото. Сивото не бе най-подходящият цвят за нея. Почакай! Белинда се задъха и сграбчи мраморния шкаф, за да се задържи права. Миналата седмица, на приема, ексцентричната баба на Принс бе изрекла съвсем същите думи за величествената рокля на Синди, с лек оттенък на опушено сребро.

Когато Белинда учтиво изрази несъгласието си, елегантната жена внимателно смени темата и спомена опасенията си от реакцията на Каин Девлин за сватбата. Тогава Белинда бе щастлива да види доста язвителната Хелън Чалмърс притеснена за Синди — но, мили боже! Може би тя беше права. В края на краищата Белинда бе слушала за Каин Девлин и странния му начин на живот месеци наред. Може би сватбата бе провокирала този мъж да предприеме такова драстично нещо?

Само че... това, което видя в тази стая, не съвпаднаше с останалите парчета от пъзела. На зазоряване, когато най-после бе заспала, не бе обърнала внимание на нищо в стаята. Сега обаче започна внимателно да я оглежда.

В този миг изкъпаните ѝ, изранени крака бяха потънали дълбоко в разкошния килим с цвят на камилска вълна. Стените бяха с оттенък на мляко с какао, а поразителната гледка от прозореца се подчертаваше от пердетата в синьо, кафеникаво и бежово. Изглежда се намираше на третия етаж. И докъдето стигаше погледът ѝ, това бе единствената постройка наоколо. Мотивът в къщата на Девлин бе обезпокоително чувствено подбран. Имаше неустоима хармония между примитивното местоположение, мъжествените цветове и местния американски стил. Замисли се над това противоречие. Вероятно дизайнер бе оформил къщата. Това я накара да се почувства много по-добре, сигурна в първото си впечатление, въпреки лошите неща, които бе чувала за Девлин.

Белинда прекара ръце през влажната си коса. Страхотно! Сега щеше да се притеснява за това, докато вратата ѝ бъдеше отключена и можеше да зададе някои въпроси. Вероятно щеше да е разумно да си придаде колкото може по-представителен вид. Събра буйната си коса и

я сви на тила си, като се опита да не измие остатъците от спиралата си. На клепките ѝ все още личаха следи от кафеникави сенки, но нямаше и помен от червило. За щастие, ръцете ѝ бяха много по-добре, но колената ѝ все още бяха вдървени, което я принуждаваше да пристъпва като възрастна.

О, тя нямаше намерение да го впечатли. Дори и така, като специалист по разкрасяването беше трудно да посрещне тази криза, без да се чувства в най-добра форма.

А дрехите?

Бяха удобни и топли, точно както ѝ бе обещал троснато. Всъщност бяха толкова големи, че ако се наложеше, можеше да ги използва едновременно за дрехи и палатка. Белинда си представи, че се чувства като сива парцалена кукла. Нищо чудно, че мъжът я нарече безвредна.

„Безвредна е безопасно, идиот такъв — размишляваше тя пред огледалото. — Ако се надяваш да имаш късмет и да се добереш до същността на това, което наистина става тук, трябва да изглеждаш и действаш колкото се може по-неутрално.“

Няколко минути по-късно, изпълнени с предпазливост, Белинда стоеше колебливо в началото на стъпалата. Просторната стая пред нея бе колкото богато наредена, толкова и семпло. Многобройни килими с различен размер покриваха като пъстроцветни островчета лъскавия дървен под. Диванът в морскосиньо представляваше отлично място за почивка и наслада от зашеметяващата гледка в задния двор на Каин. Назъбените планини, изпъстрени с вечнозелени ели, се извисяваха безмълвно като часовои срещу понякога безумните прищевки на човека и пазеха блестящия поток, който се виеше до сърцевината на тревистата морава.

Белинда се бе научила да обича и цени природата от дядо си и баба си. Но през четирите години след смъртта им не бе напускала града нито веднъж. Досега не бе осъзнала колко много ѝ е липсвала близостта с такава вълнуваща красота.

Останалата част от мебелировката в стаята допълваше величествения изглед навън. Твърде много украшения и претрупаност би го омаловажила. Две малки масички с настолни лампи бяха

поставени от двете страни на дивана, каменна камина и огнище доминираха на стената отдясно на прозореца. Два дълбоки люлеещи се стола в същото морскосиньо създаваха един уютен ъгъл за тези, който биха искали да се любуват на пламъците или да почетат.

Някак си не се връзваше. Белинда винаги бе чувствителна към осезателните, външни начини, по които хората се разкриваха: по дрехите, грима, косата, колите, домовете и интериора. Дотук всичко, което бе забелязала в тази къща крещящо опровергаваше, че Каин Девлин е такъв, какъвто изглеждаше. Може би щеше да е по-добре да разкаже своя вариант на историята си, за да може да си тръгне колкото е възможно по-бързо. Белинда се познаваше твърде добре и вече чувстваше необходимостта да разкрие тази допълнителна загадка и да оправя нещата. Каква беше онази стара песен за глупаците, които се втурваха...?

— Господин Девлин?

Една врата до стълбището се отвори.

— Тук съм, госпожице Браун. — Каин задържа вратата, докато изчака Белинда да влезе. — Седни, ще донеса сандвичите.

Сега тя наистина се разтревожи. Спалнята бе възбудила интереса ѝ. Всекидневната я бе усъмнила. Но кухнята... кухнята беше старомодна, с извити френски прозорци, истинска мечта. Зверовете не живееха така. Тук имаше нещо гнило. Навсякъде в къщата виждаше светлина, съвършена симетрия и открити гледки. Но отвън, от входа — това, което светът виждаше — къщата беше безформена, тъмна и непроницаема.

Две напълно противоположни страни на един и същ човек, точно като тялото му. По широкия гръб, в който бе вперила очи, се открояваха стегнати мускули под впитата черна тениска. Тези дълги бедра, обути в протрити дънки, вероятно са карали не едно и две женски сърца да замират. И когато се обръща, какво забелязва на лицата им? Не, Белинда, не започвай да размишляваш за ранения воин! Този човек трябва да бъде жигосан с червен печат. Не си подготвена да се справиш с емоционалните му проблеми.

Дали Девлин имаше представа какво разкриваше за себе си? Белинда Браун, вслушай се във вътрешния си глас. Но потребността да разкрие истината ставаше все по-силна. Трябваше да положи доста усилия да си придаде безразлично изражение, преди той да се обърне

към нея. Две подложки за студено сервиране в морскосиньо определяха местата им и тя предпазливо седна на стол в стил от ранния американски период. Мили боже, освен ако не беше наистина автентичен стол.

— Заповядай. Не съм голям готвач, но се надявам, че става за ядене.

— Толкова съм гладна, господин Девлин, че всичко би било чудесно. — Тя се насили да съсредоточи вниманието си върху храната.

Шунка с горчица върху ръжен хляб никога досега не бяха имали такъв божествен вкус.

Белинда всъщност не бе осъзнала колко е гладна, докато не отхапа първата хапка. Бяха минали почти двадесет и четири часа, откакто бе сложила нещо в устата си, а и от седмици не се бе хранила нормално. Дебелите сандвичи на Каин изчезнаха до последната троха. Тя дори хапна от туршия с копър, едно от не най-любимите ѝ неща. С несъзнателна въздишка на задоволство изпи чашата мляко с гъст каймак до дъно.

Ранното следобедно слънце изпълваше стаята с обилна светлина и светлосенки. През прозореца долиташе песента на птичките от дърветата наоколо. За пръв път, откакто Белинда видя Лилит да отива към нея на приема след сватбата, тя се почувства спокойна. Със задоволство изтри устните си със салфетка, придобила сили от храната и готова да се заеме с Каин Девлин.

Мъжът я наблюдаваше така, като че ли току-що ѝ бе поникнала втора глава.

— Има ли проблем?

— Мисля, че никога не съм виждал жена да яде по такъв начин.

— Какво? По какъв начин?

— Искам да кажа, като че ли ти доставя удоволствие.

За секунда Белинда почти бе обзета от проникващия и омаломощаващ синдром на куклата Барби. На устните ѝ се оформи лъжа. Кого заблуждаваше? Тя отмести празната си чиния и се облегна напред, като подпря лакти върху гладката, бяла маса.

— Късметлийка съм, че има достатъчно място в тези дрехи.

Каин се задави с глътка мляко.

— Ще ви издам една малка тайна, господин Девлин, която може би ще ви бъде от полза по-нататък. Деветдесет и пет процента от

всички жени, които участват в сватбено тържество, не се хранят нормално със седмици. За да се побера в роклята си на шаферка и в тази, с която бях отвлечена, да си призная, няма да бъде преувеличено, трябваше да гладувам.

— Искаш ли нещо допълнително?

— Не, вече съм сита. — Белинда се облегна назад и сгъна ръце пред гърдите си. Дразнеше ли я Каин Девлин? Нима в последното му предложение имаше намек за извинение? Лицето му бе невъзмутимо както винаги, но тези прикрити лешникови очи бяха по-изразителни, по-напрегнати. Хмм. Ако можеше да пропука каменната му обвивка, щеше да е много по-лесно да достигне сърцето му и да разреши проблема.

— Разруших ли мита за теб?

— Какво?

Да! Определено равновесието му бе нарушено.

— О, знаеш. Митът, че жените никога не хапват нищо повече от салата или една-две бисквитки. Честно, кога за последен път си имал среща, на която си поръчал менюто?

Мигновено черупката се затвори. Емоционално и физически, Каин се отдръпна и се затвори като морски таралеж. Какво бе направила? Залавяйки се за сламка, тя се опита да овладее отново положението.

— Предупреждавам те, обаче, че обичам сладко, особено когато съм в стрес.

— Чувствай се свободна да преглеждаш кухнята ми.

Думите му прозвучаха плоско и кухо. Белинда реши да го притисне още малко. Щеше да е добре да си изяснят какво става. Надеждата ѝ пропадна и умря като мокра фойерверка.

— Доколко съм свободна, господин Девлин? реши ли да ми повярваш?

Каин все още не можеше да се съвземе от въпроса за срещата и не следеше последните ѝ думи. Жената не би могла да си помисли, че често ходи на срещи с подобно лице. Може би искаше да му нанесе пасивно-агресивен удар. По дяволите, той беше глупак. В действителност бе забравил цялата каша за минута, докато се наслаждаваше на обяда. Изненадващо! Да се наслаждава на откровеността и искреността на Белинда Браун! Беше напълно

различна от жените, които бе познавал през живота си, нежна и естествена, а не коравосърдечна и пресметлива. Алиса никога не би го погледнала така. Знаеше, че понася физическия му недъг единствено заради парите и надеждата, че пластичният хирург ще успее да премахне белезите му. Каин я видя за последен път в болницата преди три години, когато превръзките разкриха истинската му съдба. Вината обаче беше негова. Знаеше, че Алиса е повърхностна, но той бе така самотен и готов да повярва на всичко.

— Господин Девлин, мисля, че заслужавам отговор. Трябва да се вземат някои решения.

Откога не беше се хранил седнал срещу жена? За минутка би могъл да се закълне, че госпожица Браун го дразнеше. Отнасяше се с него като с нормален мъж, вместо да седи на тръни. Откога не му се бе случвало това? Разбира се, тя си имаше дневен ред, но някак си се чувстваше различно. Какво беше то?

— Господин Девлин? Мисля, че е безсмислено да не бъда съвсем откровена. Затова те моля, не започвай пак с тази игра — да ме плашиш. Нека просто да си разкажем каквото знаем и двамата за това, което се случи, и да се опитаме да го проумеем.

Игра? Да я плаши? Каин отхвърли болезнените мисли и изгледа открито тези големи кафяви очи, така настойчиво впити в неговите. И тогава разбра. Разбра какво бе различно. Тя гледаше право в него, не в косата му, нито над раменете му, нито в бузата му. Освен този първоначален краткотраен миг на съжаление, той не бе забелязал никакви следи от своята грозота в изражението ѝ.

Това го трогна. И го изплаши. Да, определено изпитваше физическо влечение към нея, което бе неочаквано, но той го потисна. Тази емоционална реакция обаче беше много по-тревожна... и ако двете се слееха? Проклятие, по-скоро би се гръмнал, отколкото отново да изживее агонията да обича. Това сега наистина го изплаши страшно. Но слабото място в отбраната му можеше да се поправи, като прикрие мислите си и открие какво наистина искаше тя. Разбира се. Това бе всичко и след това патетичното омагьосване на самотника щеше да свърши.

— Добре, госпожице Браун, между другото, открих, че поне това е вярно. Нека да седнем на дивана и ще се опитам да не бъда толкова страшен.

Изненадващо, Белинда стана, събра мръсните чинии и ги отнесе до мивката. Преди Каин да осъзнае намерението ѝ, тя отвори миялната машина и започна да я зарежда. Вероятно изненадата му бе проличала на лицето, защото тя се усмихна и включи машината.

Каин си помисли, че двамата седнаха на дивана така внимателно, както гротмайсторите по шах, които бе наблюдавал по телевизията. Той нарочно се разположи на извивката, като разпери ръцете си върху облегалката и кръстоса краката си, заемайки колкото може по-голямо пространство. Белинда подгъна единия си крак и се сгуши в най-отдалечения край със сгънати на коленете ръце, видимо отбранителна позиция.

— Добре, госпожице Браун, започвай. Каж ми защо мислиш, че стоя в основата на заговора за отвличането на Синди Чалмърс?

— Зная, че обвиняваш Принс за експлозията преди пет години...

— Това стана, госпожице...

— Почакай, нека да изложа първо своята страна и после ти обещавам, че няма да те прекъсвам.

Каин кимна неохотно.

— Зная също, че оттогава, в доста случаи, ти си стигал твърде далеч, с доста непочтени средства, за да привлечеш някои от ключовите му клиенти.

— Свободно предприятие, госпожице Браун. — И информация от загадъчни информатори, които няколко пъти му бяха подхвърляли бележки, подписани от Принс. В тях се съдържаха подробни планове как да се използват тези клиенти, за да подкопаят компанията на Каин. — Освен това, той правеше същото с мен. — Тя присви очи и се намръщи. — Съжалявам, затварям си устата.

— Чувала съм Принс да споменава, че проявяваш безразсъдство за това, което се е случило, и дори не си пожелал въобще да говориш с него. И най-накрая, миналата седмица на един прием преди сватбата бях седнала до Хелън Хууд Чалмърс, бабата на Принс, помниш я, нали?

Каин кимна отново. Със сигурност не бе забравил коравосърдечния пратеник.

— Тя сподели с мен поверително опасенията си, че бракът на Принс и очевидното му щастие могат да те подтикнат да извършиш нещо драстично. Тогава не ѝ обърнах особено внимание, защото

винаги ми е правила впечатление, че прекалено се намесва в живота на внуците си. Но сега...

Каин наблюдаваше Белинда Браун много внимателно. Той знаеше за езика на тялото и връзката чрез погледи. В този момент бе сигурен само за едно нещо: може би бе пионка в по-голям план, но не стоеше зад него. От жената струеше искреност, както от слънцето топлина.

— Искам също да добавя, че познавам Принстън Чалмърс, познавам и Синди. Дори ако за миг си бях помислила, че най-добрата ми приятелка се е омъжила за човек, способен на това, което си убеден, че Принс е извършил, тогава аз самата щях да я отвлека. Синди заслужава единствено щастие. Не би се влюбила в някой непочтен негодай.

Каин не се съмняваше, че убеждението на Белинда бе прочувствено. Тя се облегна напред и той осъзна, че нежната ръка, която му бе протегнала, бе несъзнателен жест.

— Не мога да ти докажа това с факти и цифри, и може да ти прозвучи като празни приказки, но знаей, че е истина. Синди и Принс са изпълнени с доброта, Каин. Ако ги видиш заедно, ще го разбереш.

Името му, изречено от нея, премина като светкавица през тялото му. Изведнъж не искаше нищо повече, освен да хване предложената му ръка, а с нея и лоялността, и загрижеността и да я придърпа колкото може по-близо до себе си. Господи! Беше изпаднал в дълбока, смъртоносна опасност. Тази нежна, позакръглена жена, с луничките си и къдриците кестенява коса, които обграждаха лицето ѝ, бе така хубава в този миг, че на Каин му бе трудно да диша.

Единственият начин да се спаси бе да атакува. Но защитните му прегради не се издигнаха достатъчно бързо и той започна да обяснява, преди да се съвземе.

— Колкото и да мразя Принстън Чалмърс, никога не съм се намесвал в личния му живот. Отвлечането е углавно престъпление, госпожице Браун. Дори изпаднал в ярост, не бих извършил нещо, което ще разруши всичко, което съм постигнал, независимо от репутацията ми. Все пак, бизнесът е нещо съвсем различно. Когато ми нанасят удар, отвърщам със същото. Всъщност, дължа тази моя философия на него.

Каин свали крака си на земята, наведе се напред и подпря лакти на коленете, преплел свободно пръстите на ръцете си.

— Преди пет години получих съобщение от Принс, в която ми определяше среща в един от старите складове, които възнамеряхме да обновим. Бяхме в процес на сливане на компаниите си. Знаеш ли това?

Той изгледа Белинда с измъчен поглед и стомахът ѝ се сви на топка, като че ли стегнат от невидим обръч. Синди ѝ бе споменавала това веднъж, но така бегло, че Белинда си бе помислила, че е въпрос само на пари. Каин вероятно нямаше представа колко много неща издаваха стиснатите му челюсти и празните му очи. Било е много повече от финансова операция.

— Както и да е... — Той сви широките си рамене, наведе ги надолу и се загледа в килимчето в краката си. Кичур кестенява коса падна върху обезобразената му буза и Белинда притаи дъх. Въпреки че Каин Девлин вероятно никога не е бил класически красив мъж, за миг тя придоби впечатление какъв е бил преди.

— Както и да е, отидох на срещата с Принс. Бързах, защото съобщението бе спешно. — Замлъкна и обърна глава към Белинда. Бавно и преднамерено той се облегна назад и отметна косата си от лицето, разкривайки трайните следи от тази среща. — И тук всъщност е цялата ирония. Било е за нищо. — Каин разсеяно прекара пръст над разкъсаната си плът: — Трябваше да подпиша последните документи предишния ден, но го отложих. Не подписах и не умрях.

Беше ужасно! По-лошо отколкото си бе представяла. Белинда сложи краката си на земята и се приближи към него.

— Но, Каин, не е имало никакви обвинения. В полицейските доклади се споменава единствено за нещастен случай.

— Права си. Никой не се е замислял. Принс имаше желязно алиби. Бележката, която получих, беше изчезнала. Застрахователните следователи не откриха нищо необичайно. И освен това, нямаше необходимост „Чалмърс Инк“ да контролира всички пари. Никакъв мотив.

— Но... — Белинда започна да масажира челото си с пръсти, после придърпа още една възглавничка по-близо до себе си. — Но през всичките тези години ти си бил абсолютно сигурен, че Принс е желал смъртта ти, и той е знаел, че го смяташ за злия си гений.

Каин кимна и се отпусна назад, облягайки главата си на тапицирания ръб.

— Седна ли някога да поговориш с него за това?

— Не.

— Но той е искал да говори с теб. Опитвал се е.

— Това е неговият вариант на историята, госпожице Браун. Повярвай ми, даде ми ясно да разбере, че не го интересува.

— И това беше всичко? Остави нещата така?

Каин извъртя главата си към нея.

— Да.

— Какво ще кажеш за мен? За сегашния случай? — попита Белинда, като разпери ръце.

— Знаеш какво мисля.

— Че Принс се опитва да ти навреди отново?

— Може би този път иска напълно да ме отстрани. Опитът да ме въвлече в заговор за отвличане ще ми причини доста неприятности, независимо от истината.

— Каин, почакай. Изслушай ме. — Настояваше Белинда, стиснала ръце в скута си. — Това не е дело на Принс. Ако не можеш да повярваш, че той не те преследва, довери се поне на мен. Той никога не би рискувал Синди. Обича я прекалено много. Нищо на света не би струвало този риск.

Доверието не беше лесно за Каин Девлин. Не можеше дори да си представи да се довери на някой до такава степен, за да се почувства спокоен. Но тази жена... Седнал така близо той забелязваше и най-малката подробност в изражението ѝ. Седнал така близо, той дори долавяше шампоана ѝ с лек ягодов мирис и започна да си мисли за неща, които отдавна бе прокудил от съзнанието и сърцето си.

Името му така непринудено се появяваше на устните ѝ. И изведнъж му се прииска да го опита там, да бъде близо до бездиханната въздишка. Прииска му се да усети мекия допир на някой, който наистина се вълнуваше от него. Но слабостта му почти го бе обезкуражила преди три години, когато грозотата му бе отразена в отвратения поглед на Алиса. В миг на отчаяние почти я бе помолил да не го оставя сам. Все пак неговата наскърбена гордост бе успяла да го възпре навреме.

След предателството на Принстън не би трябвало да се изненадва, и все пак се бе заслепил още веднъж. Никога повече нямаше да изпадне в такова уязвимо положение. Освен това, просто се нуждаеше от секс. Вероятно затова жената така го влудяваше. Твърде дълго бе ходил мрачен и навъсен, подложил се на въздържание, и това го караше да вижда и да чувства неща, които не съществуваха. Любовта бе илюзия.

— Този вид любов е само в приказките, госпожице Браун.

Тя отвърна на сарказма му неустрашимо.

— Може би нещата невинаги остават щастливи докрай, но твърде много омраза и гняв ще разрушат здравето ти и това е факт. Освен това, може би ако хората вярваха в малко вълшебство от време на време, щяха да бъдат по-щастливи, изпълнени с повече надежда. Може би няколко звезди в очите ни ще ни накарат да виждаме нещата в по-добра светлина.

Каин наблюдаваше огорчението да се появява в очите на Белинда. Напиращите сълзи го накараха да се изправи на крака, със стиснати ръце, готов да се измъкне от тук. Широката ѝ, трепереща уста, бе присвита в побеляла ивица и той знаеше, че тя отчаяно се опитваше да каже нещо. Нещо, което щеше още повече да влоши нещата. Господи, не би могъл да понесе състрадателно извинение. Затова заговори пръв.

— Не, не всичко щеше да изглежда по-хубаво. Няма достатъчно звезди. Вълшебството и любовта не струват колкото и четвърт долар. И като заговорихме за пари, трябва да се погрижа за бизнеса си няколко часа. Да проверя някои неща. Поспи или почети, ако искаш.

Каин знаеше, че трябва да излезе от стаята, и мина покрай нея, но тя обърна лицето си с такова напрегнато, измъчено изражение, че краката му замръзнаха на място. Атакувай! — крещеше далечен вътрешен глас. Атакувай, преди да е твърде късно.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Трябва да знаеш, че единственият телефон е при мен и ключовете на джипа също. Колата има аларма, а в радиус от петдесет мили няма къде да избягаш. Ще те оправдая поради липса на доказателства, но ако опиташ да направиш нещо, ще те заключа отново, докато открия кой стои зад това. Не мога да рискувам да излея гнева си върху някого в момента. Независимо дали ми вярваш или не, госпожице Браун, но някой се опитва да ме изкара лошия и нищо няма да ме спре да го накарам да си плати.

Всички предишни възприятия на Белинда се обърнаха към съвсем нова гледна точка. Каин бе сърдит и тя знаеше, че гневът можеше да е опасен и отмъстителен. Беше го изпитала на гърба си. Но може би имаше достатъчно основания да се пази. Все пак не приличаше на човек, който би срязал вените си, за да нарани Принс. Мъжът бе почувствал болка. Болка, която тя неволно бе причинила и някак си трябваше да облекчи. Беше там, зад зеленикаво златистия блясък на яростта, пламтяща в очите му.

Дали да го направи? Беше ли глупаво? Ако Белинда грешеше, Каин Девлин бе достатъчно силен да пречупи стегнатото ѝ тяло така лесно като клечка за зъби. Трябваше обаче да удовлетвори необходимостта си да оправя нещата. Не беше в състояние да стои настрана и да наблюдава някого да страда, дори това да означаваше тя да изпадне в затруднено положение. Когато се погледнеше в огледалото, той сигурно виждаше единствено белезите. В мислите му всичко се връщаше назад единствено към тях. Може би и точно заради това тя изрече тези думи. Тя не забелязваше белезите. Виждаше човека зад тях. И заради това зърна как за миг очите му потъмняха от спотаената болка, преди да я заплаши отново.

— Аз също искам да науча отговорите, Каин, и ще остана, по желание, докато ги узнаем.

Той кимна веднъж и тогава, преди да успее да помръдне, тя го направи. Докосна го. Бързо, решително, уви пръсти около стиснатия

му юмрук. Мъжът отскочи назад, стъписан, но тя го задържа, провря палеца си между неговия, докато ръката ѝ се настани в дланта му.

Може би бяха останали така секунди или минути. Белинда нямаше начин да узнае, бе твърде погълната да наблюдава промяната в изражението му. Тъмните му вежди бавно се повдигнаха така тревожно, че лицето му подсказа почти панически ужас. О, господи! Без да се замисля, Белинда повдигна другата си ръка и го потупа над лакътя. Кожата му бе топла и тя усети как стегнатите му като скала мускули се свиха под меките ѝ, копринени пръсти.

В стаята се възцари тишина, като че ли и въздухът около тях натегна като гумена лента, готова да се скъса. Сякаш бяха попаднали в магнитно силово поле. След това, с рязко отдръпване, което я изправи на крака, Каин се отдалечи от нея, завъртя се и напусна стаята като буреносен облак.

Белинда се отпусна на дивана, трепереше прекалено силно, за да остане права. Загледа се в тръпнещите си пръсти. За миг бе държала звяра в ръката си... и този път той не я бе наранил.

„Спомняш си това, скъпа.“

В стаята полъхна лек бриз, развявайки кичури коса до лицето ѝ, но тя остана неподвижна. Прикована. Какво бе дочула с този слаб ветреца? След време повдигна главата си и я наклони към прозореца. Нищо. Разбира се, просто подсъзнателно се опитваше да се успокои. Но все пак помагаше.

* * *

Два часа по-късно Каин все още бе стъписан. Какъв патетичен мъж бе станал? Една жена бе хванала ръката му — само ръката му — а сърцето му се разтуптя като влак беглец, повличайки зажаднялото му тяло в безнадеждна посока. Възмутен, той се облегна във въртящия си стол и се отдалечи от бюрото. Каин подпря брадичката си върху свитите си пръсти и се загледа през отворения прозорец на спалнята.

Тук имаше достатъчно пространство да мисли и работи. В лявата страна на стаята, близо до масивния прозорец, бе подредено всичко, необходимо за бизнеса му: бюро, компютър, телефон и факс. От дясната страна бе сложена тоалетна масичка, барче и широкото му

легло, покрито с дебела покривка, с характерните за къщата индиански мотиви и цветове. Купчина възглавници в различни нюанси на кафяво, морскосиньо и бежово бяха натрупани върху дъбовата табла.

Стаята бе най-голямата от четирите спални, с обширна баня, с вана, заобиколена от прозорци. Поразителната красота на гледката и горещата, пенлива вода често помагаша на Каин да се отпусне в края на дълъг ден. Устните му се изкривиха иронично. Разбира се, тази вода бе единственото горещо, пенливо нещо, което очакваше напоследък.

Рязко прекара ръце през косата си, като я отметна назад от лицето си. Идиот! Защо въобще мислеше тази глупост? Положението съвсем не бе ново. Безбрачието се бе превърнало в начин на живот. Как можеше да допусне присъствието на тази обикновена жена да го прикове към стената? Каин протегна ръце напред и се ядоса от лекото им треперене.

Беше време да започне да се държи като себе си отново.

Време да упражни целия си контрол и непреклонно безразличие, с което бе известен. Крайна цел: да разреши проблема, да сложи край на играта, губещите да си платят. Разпери длани върху бюрото си и препрочете надрасканото в тефтера си. След няколко дискретни позвънявания бе открил, че все още не беше съобщено нищо официално за изчезването на госпожица Браун. Това нямаше да трае дълго. Ако тази Синди бе наполовина такава приятелка на Белинда, каквато Белинда й беше, Принс щеше да предприеме издирване.

Каин притвори очи, потърка носа си с палец и показалец и удари с другата си ръка по бюрото. Господи, мразеше, че все още една блуждаеща мисъл успяваше да го накара да съжалява за разрушеното си приятелство с Принстън Чалмърс. Ако не бе прочел онова писмо в болницата, възпламенило първичните му инстинкти първо да се бие, а после да задава въпроси... Зашеметен от лекарства, болка и мъка, Каин бе позвънял на Принс, настоявайки да узнае защо са му поставили клопка. Бе заплашил, че ще отиде в полицията, нарече го убиец. Принс никога повече не му проговори.

Ако само информацията, която получаваше впоследствие от този загадъчен информатор, не се бе оказвала вярна всеки път, може би Каин нямаше да става все по-сигурен с всяка изминала година, че човекът, когото бе започнал да обича като брат, се е опитал да го убие.

Всъщност той дори нямаше да повярва на първото писмо, ако онази вещица Хелън Чалмърс не го бе посетила вечерта след телефонното му обаждане и не му бе заявила недвусмислено, че Принс не желае да има повече нищо общо с умопобъркан лунатик, който отправя клеветнически обвинения. Очевидно Каин не е запознат с традициите на семейната чест, но Принс не можел да понесе тази обида. Какъв човек е бил той да разпитва за фамилията ѝ? Тръгна си с думите, че съжالياва, задето въобще го е допуснала в къщата им.

И след това, почти на всеки шест месеца, старата продължаваше да намира начин да го подстрекава. Само преди четири седмици се бе появила с обвинението, че той се опитва да разори „Чалмърс Инк“ и да бъде номер едно в бизнеса в централна Калифорния. Когато ѝ се усмихна и я увери, че възнамерява да направи точно това, дребната, белокоса кавгаджийка бе настръхнала от възмущение. С писклив, режещ глас му бе заявила да направи услуга на всички и да не ѝ се изпречва повече на пътя. Дали не използваше съжалението и отвращението, което пораждаше лицето му като свое преимущество сега?

Бе размахала ръката си, обсипана с диамантени пръстени, срещу него и му заяви, че това няма да мине при нея. Хелън се закле, че този път ще го спре и ще съжالياва горчиво, че някога е чувал дори името ѝ. Високопарните ѝ фрази принудиха трима секретари да нахлуят тичешком в офиса му. Каин бе очаквал до края на деня Принс да му се обади разгневен. Нищо. Никакъв отговор. Никога нямаше никакъв отговор.

Освен ако... Той скочи на крака и отиде до прозореца. Освен ако тази история с госпожица Браун не бе най-последният отговорът. Каин се подпря върху дървената рамка на прозореца и се загледа в криволичещото поточе дълбоко замислен. В действителност, това бе доста изкусна стратегия. Враждата между Чалмърс и Девлин бе известна в околността. Какъвто и да е правен процес щеше да навреди на бизнеса на Каин, а достигнеше ли историята до вестниците... щеше да бъде отлъчен от обществото за дълго.

Имаше само една причина да се съмнява. Белинда Браун! Белинда каза това. Белинда каза — не, закле се — че Принс никога не би причинил зло на жената, която обича.

И така... Каин се отдалечи от прозореца и се обърна към вратата. Ако не беше Принс, тогава кой е? Застаряващата му баба, която носеше метални боксове на пръстите си под изисканите си ръкавици? Дали заплахата ѝ бе колективна или лична? Кой от обкръжението на Чалмърс би изложил Синди на риск, за да уличи Каин? И каква роля играеше Принс в този нов сценарий?

Трябваше да разбере какво мисли Белинда за това. Може би двамата биха могли да стигнат до някакво заключение. Каин бе сложил ръката си на бравата, когато замръзна като поразен от гръм. Мислеше за нея като Белинда. Мислеше за нея като помощ. Господ да му е на помощ... мислеше за нея... че е на негова страна. Погледна пръстите си, стиснали месинговата брава.

По дяволите! Още веднъж отчете опасността копнеещото му тяло да влиза в противоречие със силните чувства, които госпожица Браун пораждаше в него. Глупак! От първостепенна важност бе да докаже невинността си, а времето бе от съществено значение. Ако побързаха, би могъл да я изхвърли от живота си късно тази вечер или рано на другата сутрин. Каин отвори вратата и излезе в широкото фоайе. Равномерни квадратчета слънчева светлина от оберлихта на тавана като че ли оформяха пътека от мраморни плочи върху килима от камилска вълна.

Трябваше да направи само едно, докато осъществи плана си: да не допуска жената да го докосва. Още един щедър, сърдечен допир и не знаеше какво би могло да се случи.

Белинда беше раздвоена. Съзнаваше, че вероятно трябваше да бъде изплашена или ужасена — и наистина бе изпитала това — но вече не. Вярно, все още много искаше да телефонира на Синди и прекара цял час в съставяне на списък с логични доводи, които да изложи пред Каин, за да ѝ позволи да го стори. Не искаше приятелката ѝ да се тревожи, но Синди имаше Принс и двамата можеха да се погрижат един за друг. Изненадващо Белинда откри, че не е така смутена, както бе очаквала. Може би защото, след като Каин излезе мълниеносно от стаята, в сърцето ѝ се промъкна мъничко зрънце надежда.

Някак не се връзваше, но като че ли той бе уязвим спрямо нея. Когато го докосна, тя почувства борбата в тялото му. Ако в този момент би успяла да помилва всеки негов мускул поотделно, бе напълно убедена, че целият щеше да се напрегне и да се опита да се откъсне от нея. И тогава, точно преди да се освободи от нея, ръката му се сви около палеца ѝ. Той бе почувствал за секунда, както и тя, връзката с душата ѝ.

Белинда стана от дивана, захвърли списанието, което четеше, върху килима и се разходи до прозореца. Присви рамене и се загледа в здрача, който мълчаливо се стелеше над ъгълчетата и процепите на начупения пейзаж и бавно превръщаше синьото и зеленото във въгленово черно и сиво. Всички остри и ясни очертания започваха да потъмняват и да се сливат, докато пълният мрак щеше да промени това, което бе там в действителност.

Нощната тъма обаче прикриваше реалността за кратко време и после отново настъпваше зората.

Каин Девлин бе загубен в тъмнината твърде дълго, за да настъпи утро за него. Беше забравил какъв е бил всъщност. Белинда подпря челото си върху гладкото, студено стъкло и прехапа долната си устна. Нямаше начин да избяга от себе си сега. Винаги бе изпитвала необходимост да оправя нещата. Очевидно и сега никакви извънредни обстоятелства нямаше да я възпрат. Баба ѝ често бе повтаряла, че притежава таланта да забелязва потребностите в живите неща. Като дете непрекъснато бе водила бездомни и ранени животни, за да се грижи за тях, и продължи да прави същото с хората, когато порасна. Бе въввлечена в тази беда, опитвайки се да разреши проблема на Синди.

Но чувството, което се надигаше в нея през целия следобед, бе най-силното, което бе изпитвала някога. Строгите предупреждения, които си бе отправила преди часове, въобще не ѝ повлияха. Какво би било да нямаш никого до себе си? Да бъдеш сам като Каин Девлин? Да си подготвен да те отблъскват постоянно?

Ами ако успееше по някакъв начин да възвърне приятелството му с Принс? Белинда притвори очи и преглътна с усилие.

„Добре, Линди, бъди честна. Мислиш за себе си. Твърде бързо и твърде много, и вероятно доста наивно.“

Господи, не трябваше да го докосва, защото сега съзнаваше каква необходимост изпитва той точно от това. И... и колко силно тя желаше

да утеши всеки страдащ мускул на това стегнато тяло. Отвори очи и протегна ръце напред. Трепереха. Мили боже, трябваше да направи нещо, за да овладее тези опасни импулси. Да стотви? Не, не сега. Може би малко да пообиколи къщата? Да. Да види какви запаси има, ако ѝ потрябват.

Каин Девлин можеше да се промъкна до сърцето и хормоните ѝ, но главата ѝ все още размишляваше трезво. Мъжът бе съвършен пример от плът и кръв за заредено оръдие и нямаше да ѝ навреди, ако беше подготвена за това.

Белинда се наведе, за да навие крачолите на дългия си панталон и се отправи по стъпалата към първия етаж. Спомените от среднощното ѝ пристигане бяха така неясни, че тя съвсем бегло си представяше фойе, дълъг коридор, врати. За секунда се поколеба, като притисна палците си един в друг. Не ѝ беше казал, че няма право да слиза долу. Спомена само да не излиза.

Откри доста от това, което бе очаквала. Много запаси. Чифт водни ски за близкото езеро. Инструменти и принадлежности за рисуване. В една стая имаше хладилник с хранителни продукти, което бе добре, като се вземеше предвид отдалеченото местоживееие на Каин и променливото време. Усмихна се в голямата, светла стая за пране и се учуди колко ли дни щеше да ѝ се наложи да носи взети назаем дрехи и чорапи.

Може би Каин имаше пижама или халат за баня. Бе такъв висок, широкоплещест мъж, че тя би плувала в неговите дрехи. Изведнъж идеята да плува в тези подчертано „големи“ дрехи ѝ се стори примамлива. С живи подробности си представи как плува с неговата тениска, а долният ѝ край се докосва до бедрата ѝ, ръбовете на раменете достигат до лактите ѝ. Тази картина я накара да се почувства едновременно уязвима и защитена. Изящна и подобна на кукла... и подобна на кукла? Кукла Барби?

Мили боже, не!

Белинда потисна ужасения си смях. Беше на двадесет и осем години, за да плаче на глас. Щом искаше да помогне на мъжа, добре. Все пак тези... тези други чувства трябваше да престанат. Вероятно се дължаха на несъществуващия ѝ социален живот. Бе прекалено заета през изтеклите две години със своя бутик, затова не се интересуваеше много да ходи на срещи. Всъщност бе излизала само няколко пъти.

Ако трябваше да се отдръпне настрана и да анализира положението, ставаше съвсем ясно, че неизползваният ѝ женствен радар изпитваше трудности, засичайки приливната вълна, която се излъчваше от Каин Девлин.

Предвижданото морско пътешествие за неженени може би щеше да разреши проблема ѝ, но, образно казано, корабът ѝ бе потънал. Как щеше сега да се справи с това нарастващо привличане към студения копнеещ мъж, който нямаше нито един прозорец на приземния етаж във великолепната си дървена къща? Нямаше начин нечий нежелани очи да надзърнат в дома му или в сърцето му.

Беше глупаво да оставя чувствата си да поемат в тази посока. Наистина, и какво щеше да каже на хората, ако се получи нещо от това? Срещнали са се по време на отвличането ѝ? Движи се бавно, винаги я бе съветвал дядо ѝ, и тя кимна, докато излезе от стаята за пране и затвори вратата. Каин Девлин бе предпазлив и недоверчив към хората като животинче, на което двамата с дядо ѝ се бяха опитвали да помогнат. Търпението винаги се оказваше от значение тогава. Търпението щеше да бъде ключът ѝ тук.

Белинда изтри ръцете си в панталона и ги вдигна, за да стегне вързаната си коса. Точно когато тръгваше към стъпалата, тя зърна една последна врата, частично прикрита в най-отдалечения ъгъл. Светлината бе оскъдна, тъй като нямаше прозорци, и тя се поколеба дали да остане. В края на краищата, може би щеше да е по-добре, ако мъжът не узнаеше, че души наоколо. Обърна се, но точно тогава с крайчеца на окото си зърна нещо блестящо. Белинда извърна глава назад, но блещукането изчезна като угасена свещ. Какво бе това? Любопитството надделя и тя стигна до вратата на пръсти.

Потърси електрическия ключ и почти припадна, когато мракът се изпари. Тази стая не бе чиста и добре подредена, като всички останали в дома на Каин. Даже миришеше различно. На мухъл и плесен, като че ли нищо, дори въздухът не се променяше тук. Голяма картина, полуприкрита с някакъв стар плат, висеше накриво на стената. Като че ли някой се бе опитал да я скрие с боклуци и Белинда можеше да се досети кой беше.

Тя премести настрана купчина с празни кутии и повдигна прашния плат, който се спускаше от черешовата рамка с орнаменти. Беше Каин. По-млад. Каин преди. Каин усмихнат. И тя остана без дъх.

Парещи сълзи напиреха в очите ѝ, гърлото ѝ се сви, докато не бе в състояние да преглътне. Белинда не успя да се въздържи, вдигна пръст към свършената буза и я докосна. Косата му бе по-къса, но все така буйна, кафеникаво-червеникава. Очите му бяха по-живи, но все така проникателни. Най-красноречивата разлика бе изписана на устните му. Нямаше я тази коравосърдечност. Цинизмът не бе издълбал дълбоките бръчки около устните му, които се забелязваха сега.

Тя се размърда, за да се приближи още повече, и се удари в нещо, Белинда внимателно сви ожулените си колена и отметна още малко от плата. Остана без дъх, когато предметът бе напълно открит. Три, четири, после безброй сълзи се търкулнаха от очите ѝ. Стичаха се по бузите ѝ и тя нетърпеливо ги изтри с длан.

Господи, бе запазил това нарочно. Трябва да е било така. Каин Девлин можеше да се държи като безсърдечен звяр, но това не бе вярно. Тук беше доказателството. Красива, ръчно изработена гравирана плоча, вероятно предназначена за подарък преди пет години.

ЧАЛМЪРС И ДЕВЛИН

ПАРТНЬОРИ И ПРИЯТЕЛИ

Белинда с усилие преглътна болезнената бучка, заседнала на гърлото ѝ. С треперещи ръце вдигна предмета, станал символ на разрушената мечта, и го притисна до гърдите си, люлеейки неодушевения предмет, като че ли бе мъжът, когото копнееше да утеши.

Със звук като изстрел от пистолет, вратата се удари в стената и Каин нахлу в стаята с диви пламъци в очите.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш! Махни ръцете си от нещата ми и изчезвай от тук!

Белинда не можеше да мръдне. Каин, когото бе срещнала първия път, се бе завърнал отново и тя нямаше представа как да се справи с него. Като планински лъв той скочи по-близо, смъртоносната му сила

струеше около него. Очите му потъмняха и святкаха като на хищник, готов да се хвърли върху плячката си. Белинда не издържа да го гледа. Не понесе мисълта, че тя бе причината, не можеше да търпи обаче и лъжата. Той не беше животно. Беше човек.

— Съжалявам, Каин — промълви тя и неловко се изправи на крака, като потърси защитата на стената зад гърба си. — Нямах намерение... — Тя присви устни между зъбите си. Никакви лъжи. — Добре, разглеждах. Искях да узная повече за теб и моите шансове. — Спря, за да подсили куража си, като си поеме дъх. — Нямах намерение да те нараня. Нямах намерение да се натъквам на тези болезнени спомени. Но съм доволна, защото си мисля, че те разбирам по-добре и си мисля може би, ако говоря с Принс...

— Да не си посмяла! — изсъска той през зъби и пристъпи напред. — Да не си посмяла да говориш с никого за мен! Не съм молил за това! Не ми трябва някоя пристигнала зад хълмовете да се бърка в живота ми. Някои неща никога не могат да се оправят. Искам да ме оставиш сам. Разбираш ли?

Делеше ги една ръка разстояние. Каин знаеше, че само силната му воля задържаше надигация се ураган от чувства да избухне. Желязната му хватка намаляваше с всяка следваща сълза, която се стичаше по лицето на Белинда. Най-лошото от всичко бе, че мислеше единствено за картината. Господи... беше видяла картината. Беше го видяла като истински мъж, какъвто никога нямаше да бъде отново. Какъв мазохист бе да задържи платното.

— Но, Каин — прошепна тя, хлипайки. — Ами ако казвам истината и Принс не те е предал? Ако можеш да си върнеш приятеля отново? — Тя обърна плочата към него. — Зная, че милееш. Зная, че е ужасно да бъдеш така сам. Но не е заради това. — Тя вдигна ръка и почти докосна обезобразената му буза, а сърцето му почти замря в гърдите. — Заради това е. — После сложи малката си длан точно върху мястото и сърцето му наистина спря. — Човекът от картината е все още тук, вътре в теб, Каин. Хората забелязват само белезите, защото това е всичко, което им позволяваш да видят. Когато наистина те опознаят, лицето ти няма да има никакво значение.

Господи, тя го убиваше. Разсичаше защитните му прегради с всяка дума. Трябваше да я спре. С брутален жест той издърпа табелката от другата ѝ ръка и я захвърли настрани. Напрегната тишина

изпълни стаята, сред която накъсаното дишане на Белинда се откри много по-силно, отколкото бе в действителност. Тя се отдръпна от него почти до стената и погледна празната си ръка.

Каин забеляза червеникавите ивици, които минаваха от китката почти до лакътя ѝ. Тя повдигна глава и като цвете, натежало от дъждовни капки, изпълнените със сълзи очи се разшириха и сълзите се затъркаляха по лицето ѝ.

Сега бе готова да разбере. Веднъж завинаги той щеше да я накара да разбере. Ще накара и двамата да видят истината.

— Отвори си очите, госпожице Браун — изръмжа той, като доближи лицето си до нейното. — Това лице е отблъснало всяка жена, която съм срещнал през последните три години. То промени всичко! Не вярвам на приказките ти за хората. Не вярвам, че любовта е сляпа. И не вярвам, че всичко се подрежда щастливо след това.

Празното ѝ изражение го вбеси и той уви ръцете си около раменете ѝ, като я отдръпна от стената.

— Слушаш ли? Разбираш ли ме?

— Да. — Белинда успя да измънка, докато мислите ѝ се въртяха объркано. О, да, чуваше го. Но това, което бе чула, не беше същото, което той каза. Копнежът в него така силно привличаше сърцето ѝ, че нямаше друг избор, освен да отговори. Каквото и да се случеше, трябваше да отговори на истинския въпрос.

Тя бързо повдигна ръцете си, провря ги под неговите и ги уви около врата му. Изправи се на пръсти, за да достигне стегнатата му, жадна уста. Откога Каин не бе целуван и прегръщан? В началото тя се раздвижи колебливо, като се доближи нежно до тялото, което се бе превърнало в камък от допира ѝ. После се притисна към него и продължи да го целува, потривайки езика си до свитите му като стомана устни. Никога преди не е била така дръзка и смела. Все пак, той не реагираше по никакъв начин и решителността ѝ се разколеба.

В отчаянието си да достигне до него, да го утеши, Белинда дишаше съвсем близо.

— Виждам лицето ти, Каин. — Тя отдръпна едната си ръка от стегнатите му мускули на врата и почувства как като че ли през него премина светкавица, когато постави длан върху белезите му. — И то няма значение за мен, никакво.

Думите ѝ излизаха направо от сърцето, разкривайки много повече, отколкото имаше представа. По някакъв магически начин, учудващо, и вероятно безплодно, малкото зрънце надежда и съчувствие, настанило се в сърцето ѝ, бе разцъфнало в крехкото цвете на любовта.

И Каин не можеше да му устои. Пръстите, които проследяваха дългите му белези, го втрисаха като електрически ток. Никоя друга не го бе милвала преди така. Никога. Вътрешната борба, която го разкъсваше от мига, в който тя обви ръце около врата му, бе загубена. Колкото и отчаяно да се опитваше да не чува думите на Белинда, истината трептеше като камбана през тялото му и нещо се разтвори дълбоко вътре в него. Нещо, което трябваше да се запълни. И той изпълни обаятията си с нейната нежност. Изпълни устата си със сладкия вкус на устните ѝ. Изпълни сетивата си с мириса на ягоди и жена.

Господ да му е на помощ, беше толкова отдавна. Толкова отдавна, откакто бе изпитвал такова желание и бе усещал копнееща жена да тръгне от целувката му. Каин присви колене и без усилие я повдигна до гърдите си. Тежестта бе опияняваща и прекрасна, но зажаднялото му тяло бе по-слабо, отколкото предполагаше, и трябваше да използва опората на стената. Постава едната си ръка на тила ѝ, а другата вмъкна под блузата ѝ, докато се разпери върху горещата, копринена кожа на гърба ѝ.

Сърцето му туптеше по-бързо и по-бързо в лудешки ритъм от неподозирано досега желание. Трябваше да е по-близо. Когато ръцете на Белинда се плъзнаха нагоре по врата му и пръстите ѝ се впиха в разрошената му коса, Каин потрепери и инстинктивно вмъкна бедрото си между краката ѝ, проникна с език по-дълбоко в устните ѝ, отвърщайки на ласката с ласка, опиянявайки се от вкуса и допира на любовта.

Любов?

Не! Не! Господи! Какво правеше? Каин отдръпна ръцете си, като че ли държеше жив въглен. Олюля се назад няколко крачки и наблюдаваше как Белинда се отпуска върху стената. Очите ѝ представляваха огромни кладенци с неизразени чувства, подутите ѝ устни бяха блестящи, влажни и тръпнещи. Каин не смееше да помръдне от страх да не се протегне към тях отново. Претоварените му

мисли и тяло не можеха да преценят какво точно се бе случило, не можеха да го приемат. Винаги имаше някакъв план. Винаги. Щеше да бъде най-големият глупак на света да повярва отново. Трябваше да се предпази.

— Губиш си силите с мен, госпожице Браун. — Гласът на Каин се повиши. Трябваше да сгъне ръцете си, за да прикрие учестеното повдигане и отпускане на гърдите си. Тялото му имаше усещането, че се е сблъскало с каменна стена, движейки се с осемдесет километра в час. — Мислиш ли, че като предлагаш тялото си и твоето съжаление, ще промениш решението ми? Ти не си красавица, госпожице Браун. Не така привлекателна, че да ме накараш да загубя чувството си за реалност. Няма да те пусна да си отидеш, каквото и да ми предложиш.

Сърцето на Белинда все още биеше като парен чук. Утешителната ѝ целувка се бе превърнала в нещо, което не бе и подозирала. Буен плам. Пълно изпепеляване. Бе разлюляна до петите. Той атакуваше и част от нея дори разбра и това. Но другата част, разцъфнала от рядката и прекрасна смесица на страст и грижовност, започна да се свива под непосилната тежест на неговото отблъскване.

Каин Девлин бе твърде корав. Той не би допуснал дори лъч нежност там, където се нуждаеше толкова силно. Ако продължаваше да се опитва, ако наистина се влюбеше в него и все пак той останеше недосегаем, щеше да свърши, разпадайки се на малки парченца, сблъскала се с каменното му сърце.

Някак си трябваше да си тръгне от къщата. Белинда не можеше да остане и да продължи да се влюбва повече. И Каин трябваше да се научи, че поне веднъж напълно е сгрешил, че е възможно да е преценил някого съвсем погрешно. Ако не друго, поне това щеше да го принуди да се замисли, че извън неговия замък имаше хора, готови да се отнасят честно с него.

Той се нуждаеше от основна проверка на действителността и Белинда си представи, че вероятно никой не се бе осмелил да му я даде твърде дълго време. Разбира се, понякога това означаваше, че вестоносецът можеше да попадне в доста враждебно положение.

Краката ѝ трепереха и тя съзнаваше, че сега беше още по-ядосан от първия път, когато го видя. Но си припомни странното послание на вятъра и дребните, несъзнателни неща, които правеше, за да компенсира злостното си поведение на тази първа среща. Каин обаче

не ѝ вярваше. Белинда знаеше, че трябва да остави мъжа с истината, която той вече не виждаше за себе си.

— Прав си, Каин. Не съм красавица. — Белинда се изправи и тръгна към отворената врата. — И вероятно не съм достатъчно добра жена за мъж като теб. Но ако не си забравил всичко за целуването, би трябвало да знаеш, че тази целувка бе много повече, отколкото можех да издържа. Реакцията ми нямаше нищо общо с белезите ти. Видях ги от самото начало и те не ме възпряха от...

Спря пред стаята и се подпря върху солидния парапет. Белинда знаеше какво трябва да каже, но нямаше да е лесно. Разкриването на гордостта винаги оставаше такива огромни, беззащитни празнини.

— Може би и двамата бяхме твърде зажаднели да получим каквото можехме. Незадоволеността и съжалението могат да превърнат мъжете и жените в глупаци. — Сатанинската маска на Каин подходеше на саркастичните му думи.

Гласът и тялото му вече не издаваха нищо. Приблужи се още и тя се чудеше как се бе затворил в себе си толкова бързо. Устните ѝ още тръпнеха от напразен копнеж да го почувства отново до кожата си. Добре, сега трябваше да го направи.

— Мога да разбера, ако случилото се за теб е точно това. Съвсем ясно ми показва, че не съм твой тип. — Белинда наведе глава надолу, оправи една гънка на сивия си пуловер, после го изгледа направо в очите. — Но мисля, че е много важно за теб да узнаеш, че много пъти грешиш. Заслужава си да наруша едно табу в отношенията между мъжа и жената и ще ти кажа абсолютната истина.

Каин повдигна въпросително едната си вежда.

— Целунах те, защото съзнавах, че си наранен. Изпитвах ужасно съжаление към теб. — Мили боже, почти щеше да пропусне леката промяна в безразличната поза на Каин. Едната му отпусната ръка сега бе свита около бедрото му. — Но всичко се промени само за двадесет секунди. Никога не съм била целувана по-хубаво. Дори не мога да опиша какво изпитах. Накара ме да се почувствам като разтопено желе. А ти, как си ти сега? Зная как си изглеждал преди. — Тя повдигна ръка към картината на стената и Каин ѝ хвърли бърз, пронизващ поглед. — Знаеш ли какво виждам, когато гледам онази картина? Коя е най-голямата разлика?

Той не отговори, гледаше я напрегнато и Белинда бе сигурна, че съзира душата ѝ.

— Усмивката. Изчезналата ти усмивка, която ми се иска да се върне отново. Ти не си изтъкан от гняв и отмъщение, Каин Девлин. Звярът в теб изплува, когато те боли прекалено много. Ти не си звяр. Ти си човек, който се нуждае да обича и да бъде обичан.

Словоизлиянието на Белинда свърши като приливна вълна и я остави без сили. Но сред мъртвата тишина, която последва, увереността ѝ започна да се стопява и да подкопава смелостта ѝ като мокър пясък под нозете. Каин повдигна рамене, като че ли бе понесъл силен удар. Стегна ги и тя мигновено проумя, че разкритията ѝ не са променили абсолютно нищо.

— А, ти, госпожице Браун, си патетична фантазьорка. Казваш ми, че се нуждая от нещо, което ти самата нямаш. Не ми изричай нито дума повече и не ми обяснявай какво чувствам. Не знаеш абсолютно нищо за мен.

Каин мина покрай нея и изтръгна картината от стената. С ледено спокойствие я вдигна над главата си и я затръшна към стената. Силата на удара му разцепи тежката рамка на трески.

Белинда се стрелна покрай него, когато ръцете му останаха празни. Взе стъпалата на един дъх, заключи вратата на спалнята си и я подпря с един стол, преди сълзите ѝ отново да потекат. Десет дълги минути остана седнала на крайчеца на леглото, дишайки тежко, очаквайки да чуе стъпките му, но в къщата цареше пълна тишина. И сърцето ѝ постепенно забави ритъма си... и раменете ѝ се отпуснаха от изтощение.

Легна по гръб върху матрака, краката ѝ висяха на пода. Каин Девлин я бе накарал да се почувства така, както никой друг досега, но не го бе забелязал. Една последна сълза се търкулна по слепоочието ѝ и изчезна в косата ѝ. Очите на наблюдателя, Линди. Колкото и да желаше да го направи, не можеше да го накара да прозре в очите ѝ. Приключението бе приключило и беше време да извести Синди за случилото се.

Клепачите ѝ се притвориха, но не заспа. Дядо ѝ я бе научил на много неща. Тя все още знаеше как да се грижи за себе си. След няколко часа щеше да си замине.

ГЛАВА ПЕТА

Когато Каин се качи на горния етаж, бе почти тъмно. Естествената панорама, която обикновено изпълваше спалнята му, сега бе забулена от сивкава мъгла в синхрон с чувствата му. Студени. Отблъскващи. Самотни. Отпусна се в един от фотьойлите и прекара треперееща ръка през чупливата си коса. С бавно, заучено безразличие, той огледа стаята и столовете, търсейки някакви признаци за присъствието ѝ. Каин въздъхна кратко, потиснато, и отпусна глава в ръцете си. Кого, по дяволите, си мислеше, че заблуждава? Не бе в състояние да напусне онази стая в продължение на два часа от страх какво би могъл да направи.

Усещането за устните на Белинда Браун и тялото ѝ почти отприщиха силното му желание и глад, които го гризяха отвътре. Сълзите и откровеността ѝ го направиха по-беззащитен от години насам. И, разбира се, той бе атакувал със злоба. Пословичното му самоконтролиране и гордостта му получиха сериозен удар. Откровеността бе доста силно оръжие. Невинността също.

Тази неочаквана смесица от невинност, откровеност и смелост на жената го победиха с уменията на изкусен майстор на сабята. Беше го накарала да се оплете по този начин от самото начало. Опипа с пръсти обезобразената половина на лицето си и мускулите на стомаха му се свиха при мисълта каква картина представлява. О, господи, тази целувка! Как би могла да очаква да повярва на думите ѝ? Само глупак... Каин потри длани в бедрата си и се изправи.

Само глупак би повярвал на думите на жена, попаднала в ситуация, за която не е предполагала. На жена, която го познаваше едва от вчера. Приблужи се до остъклената стена и се опита да различи до болка познатия пейзаж. Гледката му бе така известна като опакото на ръката му, но сега имаше чувството, че е почти на луната. Имаше чувството, че сцената на приземния етаж го бе пренесла на друга планета. Друга реалност, където мечтите не бяха просто прах и детски копнежи. Където една жена можеше да прозре в душата му и да зърне

там нещо благородно и човешко. Без да се замисля, Каин сви едната си ръка в юмрук и го стовари върху стъклото. Къntenето го стресна.

Проклятие! Трябваше да я пусне да си отиде. Още на зазоряване ще я закара до малкото градче надолу в планината и ще уреди някоя кола да я върне обратно у тях. Каин се обърна към малко чамово шкафче, което бе измайсторил предишната зима, и прекара пръст по гладката патина като течено злато. Суровото дърво бе грубо и напукано, но часовете усърдна работа го бяха превърнали в нещо много красиво. От върховете на пръстите до мозъка му премина странно чувство, което събуди жив спомен. Меките пръсти бяха докоснали грубата му плът с копринена нежност. Обезобразената част от тялото му бе загубила цялата си красота и все пак това не спря Белинда. Беше го прегърнала и целунала с такава настойчивост, която не би могла да е престорена. Дълбоко в себе си я бе почувствал. Но да ѝ повярва? Да продължи връзка, започнала така ужасно? Господи, ако това бе бизнес сделка, никога нямаше да се поддаде по този начин.

Но проклетото му тяло сякаш не го интересуваше. Неволно погледът му се плъзна към стъпалата и през него отново премина лек трепет. А тя си мислеше, че не е достатъчно добра жена за него... Исусе Христе.

Със сподавено стенание, Каин отвори вратата на шкафчето и сграбчи почти пълна бутилка с уиски. Преди да се разколебае, развъртя капачката и отпи дълга глътка. Огнената течност опари гърлото и дробовете му и почти го остави без въздух. Каин се върна до стола и седна, приведен напред, притискайки бутилката между коленете си. Трябваше само да издържи няколко часа и щеше да се освободи от нея.

Беше добре, че се държа като звяр, помисли си той, и отпи отново дълга глътка. Жената със сигурност нямаше да се появи отново за разговор с докосване, предлагайки съжалението си, психологията си на аматьор и целувките си... Каин повдигна за последен път бутилката към устата си и се подготви да чака. С малко повече кураж трябваше да е способен да го направи.

Събуди го приглушено, ритмично удряне. Каин с усилие отвори очите си и разтърка лице с ръка. Бакенбардите на разрошената му коса го караха да се чувства замаян и объркан. Размърда се и изведнъж

светът дойде на мястото си. Знаеше много добре какво бе това удряне. Беше усиленото му сърцебиене. Отвратителният вкус в устата му и полупразната бутилка на пода го накараха да се почувства неловко. Проклятие. Не беше го правил от първите няколко месеца след инцидента.

Каин успя да се изправи на крака и тръгна към стъпалата, макар и изтръпналите му мускули да протестираха през цялото време. Това бе последният момент на слабост, щеше да търпи. Един бърз душ и жената щеше да е минало. Спря за миг пред вратата ѝ. Тишина. Добре. Трябваше му малко време да се приготви, за да се изправи срещу нея отново.

Двадесет минути по-късно бе готов. Все още мократа му коса бе свита назад на опашчица, но не се бе избърснал. Отнемаше му твърде дълго да го направи около белезите си, а почти се бе задушил, когато осъзна, че е проспал цялата сутрин. Господи, сигурно беше вбесена и... умираща от глад. Лека усмивка се появи на устните му. Той я заглуши с мощно почукване на вратата ѝ.

— Госпожице Браун? Излез. Реших да те пусна да си заминеш. — Изчака. Тишината го разгневи. Потропа отново и опита да отвори. Заключено. Проклятие! — Госпожице Браун, отвори вратата или ще вляза, както направих в банята.

Десет минути по-късно знаеше защо стаята бе тиха. Вратата бе залостена с един стол, а Белинда Браун бе изчезнала. Беше използвала чаршафите, за да се спусне през прозореца. Каин се подпря на отворения перваз и присви болезнено очите си от блясъка на утринното слънце. Оттук не се забелязваше никаква нейна следа. Отпусна главата си и се олюля напред. Какво беше направил? Докъде бе стигнал? Жената можеше да се нарани сериозно в тази пуста местност.

Адреналинът във вените му потече като самолетно гориво, премина покрай свития му стомах и болката достигна до очите му. Знаеше, че трябваше да се успокои и да си направи план, но не можеше да спре ужасните картини, които въображението му извикваше. Вината беше негова! Първата жена от години, опитала се да го разбере, а той я бе изплашил толкова лошо, че тя бе готова по-скоро да се изправи пред смъртта, отколкото да остане при него.

Девлин, ти, негоднико! Бе ѝ казал, че не може да си отиде. Ти си този, който принизи откровеността ѝ до мръсна игра с тялото ѝ. Сега знаеш, човече. Сега знаеш докъде наистина си стигнал...

Наслуки Каин напъха малко провизии в раницата и хукна навън. Само за няколко минути откри следите. Нито веднъж обаче не осъзна, че е като див звяр, надушил плячка.

Добре, значи не беше толкова самостоятелна, колкото си мислеше. Нямаше причина да се паникьосва. Все още.

Белинда притисна гърба си в извивката като буква Y на бора, който бе избрала, за да прекара нощта, и се опита да се увие с взетото одеяло малко по-плътно. Зъбите ѝ тракаха, без да може да ги контролира, и тя присви устни, за да престане този дразнещ шум. Беше студено, но не чак толкова, за да е истински опасно. Можеше да не спи много, но нямаше да замръзне до смърт. Всъщност трябваше да бъде доволна, че попадна на такова подходящо дърво и успя да се покатери дори с болния си глезен. Непрактичните сандали на Синди, обути върху два чифта мъжки чорапи, не ѝ бяха помогнали много.

В бързината си да избяга от Каин Девлин преди напълно да е загубила ума и сърцето си по него, тя не прецени добре скока и навехна глезена си. Вървеше доста бавно и започваше да се съмнява, че ще намери помощ. Дядо ѝ я бе научил на много неща, но също я бе предупреждавал често да внимава да не попада на по-лошо място, отколкото е била преди.

Белинда приведе рамене и измъкна едната си ръка от одеялото, за да разтрие носа си. Баба ѝ обаче винаги я бе учила да търси положителното, така че добрата страна на нещата бе, че все още не е срещнала нито едно диво животно и вероятно щеше да отслабне с няколко килограма, когато това приключение завършеше. Тази диета със сигурност не я бяха пробвали в гимнастическия салон.

Като че ли противопоставяйки се на оценката ѝ, в ушите ѝ звучеше съвсем друго. Добре, Браун, бъди честна. Това в действителност е доста лошо местенце. Никой не знае къде си. И ти не знаеш къде си. А единственият човек, на когото можеш да се надяваш да те намери, вероятно е очарован, че се е отървал от теб.

Белинда премигна, когато вятърът разлюля кичур коса, полепнала със смола. Толкова много драскотини по кожата я боляха, та имаше чувството, че е посипана с пясък. Никога преди не беше имала толкова рани и не беше изпитвала толкова болка, а отгоре на всичко и синьо-черното нощно небе ставаше все по-тъмно с всяка изминала минута и скоро щеше да бъде съвсем сама в тази безбрежна, пуста местност.

Това въобще не ѝ се струваше проблем преди няколко часа, когато бе успяла да избяга. Но никъде не се забелязваха следи от цивилизация и въпреки че звездите и луната блещукаха на кадифеното небе като диаманти, тя едва успяваше да различи ръката пред лицето си. Изведнъж я завладя убеждението, че бе успяла само да направи нещата по-лоши. По-лоши за нея и Каин, за Синди и Принс. Ако не се добереше скоро до телефон, да обясни ситуацията...

Може би все още можеше да помогне да се изгладят отношенията между него и Принс. Поне щеше да опита да го дари с това щастие, тъй като сега едва ли бе вероятно, че „те“ отново някога щяха да имат шанс. Белинда се размърда вдървено и се сгуши срещу надигания се вятър. Студеният въздух смразяваше тялото ѝ, докато обърканите ѝ чувства смразяваха сърцето ѝ. Беше странно да се увлече толкова много за толкова кратко време. За нещастие, не изпитваше подобни чувства за пръв път, само че обикновено се привързваше към животните и приятелите си — не и към мъж. Никога не бе изпитвала подобна болка и объркване. Дали все още можеше да вярва на думите на дядо си, че когато във вените ти тече кръвта на Браун, можеш да оставиш сърцето си да те води?

Е, сърцето ѝ добре я беше водило и сега седеше свита на едно дърво, без да знае къде се намира — и всичко това започваше да ѝ се струва малко страшничко.

Сърцето ѝ започна да бие по-бързо и тя преглътна конвулсивно. Нов повей на вятъра раздвижи клоните на дърветата, виеше и свистеше около нея, развяваше косата ѝ с нарастваща сила и изпълни ноздрите ѝ с мирис на бор и на влажна земя. В далечината вятърът довея продължителен, тъжен вой. Присви очи и се напрегна, за да види в тъмнината.

Тежки стъпки се разнесоха зад нея и тя инстинктивно сложи ръка на устата си. Подпряла гръб на ствола на дървото, Белинда не можеше

да се озърне напълно, без да открие скривалището си. Притаи дъх, очите ѝ се разшириха ужасени.

„Каин! Толкова ме е страх.“

Нещо приближаваше. Нещо беше почти под нея. Белинда се сви на топка и започна да се моли.

* * *

В мига, когато батериите му започнаха да се изтощават, Каин знаеше, че никога няма да я намери. Имаше опасност да го залее вълна от отчаяние и той спря за миг, наведе се и се подпря с ръце върху бедрата си, като си поемаше дълбоки глътки леден въздух. С всяка следваща стъпка, с всеки изминат час отвращението му към него нарастваше. Ако Белинда Браун бе казала истината снощи, жената му предлагаше приятелството си. И ако закърнелите му сетива бяха разпознали правилно нейните сигнали, може би му предлагаше и нещо повече.

Но не! Какъвто бе страхливец, той я отблъсна, както бе отблъсквал всички останали. Както бе отблъснал и първите опити на Принс да се свърже с него. Разбира се! Каин Девлин по-скоро би умрял от гордост, единственото, останало му през последните пет години.

Той удари фенерчето в крака си и внимателно тръгна напред през неравния терен. Заслужаваше сам да се нарани. Каин изпсува цветисто под носа си. „Звярът в тебе се появява, когато те боли прекалено много.“ Как можа да прозре в него така дълбоко само за два дни? Два проклети дни и тя имаше смелостта да му каже от какво се нуждае. Два проклети дни и го бе накарала да се замисли, че след Принс и Алиса всичко, което е правил, е било да спре болката. Два проклети дни и сърцето му отново се завръщаше към живота, а той не можеше да го спре.

Бе принуден да разбере високата цена, която плащаше, за да живее без болка: изолиране, прекратяване на всички връзки. Сега така се страхуваше, че това, от което се нуждаеше, се бе появило преди два проклети дни и той го бе отхвърлил. Искаше единствено да намери Белинда Браун. Искаше единствено да я прегърне силно и истински, но

все едно да търси игла в купа сено. Проклятие! Той щракна безполезния си фенер. С какво бе мислил, когато излезе от къщата?

Със сърцето си, глупако. А то не бе използвано доста отдавна.

Как можа една жена да стигне толкова далече? Страхът очевидно бе много ефикасно средство, а той се бе усъвършенствал да го поражда. Господи, бе така изморен да забелязва прикритата тревога в погледа на хората. Начинът, по който бързо се отдръпваха от пътя му като подплашени мишки, докато най-накрая бе престанал да се опитва да ги убеждава, че е човешко същество. „Ти не си звяр. Ти си човек.“ Каин присви рамене, като че ли носеше огромен товар. Изправи се и се загледа в мастиленочерния мрак, превърнал се в негов враг.

Звездите блещукаха над него. Звездите, в които Белинда му бе казала, че хората трябва да вярват. Вълшебството, което щеше да ги изпълни с повече надежда.

Шоколадовокафявите ѝ очи и разбирането, което се излъчваше от тях, бяха вълшебни. Целувката ѝ, която го бе изгорила, бе вълшебна. Тя цялата беше едно вълшебство — единственото вълшебство, което бе почувствал през живота си. Каин притвори очи и проговори, без да може да спре думите:

— Моля те! Моля те! Помогни ми да я намеря. Помогни ми да вярвам.

Силното чувство, непосилната необходимост се задържа в тишината за миг. Каин отвори очи и усети горещата вълна на смущението да облива студеното му лице и да го сгрява под кожата му от овча кожа. Горката Белинда се бе натъкнала на жалко подобие на бял рицар. Едва ли друг би се вписал по-малко в представите ѝ за герой. Но героите съществуваха само в приказките. Герои, магьосници, любов... в детските измислици. И все пак Белинда им вярваше. И Господ да му е на помощ, но той искаше да повярва в нея — отчаяно искаше да повярва, че в него имаше нещо повече от мъжа, в когото се бе превърнал.

Той беше единствената ѝ надежда и нямаше право да спре, докато не я открие, защото може би — той потрепери — защото може би тя също бе единствената му надежда.

Каин включи отново фенерчето и освети мястото около себе си. Лъчът съвсем отслабна и той разклати проклетото нещо. Нищо. Свали ръкавицата си, пъкна я в джоба си и прерови нещата в едnodневката

си, които бе нахвърлял в бързината. Нито една проклета батерия. Как би могъл да продължи да търси в тъмнината? Не я бе викал много по име, защото се страхуваше, че това ще я накара да побегне, но сега трябваше да направи нещо — трябваше да опита.

— Госпожице Браун! — Гласът му бе изпълнен с болка. Дърветата около него започнаха да танцуват, внезапно разлюлени от вятъра като великани, наклонящи се един към друг и отдалечаващи се отново. В далечината виеше койот.

— Белинда! Белинда! Отговори ми. Искам да ти помогна. Моля те, повярвай ми...

Думите му се понесоха като листа във въздуха, но никой не му отвърна. После, точно когато бе готов да тръгне в нова посока, някакво загадъчно, неестествено сияние се появи вдясно. Той спря, прибра фенерчето и присви очи. Появи се отново. Някакъв фосфоресциращ блясък, идващ точно от мрачните клони на гигантски бор, Каин притисна клепачите си с пръсти и погледна отново. Светлината се премести напред. Никога не бе виждал нещо подобно.

Каин тръгна напред и спря. Обърна поглед към небето и отново към необяснимия лъч, дълбоко сред дърветата. Като че ли преди много дни бе казал на Белинда, че не би дал и пукнат цент за вълшебството и любовта. Но сега би заложил много повече.

Светлината изчезна така внезапно, както се бе появила. Беше я следвал петнадесет минути, но сега вече нищо не го водеше. Направи крачка напред и се спъна в някакъв изсъхнал ствол. Бодливите клони оставиха кървава диря с игличките си върху ръката му, все още без ръкавица. Каин сподави някаква ругатня и се изправи отново на крака, пое си дълбоко дъх и извика отново.

— Белинда! За бога, отговори ми!

— Каин?

Краката му отново омекнаха за втори път. Халюцинираше ли? Подпря се с длан върху близкото до него дърво и се заслуша през вятъра с туптящо сърце.

— Каин? Ти ли си?

Мекият, колеблив глас достигна до него още веднъж. Мили боже. Светлината го бе водила. Това беше тя. Но... но къде е?

— Каин? Започвам да се плаша. Защо не мога да те видя? Защо не ми отговаряш?

— Аз? Аз да ти отговоря! — избухна той, обзет от противоречиви, раздиращи го чувства. — Луда ли си, жено? Почти щях да загина, докато те търсих. Къде си? Покажи се.

— Не.

— Какво!?

— Не. Не искам пак да правя онова лудо нещо с теб, Каин Девлин. Няма да сляза.

— А аз не искам да не правя нищо с теб отново... Почакай, да слезеш? Мили боже! Да не си на това дърво?

— Не е необходимо да крещиш, Каин. Учили са ме, че след като се здрачи, най-безопасното място да спиш са дърветата, ако не можеш да се защитаващ.

— Сега съм тук. Ще те пазя. — Каин се изправи на пръсти и протегна ръце нагоре. Да, докосна края на одеяло или нещо подобно и изпита облекчение. Като че ли за миг остана без сили. Подпря чело върху грапавата кора на ствола и за пръв път от пет години насам поблагодари на Бог.

— Не мисля същото.

— Какво?

— Може би трябва да провериш слуха си, Каин. Започвам малко да се тревожа за теб.

Той почувства как дървото леко потрепери, когато тя се размърда някъде над него. С невероятни усилия той потисна импулсивното си желание да й заповяда да слезе от дървото. Жената го подлудяваше.

— Белинда, кълна ти се. Заклевам ти се, че няма да те нараня. Зная, че го направих преди, но, моля те, повярвай ми, вече не съм същият. Не съм същият, откакто се появи на прага ми. И защо се тревожиш за слуха ми, когато се държах като истински звяр и те принудих да побегнеш?

— Ти не си звяр, Каин. Въпросът не е в това. Не го повтаряй никога отново.

— Добре тогава, скъпа. Слез долу и ми обясни.

— Не.

— Белинда, толкова е студено. Махни се от това дърво.

— Не.

Отчаяние, каквото никога не бе изпитвал досега, наруши самообладанието му и му даде сили да подскочи, като сграбчи края на

одеялото. Краткият остър вик на Белинда го накара да замръзне.

— Каин, моля те. Не... не мога да сляза.

Мигновено напрежението му намалня.

— Ранена ли си, скъпа? Какво има? Какво мога да направя?

Белинда Браун осъзна, че е настъпила промяна, когато чу за втори път „скъпа“ да излиза от устата на Каин Девлин. Първия път не бе сигурна, но очевидно несъзнателното повтаряне на тази галювна дума й даде кураж. Пое си дълбоко дъх и кръстоса изтръпналите си пръсти. Или той вече бе в състояние да се справи с положението да отвърне по някакъв начин, вместо да полудее, или да се отдръпне, или да побегне... или бе изминал твърде дълъг път на изолация и горчивина, за да може животът да се върне в бедното му, сломено сърце.

— Левият ми глезен е ожулен, но това не е причината...

— Белинда, дай ми да го видя. Може да се окаже сериозно — настоя той, като дръпна отново одеялото. После спря, като че ли се поколеба, само за да продължи с мрачен, безизразен глас. — Имам пушка, скъпа. Може да изглуших за батериите, но дойдох, готов да те защитавам. Разбирам какво се опитваш да кажеш. Истинският ти въпрос е кой ще те защити от мен? Е, ще ти дам пушката и ако не се контролирам, или те изплаша, можеш да ме застреляш.

— Оох, Каин. За бога!

Одеялото и десният й крак го удариха едновременно по главата. Каин едва вдигна ръце нагоре и се стегна, когато Белинда Браун се върна внезапно обратно в живота му. Дватама паднаха на земята с преплетени ръце, крака и одеялото. Вятърът затрудняваше движенията им, но най-накрая Каин я хвана за раменете и я изправи, като и двамата се облегнаха върху ствола на дървото. Гръдният му кош се повдигаше силно от тежкото дишане и той усети съпротивата в тялото й. Но трябваше да види лицето й, да се увери, че наистина е добре. Повдигна я и я придърпа в скута си, като изви главата й така, че сребристите лунни лъчи да я осветят колкото може по-хубаво.

— Не се паникьосвай. Искам да съм сигурен, че си добре, и после ще ти дам пушката.

— Пушката? — Белинда сграбчи дебелията яка на палтото му, докато лицата им съвсем се доближиха. — Ти си напълно луд. Никога

повече не ми казвай това. Не се притеснявам да се пазя от теб, притеснявам се ти да се предпазиш от мен.

— Господи, Белинда. — Той изстена и притисна ръка до челото ѝ. — Говориш несвързано, скъпа. Сигурно имаш халюцинации от премръзване.

Каин бързо разкопча палтото си и я придърпа до себе си. Сграбчи одеялото, което Белинда бе взела със себе си от къщата му, и я уви внимателно, като го пхна под краката ѝ.

Когато най-последно се настаниха до дървото, Белинда усещаше как тялото ѝ се повдига и отпуска при всяко негово вдишване. Ръцете му започнаха да се движат нагоре-надолу по гърба ѝ, пораждайки повече топлина, отколкото можеше да си представи. Той го бе казал отново.

„Скъпа“.

Може би имаше шанс да пропука защитната му преграда, ако проявеше малко упоритост. Осъзнаваше по някакъв необясним начин, че трябваше да стане сега или никога.

„А страхът ти? А болката?“ — шепнеше ѝ някакъв тихичък глас на предпазливост, както и преди. Е, беше твърде късно. В нея течеше кръвта на Браун, съдбата ѝ бе предопределена. Тя го обичаше. Лудост? Безумие? Несъмнено. Но как би могла да не обича мъж, който ѝ предлага да го застреля, ако загуби контрол? Как би могла да не обича мъж, който толкова много се нуждаеше от това, а мислеше, че не го заслужава?

— Каин? — промълви нежно тя до брадата му, където той бе сгушил главата ѝ.

— Хмм?

Белинда провря ръце под палтото му и прекара пръсти надолу по гърба му. В миг най-силният, най-мъжествен човек, когото бе срещала, замръзна от допира ѝ и нейната женска самоувереност се възвърна. С бавни, ритмични движения, тя притисна пръсти към силните му мускули, правейки малки кръгове, освободи главата си, за да го гледа в очите, мрачните прозорци към душата му. Като че ли всички лунни лъчи се бяха насочили към тях, образувайки ореол.

Белинда притвори очи и вдиша дълбоко въздух, за да се успокои. Ръцете ѝ се промъкнаха нагоре по гърба му и го притиснаха още по-близо до нея.

— Не съм премръзнала и не се страхувам от теб, Каин. Не избягах заради това. Това не е и причината, че не исках да сляза.

Клепачите му почти се притвориха, веждите му се повдигнаха, подчертавайки смущението и подозрителността му.

— Това — прошепна тя и ловко плъзна ръката си нагоре към обезобразената му буза и прокара пръсти в косата му. — Страхувах се, че ще го направя отново. Проблемът ми е, че съм твърде открита, а после става прекалено късно.

Каин почувства топлите, влажни устни на Белинда като нажежено желязо. Ледената му вцепененост се промени в един миг. Целият му свят се промени в един миг. Всеки сантиметър от тялото му, което нейното тяло докосваше, започна да пламти.

И Каин се страхуваше. Страхуваше се, защото още веднъж със своята откровеност Белинда бе изрекла на глас какво точно изпитваше той — тези завладяващи чувства, които превръщаха тялото му в камък. И в този изпепеляващ момент той се страхуваше повече, че това няма да се случи отново, отколкото, че никога няма да бъде достатъчно.

— О, господи, Белинда, когато разбрах, че си изчезнала... — Не успя да се въздържи и прошепна изтерзаните думи близо до устните ѝ, преди даzakлейми страха с целувка, от която и двамата останаха без дъх. Засипваше я с бързи целувки, не можеше да повярва, че тя е в безопасност и по собствено желание се бе върнала в обятията му.

Раздвижи се в скута му, извъртя се по-близо до него, докато закръгленият ѝ бюст плътно прилепна до гърдите му и бедрата ѝ се олюляха с влудяваща точност над най-чувствителната част от тялото му. Каин потрепери, обходи устните ѝ с език, изчаквайки знак от нея. Изчаквайки да се увери, че тя го желаше така силно, както той нея. Изчаквайки да види дали тя щеше да го покани отново така интимно.

Устните ѝ се разтвориха под неговите и копринено нежният ѝ език затанцува и се завъртя, срещайки смело неговия, после се отдръпна, а той го последва в сладкото убежище на устата ѝ. Каин не успя да сподави стона, който се изтръгна дълбоко от сърцето му. Белинда зарови двете си ръце дълбоко в косата му, придърпвайки го по-близо, докато тялото му започна да се тресе от трепетни вълни.

Мили боже, беше толкова отдавна. Толкова отдавна и ако това не престанеше скоро... щеше да свърши.

ГЛАВА ШЕСТА

Ако това не спре скоро, щеше да умре. Белинда го знаеше. Щеше просто да се стопи в бълбукаща течност от желание. Дори сега беше съмнително, че щеше да може да ходи отново. Неговият вкус, допирът на бакенбардите до бузите ѝ, неподправеното доказателство, че и той е развълнуван от това — развълнуван от нея, съвсем незашеметяващата красавица Белинда Браун. И все пак Каин я прегръщаше така, като че ли бе по-жизненоважна от въздуха. Никога през живота си не се бе чувствала повече жена, едновременно силна и крехка.

Ръцете със задебеляла кожа, които я държаха така страстно и с такова страхопочитание, я караха да се чувства красива и съвършена. Красива и съвършена за него, както той бе красив и съвършен за нея. Но дали той щеше да повярва в това, когато не изгаряше от желание?

Белинда се отдръпна и Каин бавно, неохотно отвори очи. Изгледа я, като че ли сънуваше, и тя трябваше да го убеди, че това е реалност. Малки бели кълба от пара изпълниха пространството между тях, докато и двамата се бореха да възвърнат спокойствие. Белинда зърна старата бдителност да се прокрадва по лицето, което се бе опитала да не обикне. Дълбоко в тялото си усети тръпки. Болезнен копнеж, примесен със страх и желание, жажда и несигурност. Ако по-късно всичко се окажеше някаква нелепост, нека да бъде така. Но винаги щеше да съжалява, ако не се отдаде на магията на този миг, ако не повярваше в силата на любовта.

Каин отпусна ръце до себе си, докато тя се извъртя и седна върху бедрата му. Подутият ѝ глезен я накара да свие крака си и тя по невнимание се отпусна върху него. Веждите му подскочиха нагоре. Тя се усмихна — не успя да се въздържи. Този хубав, блестящ и понякога страховит бизнес магнат я желаше. Той погледна към нея с ужасен, празен поглед и бързо отмести очи встрани.

Мили боже, беше си помислила това за истинско чудо и усмивката ѝ го нарани, смути! Добре, по дяволите, този път, когато свърши с него, Каин Девлин никога повече нямаше да я разбира

погрешно. Беше обърнал лицето си с белезите към нея, сложил ръка над стомаха си.

— О, Каин, погледни ръката си.

Той не го направи. Внимателно Белинда я повдигна и се взря отблизо в засъхналата кръв. Упоритият мъж, който допреди малко я бе целувал с такава жар, не помръдна, затова тя потърси в едnodневката, докато откри някакъв антисептик и бинт. Отне ѝ пет минути да се погрижи за раната. Каин не я погледна нито веднъж. Но безразличието му бе позакъсняло. Белинда бе достатъчно убедена, че е стигнала до него — колкото и учудващ да бе този факт.

Свали ръкавицата от другата му ръка и вдигна наранената му длан към бузата си, задържа я там за миг, после я притисна бавно към устните си. Усети лекото му потреперване. Белинда коленичи и внезапно се допря отново до него, но рязкото поклащане на глава и изражението на лицето му ѝ подсказаха, че не го намира за случайно.

— Игра ли е за теб това? — попита той тихо и хриптящо, като сграбчи ръцете ѝ.

Очи в очи, само на няколко сантиметра един от друг, тя му се усмихна, разбирайки, че пита за нещо много повече от този момент.

— Не, Каин, това може да се окаже един от най-важните моменти в живота ми.

Преди да осъзнае какво тя възнамерява да направи, то вече се случи. Пръстите ѝ се свиха конвулсивно, вместо да се отдръпнат. Ръцете ѝ отметнаха косата му встрани, за да може да го целуне нежно в ъгълчето на окото и да докосне миглите му с език. Потри носа си в неговия, като през цялото време въздишаше тихо и изпълваше обонянието му с мириса си на ягоди и сладкия си дъх.

Треперенето, започнало в секундата, когато устните ѝ докоснаха дланта му, заплашваше да наруши самоконтрола му и Каин се изплаши така, както никога преди. Ако тя не влагаше нищо в това... Ако беше някакво състрадание... Господ да му е на помощ. И тогава устните ѝ се върнаха върху него, върху грозната, обезобразена част от лицето му, за която бе сигурен, че никога нито една жена не би приела, камо ли да... Каин премига от внезапния плам, обзел бузата му.

С всеки допир на устните ѝ той все повече се разтапяше. Бавно, решително, тя следваше всеки белег, оставяйки следа от влажни целувки, които пораждаха невероятна топлина сред студения нощен

въздух. И потръпването се превърна в треперене, толкова силно, че той трябваше... трябваше да я сгуши до себе си и да вдигне крака зад нея, да я притисне между тялото си, за да спре.

Каин потри лице в извивката на шията ѝ, прилепвайки уста до топлатата, гладка кожа. Не можеше да погледне в тези огромни кафяви очи — не и когато бе обзет от такава неистова жажда, че сам се ужаси. Ако сега го отблъснеше, той със сигурност щеше да умре.

Това бе повече от секс, въпреки че тялото го болеше до полуда за облекчение; повече от сладост, въпреки че тя раздираше вените му. Беше сърцето му, което щеше да се пръсне. Стените на сърцето му заплашваха да се пръснат на хиляди парченца.

Белинда го притискаше страстно, както той нея. Тя обви ръце около раменете му и приближи устни до ухото му. Малки кичури коса, подети от вятъра, трептяха до лицето ѝ. Бакенбардите на Каин бодяха бузите ѝ, изпрацайки първични сигнали, които достигаха дълбоко до женствената ѝ природа. Това беше другата ѝ половина, с която щеше да стане едно цяло. Този мъж в обятията ѝ се нуждаеше от това, което само нейното сърце и нейното тяло можеше да му даде.

— Спомняш си, че ти казах, че се опитвам да те предпазя от себе си? — прошепна Белинда и почувства кимането, плъзгането на бузата му над нейната. — Бях права, нали? Малко е страшничко.

Каин преглътна шумно, гласът му бе накъсан.

— Лудост е. Дори не се познаваме. Всичко това. Само два проклетни дни, скъпа... — Той спря и Белинда притвори очи, изчаквайки реакцията му. — О, господи — промълви той. — Предполагам, си забелязала това и... — Спря, пое си накъсано дъх. Тя почувства как дробовете му се разширяват. — Предполагам си забелязала... треперенето също.

Белинда се усмихна и се отпусна до тялото му. Какво си мислеше той, че ще му каже? Каин Девлин трябваше да се научи на търпение. За късмет, тя имаше голямо желание да се посвети на това. Белинда плъзна ръката си под разкопчаната яка на ризата му и постави длан върху топлатата плът. Чувствителните ѝ пръсти се докоснаха до косматите му гърди, а палецът ѝ започна да гали ключицата му бавно и нежно. Пулсът му отново се ускори.

— Каин — изрече тя тихо, като се облегна назад и го изгледа право в очите. — Единствената причина, че не съм на парчета върху

земята точно в този миг, е тази, че ме държиш здраво.

Той изстена и подпря глава върху ствола на дървото.

— Може би защото и двамата сме така освободени — измънка той.

— Това може да е отчасти така. Нямах ли да е достатъчно едно благодаря? Искам да кажа, в новините не се вижда често спасен и спасител да се държат по този начин. И това няма нищо общо с Принс, Каин.

— Вярвам ти, Белинда, но...

— Нека да се тревожим за това утре, става ли?

— Тогава, може би, защото изпитваш съжаление към мен.

— По никакъв начин...

— Слушай — каза той, стисна я за раменете и я прикова с настойчивия си поглед. — Не искам да те обиждам, но трябва да признаеш, че е възможно. Дори ми го каза в къщата.

— Почакай...

— Беше изплашена и двамата бяхме напрегнати поради много причини, откакто пристигна. Може би и двамата бяхме самотни, и това се случи. Бих искал...

— Какво, Каин? — попита Белинда, като се опита да прикрие надигащата се тревога в гласа си. — Какво би искал?

Той отпусна ръце.

— Нищо. Как може нещо да се получи от начина, по който започна? В тъмното винаги е по-лесно да се залъжеш. Нямах представа в какво се забъркваш, Белинда.

— Каж ми тогава. Каж ми в какво се забърквам. Дай и на двама ни възможност да прозрем докъде можем да стигнем.

Той не проговори отново и тя неловко се отдръпна от него, без да го докосва.

— Ще поспя. Без светлина сме приковани тук до сутринта. — Тя се уви с одеялото и се сви на една страна, изтощена и съсипана. Никога досега не ѝ бе толкова трудно да е търпелива. Да докаже себе си пред Каин Девлин се оказа по-болезнено, отколкото бе предполагала. Не беше лесно да го обичаш. Пет минути напрегнато, тягостно мълчание изминаха агонизиращо бавно. За пръв път, откакто Каин я бе намерил, Белинда усети пулсирането в глезена си.

После той се изкашля. Тя отвори очи и видя големите му ръце, свити в юмруци до бедрата му.

— Иска ми се да повярвам, че това е действителност, Белинда. Иска ми се да вярвам, че ще продължи да бъде действителност сутринта, на дневна светлина. Но е твърде рано и твърде много очаквам.

Тя се изправи и предпазливо сви крака. Наметна се с одеялото като с огромен шал и заговори с премерен тон и се молеше той да схване думите ѝ.

— Прав си. Аз също не съм изпитвала толкова силни чувства. Но щастливият край не е само за героите в романите. Забравяш, че съм те видяла на дневна светлина, Каин.

— Да, добре, не това... — той вдигна ръка и я размаха между тях — имам предвид.

— Ако това... — тя имитира жеста му — означава целувките ни или каквото и да е, правила съм го и през деня също.

— Но не си мислела, че то може да доведе до нещо.

— Не раздавам благотворителни целувки, Каин Девлин — процеди през зъби Белинда и пропълзя до него, като притисна показалеца си към гърдите му. — И ако си мислиш за лицето си, позволи ми да ти дам нова светлина, приятелче. Ти не си единственият, който се притеснява, че не е свършен. Всъщност, вече направи намек за един от недостатъците ми.

— Какво?

— Знаеш много добре.

— Не, наистина.

— Напрегни се.

— Белинда, срамувам се да кажа, не си спомням да съм споменавал нещо за недостатъци, но... — Той вдигна ръце и присви рамене, но преди да успеела ги свали, тя сграбчи едната му длан и я притисна към гърдите си.

— Сега спомняш ли си? Каза, че не съм твой тип. — Смелостта на Белинда се стопи от допира на пръстите му и гласът ѝ стана хриптящ, насечен. — И сега, ако мислиш за това да стигнем донякъде... ами... — Тя преглътна и се опита да не трепери. — Е, ти със сигурност не можеш да кажеш, че си ме видял на светло, тогава аз какво да си мисля?

Каин бе благодарен, че е толкова тъмно. За мъж на тридесет и три години, допирът до женска гръд не би трябвало така да го изгаря отвътре. И все пак тялото му се скова, имаше чувството, че очите му са станали на лазери, а ръката му ще започне да свети червено всеки миг. Повече от три години не бе докосвал жена така интимно. И не само, че жената бе започнала; тя му изнасяше лекция по начин, който ни най-малко не би трябвало да е възбуждащ. И въпреки това беше.

— Трябва да си мислиш, че съм злодей, скъпа. И точно това си и чула. Затова по-добре изчезни от моя живот, преди да излъжа и да те нараня отново.

Ръката му така нежно се сви около нея, че Белинда почти пропусна движението, но инстинктивно се облегна върху него. Той изстена и се отдръпна. Студеният въздух измести топлината на дланта му и тя потръпна от загубата, потръпна от това, което щеше да попита. И беше така доволна, че е толкова тъмно.

— Това ще доведе ли до нещо?

Дългите нозе на Каин бяха опънати пред него, ръцете му — отпуснати върху стомаха. Белинда се опита да седне и изстена от болката в глезена. Преди да постави крака си в удобно положение, Каин вече подкрепяше глезена ѝ с една ръка и го опипваше с другата.

— Мили боже, с какво си обута?

— Най-доброто, което имах, Каин — отвърна тя, осъзнавайки ясно, че той отбегна въпроса ѝ.

— Да избягаш в гората, без да си подготвена, не е много умно.

— Да, зная.

Белинда спря и почувства как чорапът ѝ бавно се плъзга надолу и оголва глезена ѝ и топлината на пръстите му, галещи премръзналата ѝ кожа. Други части на тялото ѝ копнееха да бъдат докосвани, така както никога досега не бяха копнели, но сърцето не ѝ позволяваше да се предаде. Всичко, което имаше, беше тази опияняваща нощ. В гърлото ѝ заседна горчив смях. Тази нощ бе съвсем далеч от детските ѝ представи за опияняващо преживяване. Въпреки това не можеше да прогони усещането, че времето им изтича. Трябваше да се вкопчи във всичко, което той би ѝ дал.

— Само си помисли — добави тя, като наведе горната част на тялото си по-близо до главата му. — Ако имах маратонки, никога нямаше да ме откриеш.

Никога нямаше да ме откриеш... Никога нямаше да ме откриеш... Никога нямаше да ме откриеш...

Каин неохотно изви глава към Белинда. Мистичната лунна светлина се отразяваше в тъмните дълбини на очите ѝ. Разрошената от вятъра коса обграждаше лицето ѝ като златиста панделка. Може би наистина съществуваше магията. Как иначе би си обяснил тази красива жена, облечена със сребро и кадифе, появила се в живота му от нищото? Тази жена, единствената жена, която успя да проникне през защитните му прегради и да го накара отново да мечтае за всичко, което бе мислел за загубено.

Въздухът бе неподвижен, облаците се разпръснаха, небесният свод бе обсипан с блещукащи звезди.

Никога?

„Никога“ бе много по-силна дума от всички „трябва“ и „непременно“, които преминаваха в главата му. Ако никога означаваше цял живот, прекаран като изминалите пет години...

— Студено е. — Каин придърпа Белинда в скута си и пое премръзналото ѝ тяло в удобно положение до гърдите си. Странно, когато уви одеялото около телата им, тя като че ли едва дишаше.

— Ще изтръпнеш, ако ме държиш така.

— Точно на това се надявам, скъпа — въздъхна той в косата ѝ.

Белинда замръзна като статуя. Страхуваше се да не развали магията, страхуваше се да не реагира на рязката промяна в Каин. Над гората се спусна странна тишина. Силният вятър бе престанал и сега сред дърветата се носеше леко шумолене на листа. Въпреки че стана по-студено, на Белинда ѝ бе изненадващо топло. Попаднала в обятията на Каин и завита с одеялото, се чувстваше обвита като в пашкул. Беше ѝ топло, но не и спокойно. Осъзна, че е притаила дъх в очакване на някакво обяснение, някакъв знак за какво мисли мъжът, когото така силно обичаше.

— Родителите ми се разведоха, когато бях на седем години, и оттогава останахме само мама и аз.

Мили небеса, той говореше, разказваше. Мигновена болка сви гърлото ѝ и пропълзя към очите ѝ. Белинда трябваше да се раздвижи. Тежкото палто на Каин все още не бе закопчано и тя се сгуши в него, като провря ръка по гърба му, точно над колана. Колебливо сложи другата си длан върху пуловера му точно до сърцето и бавно сведе

глава над рамото му, устните ѝ бяха съвсем близо до ухото му. И точно тогава, за най-голям неин ужас, силно къркорене изпълни паузата в разказа на Каин.

— Белинда?

— Продължавай да говориш, Каин — прошепна тя и устните ѝ се тръкнаха в ухото му. — Моля те, не обръщай внимание на тялото ми и продължавай да говориш. — Звукът се повтори. — О, по дяволите — изстена тя, вдигна глава и се отдръпна. — Предполагам, това е подходящо за жени, свикнали само на салатата, свикнали да издържат без храна продължително време.

Въпреки че очите ѝ бяха свикнали с тъмнината, беше трудно да прецени реакцията на Каин. Толкова близо ѝ беше лесно да чуе сподавения стон, който излезе дълбоко от гърдите му. Потрепери. Проклятие! Мъжът най-после бе започнал да се разкрива, а тя провали всичко. Той подпря главата си до ствола на дървото и прикри очи с ръка, отдръпвайки се напълно от нея — съвсем ясно послание с езика на тялото. Белинда се приготви да се раздвижи.

Не успя да помръдне и на сантиметър.

Беше придърпана към здравите гърди на Каин и притисната до извивката на врата му толкова бързо, че трябваше да вдиша няколко пъти, за да осъзнае, че мъжът се смееше.

Смееше се!

Звукът бе дрезгав и хриплив, толкова отдавна не бе правил това, и все пак за Белинда прозвуча така великолепно като музика на Вивалди.

— Белинда — изрече той накъсано, устните му се движеха до косата ѝ. — От мига, когато те докоснах за пръв път се опитвам да не обръщам внимание на тялото ти и, скъпа, трябва да ти кажа, че се оказва невъзможно. Не зная докъде ще доведе това. Не зная дали въобще мога да дам нещо, но зная, че тук се крие тайна, която не мога да разгадая. Да те държа в обятията си е чудо. Ти си честна и открита и целият ме хвърляш в плам. И... имам изненада за теб.

Каин я пусна и се извъртя, за да стигне до едnodневката. Постави някакъв тесен предмет с правоъгълна форма в ръцете на Белинда и тя бързо реши, че е пакетче бисквити. С кокалчетата на пръстите си той повдигна брадичката ѝ и допря горещата си уста до устните ѝ. Тя протегна ръце към бузите му, за да получи още, но Каин се отдръпна.

— Още малко от това и ще загубя битката, скъпа. А искам да съм сигурен. Наистина, наистина сигурен, преди... Хапни първо, а после, ако все още искаш да знаеш в какво се вълличаш, ще...

Белинда го целуна по шията и усети как адамовата му ябълка подскача под устните ѝ. Сърцето ѝ бе така изпълнено с обич, така изпълнено с крехка надежда. Тя нежно разпери пръсти върху белезите от раните му и ги помилва.

— Не бих искала да бъда на друго място, нито да чуя нещо друго.

Каин целуна с благоговееене тази лековита длан и тухла по тухла, започна да събаря стените около сърцето си.

ГЛАВА СЕДМА

Каин постепенно почувства слънчевите лъчи върху лицето си. Топлината бавно го възвръщаше към живот и той се преобърна, без да успее да сподави приглушения си стон. По дяволите, всички мускули го боляха. Връщането им обратно в къщата бе продължило почти през целия ден, а едва ли бяха спали повече от два часа в онази студена, дълга нощ. Прекара ръка през лицето си с тридневна набола брада. Нито една целувка повече, докато не се отървеше от тези бодли. Е, може би само една.

С широк размах на ръката си той потърси жената с кафявите очи. Отвори едното си око, осъзна, че я няма, и болезнено подскочи, преди да дочуе шума от водата в банята. Каин се отпусна отново върху морскосините чаршафи и сложи ръце под главата си. Какво ли си мислеше тя след цяла нощ и цял ден на почти непрекъснати обяснения — неговите и нейните?

Бе останала през нощта в леглото му. Това трябваше да означава нещо. Каин погледна замечтано към тревистозелените си панталони. Не, не бяха правили любов. Бяха твърде изтощени и твърде изстискани емоционално и физически. Но някак си това, което бяха преживели, бе много по-интимно, по-удовлетворяващо.

Онази нощ, в гората, словоизлиянията на Каин бяха започнали като съвсем малка пукнатина на язовир, която ставаше все по-широка и по-широка от невероятния натиск зад пролуката. След като започна, не можеше да спре. Годиците на самота, откакто майка му почина и той трябваше да си проправи път в колежа, се лееха една след друга и той се страхуваше, че ще удави Белинда с досадни подробности. Но очите ѝ изразяваха мълчаливо съчувствие, разбиране и насърчаване. Тя също бе загубила роднините, които обичаше. Тя също се бе чувствала самотна и отчуждена. Тя също се радваше да открие истински приятел.

Каин все още не можеше да повярва, че ѝ бе разказал всичко за инцидента с Принс, включително и за загадъчната информация, която бе получавал през изтеклите години и за последния слух, заради който почти бе готов да изкупи акциите от другата фирма — сделката

изпратила Хелън Чалмърс, изпаднала в пристъп на ярост в офиса му преди няколко седмици. Дори си призна за информацията, която бе събрал за Синди и части от живота на Белинда. Тогава тя спря и отстъпи встрани от ръката, която подкрепяше навехнатия ѝ глезен.

За миг вледеняващ страх бе свил стомаха му, но тя бе вдигнала сладките си, шоколадови очи и му бе казала, че сега можеше да разкаже по-малко, а той повече. И дали осъзнаваше, че това само доказва, че след всичко, което си бе мислил, той все още търсеше Принс? Каин не успя да я накара да разбере, че мотивацията му съвсем не бе благородна. Тя просто нямаше да му повярва. Той просто не можеше да ѝ повярва. В жената нямаше абсолютно никакво коварство — беше човек, на когото можеше да се довери.

Когато най-после стигнаха до къщата, като че ли бяха отсъствали цял месец. Бяха преживели отново своя живот за по-малко от един ден и той никога не бе чувствал друг така близо до себе си. С всяка своя клетка той тръпнеше да направят и последната крачка, да слезат телата си така близо, както и мислите си, но един поглед към измъченото, бледо лице на Белинда го убеди, че и двамата не бяха готови. Даде ѝ аспирин, тя си взе душ и си легна.

Все пак, след като се изкъпа и се отпусна върху огромното си легло, Каин не успя да си почине. До него имаше празнота. Ръцете му бяха празни. Тялото му бе до нейното толкова продължително, че сега нещо като че ли му липсваше и той не можа да заспи. В този миг, без да разсъждава, той осъзна, че я обича. Обичаше я толкова много и така неочаквано, че при осъзнаването на този факт остана легнал по гръб, неспособен да помръдне.

Но докато мислите и сърцето му бяха все още стъписани, тялото му реагира на това откритие и без да се замисля, той отиде в стаята на Белинда, взе я на ръце и я отнесе в леглото си. Беше облякла една от тениските му и за въображението му оставаше съвсем малко. Потрепери, когато я положи до себе си. Без да отваря очи, тя потри нос по косматите му гърди и въздъхна леко до кожата му. Сега всичко бе дошло на мястото си и той започна да се унася.

— Не ме гледай — прошепна тя изненадващо.

— Просто искам да те държа, скъпа, това е всичко — отговори Каин, за да я увери, че няма да се люби с нея в това състояние.

— Просто не ме гледай. Искам първо да съм хубава.

— Ти си хубава, любима.

— Не. Ще видиш. Грим... да избърсна краката си...

Тогава Каин отново се засмя. Смехът извираше дълбоко от душата му, където винаги го бе боляло най-много. Той прегърна жената до себе си и знаеше, че нито една от приятелките му в миналото не можеше ни най-малко да се сравни с тази.

Каин мигна няколко пъти и се върна към настоящето. Осъзна, че шумът от водата в банята бе спрял и седна в леглото, като спусна краката си. Стисна ръцете си между коленете и се загледа в пода. Все още оставаше да се оправи бъркотията с Принс, преди двамата да се съсредоточат върху това, което се бе случило между тях. Изправи се и прекара разсеяно ръка през косата си. Беше късно утро. Блестящият пролетен изглед през прозореца трептеше с наситените тонове на природата. Блестеше от слънчевите лъчи.

Безмилостната дневна светлина.

Стомахът му се сви. Какво ли щеше да каже прямата му, сладка красавица след снощи?

Белинда бе готвила час и половина, преди да влезе в банята. Не искаше да буди Каин, защото все още не бе готова да застане срещу него. И двамата бяха разкрили толкова много свои лични тайни, и сега се тревожеше, че той ще съжалява. Ще съжалява, че ѝ се е доверил. Наистина, мислеше си тя, докато сушеше косата си, двамата се познаваха само от няколко дни. Разбира се, тези дни бяха неимоверно наситени и повече от достатъчни да се влюби до уши в него.

Слезе на пръсти в кухнята и съблазнителният аромат от фурната и приятната стая я успокоиха. Белинда погледна ябълковия пай във фурната. Провери задушеното на печката и царевичния хляб, покрит с кърпа. Е, беше ѝ предложил да използва кухнята, а готвенето я избавяше от стреса. Как само се нуждаеше от това.

Белинда пристъпи до френския прозорец и се загледа в редицата дървета в полите на планината, която ограждаше тревистата ливада. Какво ли щеше да си помисли след тази нощ? Бегло си спомняше, че бе отнесена в леглото му. Все пак споменът ѝ приличаше на забавени снимки под вода. Белинда потри ръцете си и подпря чело на прозореца. Наистина ли бе споменала да избърсне краката си? По

гърба ѝ полазиха вледеняващи тръпки. Все пак той се чудеше как ще изглеждат нещата на дневна светлина. Добрата, стара дневна светлина, която скоро щеше да разкрие Белинда в съвсем естествен вид. Наистина ли бе споменала зависимостта си от грима? Молеше се с цялото си сърце слабите връзки между тях да изглеждат така истински през деня, както бяха през нощта. Ако можеше само да се засмее отново.

Но в случай че нещата не се получеха, Белинда би рискувала да се убеди, че поне едно нещо щеше да е реално. Точно след като се събуди, тя проведе един кратък телефонен разговор. Надяваше се, че щеше да ѝ прости, задето е нарушила обещанието си. Бабата на Принс не искаше да ѝ даде телефонния номер, където младоженците прекарваха медения си месец. Но Белинда бе настояла, че трябва да го има. Беше съдбоносно. Хелън Чалмърс ѝ бе задала множество странни въпроси. Продължи да настоява, докато Белинда се съгласи, че наистина е имало план за отвличането на Синди и че в него по косвен начин е въвлечен и Каин Девлин.

Но преди да успее да обясни, госпожа Чалмърс прекъсна разговора. Това беше добре, защото Белинда знаеше, че трябва да бъде далече от телефона, преди спящият мъж на горния етаж да открие какво прави. Щеше да му даде телефонния номер и да го остави да реши какво иска. Никакво насилване повече.

— Хмм, мирише вкусно. Умирам от глад.

Каин влезе през подвижната врата с усмивка и разтуптяно сърце. Нима сънят щеше да свърши и кошмарът, сред който бе живял досега, ще започне отново? Белинда се завъртя, като чу гласа му. Големите ѝ кафяви очи бяха предпазливи и изчакващи. Каин се приближи и забеляза лекото порозовяване на ангелските ѝ бузи. Жената изглеждаше достатъчно апетитна да бъде изядена... и той умираше от глад.

Толкова гладен, че направи точно това, което си бе обещал да не прави. Взе я в обятията си и устните му се разтвориха над нейните за секунди. Питаше по най-обикновения начин дали това бе истина, дали те бяха истински. Сладкият и пикантен аромат на канела и ябълки го подлудяваше. Това бе вкусът на неговата жена. Тази, за която винаги

щеше да жадува. Повдигна я към зажаднялото си тяло и я подпря на плота, придърпвайки я между краката си. Опияни се от реакцията ѝ, когато се уви около него.

Тези меки, лечебни ръце се преплетоха в косата му и го пронизаха със стрелите на желанието. Дланите му подпряха тила ѝ и наклониха главата ѝ така, че устните им да се слепят по-плътно. Накъсаното дишане отекваше в ушите му. Сладки прегръдки, езици и устни. Беше истина. Беше!

— Хмм — измърка Белинда, отпусайки се върху чамовите врати на шкафа. — Това... отговори на... въпроса ми... предполагам.

Каин отдръпна глава назад за миг и си пое дълбоко дъх. Погледите им се срещнаха и за пръв път от векове се усмихна открито, без задръжки. Наведе се напред, докато успя да прошепне до влажните ѝ устни.

— На моя също.

Белинда не успя да прикрие сълзите си, но това не я притесни. Не знаеше дали Каин е готов за тях. Ако не се освободеше малко от емоционалното напрежение, можеше да избухне и да му признае, че го обича, преди той да е готов да го чуе. Каин Девлин бе направил твърде много промени за съвсем кратко време и чувстваше точно това, което му бе казала: ревът на звяра бе породен от болка, а любовта можеше да я излекува. Белинда проследи с пръст усмивката му и от изражението на очите му разбра, че и двамата мислеха за едно и също нещо. Той отново се усмихваше.

— Беше невероятно, Белинда — засмя се Каин, когато се отдръпна от масата. — Винаги ли готвиш така?

— Шегуваш ли се? Ако го правех, трябваше да ме местиш с кран от стая в стая.

Смехът му прозвуча като добре смазана машина. Голямата му, груба ръка се плъзна върху гладкия чам с протегнатата, очакваща длан.

И телефонът иззвъня. Остро. Рязко. Настоятелно.

Каин не помръдна. Лешниковите му очи не трепнаха, но звъненето продължи и устните му бавно се свиха. Сърцето на Белинда се сви отново, но този път от страх. Да, очите му говореха мълчаливо.

„Светът не е изчезнал. Има ли това някакво значение?“

Тя отвърна с широка усмивка и постави пръстите си върху неговите, после бавно ги плъзна върху топлата му кожа.

„Не, любов моя. Няма никакво значение.“

Пръстите му се свиха като менгеме, но Белинда не се отдръпна, вдигна палеца си и го притисна към изпъкналото сухожилие на китката му.

— Ела с мен. Да се разходим — изрече той тихо.

Не беше въпрос. Беше много повече. Избор между Каин и света. Това бе най-лесното решение, вземала някога.

Белинда се криеше в кухнята, ядосана на себе си. Не беше в стила ѝ да е съзливо-сантиментална, но всъщност и никога преди не бе обичала. Изтри ръцете си в хавлията и прибра останалата част от нещата, с които бе приготвила сандвичи, в хладилника. Бяха ходили на дълга, сравнително мълчалива, разходка. След първите няколко минути Каин сигурно бе осъзнал, че ще ѝ смачка ръката. Измънка някакви извинения неловко и целуна дланта ѝ, после плъзна ръка около кръста ѝ, като подкрепяше все още нестабилната ѝ походка.

Когато се прибраха, тя се опита да го нахрани и дори се пошегува, че трябва да си пази силите, след като му се налага да я носи. Той се усмихна, но съвсем бегло.

Дотук добре, но трябваше да открият някои обяснения и да изяснят отношенията си с хората, който бяха въввлечени в случая. Белинда изправи рамене, реши да бъде отново тя и да посрещне проблема без страх. Каин Девлин просто не бе свикнал да има някого на своя страна в тежки времена и сега бе идеалният момент да му покаже разликата.

Поколеба се на вратата. Въпреки че бе едва средата на следобед, тъмни облаци се бяха появили и придаваха неестествен здрач на стаята. Мрачни сенки пълзяха през прозорците. Каин седеше на дивана срещу камината, единствената светлина в помещението, разпръскваща червеникави и златисти отблясъци. Изглеждаше вгълбен в себе си, напрежението бе изписано по красивото му, несъвършено лице. После разтвори ръце.

Белинда пристъпи право към него и той я придърпа по-близо. Сгуши главата ѝ в извивката на рамото си и хвана брадичката ѝ с ръка. Пламъците се отразяваха в очите му и като че ли нещо диво изскочи от тях и се стопи.

— Знаеш ли, че си най-честната, най-красивата жена, която някога съм срещал? — Тя се засмя в протест и той я положи върху дивана, като легна до нея. — Красива отвътре и отвън. Всеки сантиметър от теб е перфектен. — Каин наведе лицето си и я целуна нежно. — Повярвай ми, скъпа. Ако не друго, повярвай поне на това.

— Ще го направя, но само ако и ти повярваш, че си съвършен. — Дългата му, тъмна коса се разстла около тях като воал. Очите на Каин се присвиха, после се разшириха. — Разбираш ли? — Тя се засмя тихо и вдигна ръка към обезобразената му буза. — Красотата е в очите. Когато в очите ти има звезди, нещата изглеждат различни.

Той стисна челюсти и прогони болката, заседнала на гърлото му.

— Аз... — преглътна със затруднение. — Мисля, че нещо те е довело при мен в гората, Белинда. Мисля, че може би сме били предопределени да се открием. Искам...

Удрянето по вратата на долния етаж бе толкова силно, че Каин спря по средата на изречението. Скочи на крака точно когато мъж със среден ръст се появи на стълбището.

— Защо, по дяволите, не вдигаш телефона, Каин? Две полицейски коли се движат двадесет минути след мен със заповед да те арестуват!

— Пол, какво, за бога, говориш?

— Проклятие! Жената е тук! Човече, трябва да измислим какво да кажем, и то бързо.

Каин сграбчи асистента си за ръката.

— Виж, телефонът бе изключен за известно време и ние... — Той погледна побелялото лице на Белинда. — Ние не бяхме тук. Това за госпожица Браун ли е?

— Слушай, Хелън Чалмърс от два дни тръби наляво и надясно за осуетеното отвличане на Синтия Джоунс. Твърдеше, че следите водят към теб, и вероятно е използвала цялото си влияние. Офисът ти гъмжеше от ченгета, но до вчера не разполагаха с нищо, освен с голи твърдения. — Пол се отскубна от Каин и се отпусна върху дивана. — Вчера следобед госпожа Чалмърс донесе писмо в полицейския участък с твоя подпис и някакви изисквания. И тогава — Пол обърна главата си и се взря в Белинда с такова презрение, че тя отстъпи назад — каза на полицаите, че госпожица Браун, най-добрата приятелка на Синди, ѝ помага, за да докаже твое участие, и очаква телефонен разговор за

местоположението ти. Хелън Чалмърс е получила това обаждане тази сутрин. Било е проследено до тук.

О, не! Какво бе направила?

— Каин, погледни ме. — Белинда пристъпи към него и се опита да го убеди с нисък, напрегнат глас. — Знаеш, че не е вярно. Знаеш, че не е вярно.

— Шефе, за бога, тръгвай, да оставим жената и да изчезваме от тук! — Пол сграбчи Каин за раменете, готов да го поведе към стълбището.

Белинда наблюдаваше с нарастваща паника как мъжът, когото обичаше, се преобразяваше пред очите ѝ. Лицето му стана непроницаемо, напрегнато, сурово. Той се отърси от ръцете на Пол, като че ли бе някакво досадно насекомо. Студеното му, режещо изражение, което бе видяла при пристигането си, прониза сърцето ѝ като лазерен лъч. Не бяха имали достатъчно време.

Мили боже! Вече се чуваха сирените.

Пол изтича надолу по стъпалата и започна да крещи. Белинда се задушаваше, не ѝ достигаше въздух, не чувстваше ръцете и краката си.

— Каин, моля те. — Тя се стрелна напред, думите ѝ пресекнаха от ридание.

Той вдигна ръка, за да я спре, да я задържи далеч от себе си.

— Каж ми само, да или не. — Наведе глава, после я изправи отново. — Обади ли се?

На стълбището отекнаха тежки стъпки, но Каин не помръдна. Как би могла да му обясни за двадесет секунди?

— Да. — Той потръпна, като че ли бе получил плесница. — Но почакай! Не е както казва госпожа Чалмърс. Не е. Моля те, повярвай ми. Никога не бих направила това. Дори да не бяхме се...

— Спри! — избухна Каин с такава тиха сила, че сърцето на Белинда подскочи в гърлото ѝ. — За бога, не го прави по-трудно, отколкото е. Синди е най-добрата ти приятелка, твоето семейство. Разбирам, че е трябвало да я защитиш. Мога да разбера отмъщението. Но не ме моли да вярвам. Никакви приказки повече.

— Шефе! — прекъсна го Пол. — Направи нещо!

— Не — отвърна Каин, без да откъсва поглед от нея. — Нека да дойдат.

Това бе последният път, в който Белинда го видя ясно. Изведнъж се появиха униформени мъже и детективи с тъмни костюми и обградиха Каин. Тя се олюля към стената, като отчаяно се опитваше да се успокои, но щракането на метал прониза цялото ѝ тяло и я извади от вцепенението. О, помощ, помощ, помощ! Бяха му сложили белезници. Отвеждаха мъжа, когото обичаше. Нейната упорита, съвсем нова любов. Предпазваше се по единствения начин, по който можеше: като се превърнеше в звяр.

Белинда започна да обяснява, но никой не я изслуша. Помислиха, че има нервен пристъп в следствие на отвличането. Дори полицаят, който записа показанията ѝ, предположи, че страда от синдрома на похитителя.

В никакъв случай нямаше да позволи това да се случи. Сърцето ѝ бе изтръгнато, готово да последва любимия звяр. Седна, свита на дивана, като търсеше изход. Трябваше да има начин да се добере до него. Един детектив се приближи до прозореца, за да използва телефона и привлече вниманието ѝ.

Белинда изтича надолу по стъпалата и изхвърча през вратата, преди да чуе звука на сирената. Китките на Каин бяха оковани и двама униформени стояха от двете му страни, изчаквайки го да влезе в патрулната кола.

— Почакай! — изпищя тя, но когато стигна до тях, прозорецът вече бе затворен и ги разделяше. Белинда заудря с юмруци върху студеното стъкло, докато той извърна глава. Празният поглед в очите му я уби. — Идвам, Каин! Чуваш ли ме? Идвам. Повярвай ми! Повярвай ми! — По бузите ѝ се стекоха сълзи, думите ѝ свършиха с ридание.

Нечия тежка ръка се стовари върху рамото ѝ, за да я отдръпне назад. Тя отчаяно разпери длан върху стъклото, когато двигателят заръмжа. Каин обърна главата си и тя видя белезите му. Бяха нищо в сравнение с раните, които носеше вътре. Рани, които тя можеше да излекува. Щеше да излекува.

— Моля те, любими — повтаряше тя тихо. — Опитай се, опитай се да вярваш. — После, точно когато колата потегли, Каин се размърда. Не я погледна, но за миг ръката му се вдигна към прозореца и срещна нейната. Отлично.

Рязка последователност от затворени врати прокълтя като огнестрелна канонада и двете коли се отдалечиха. Белинда стоеше неподвижна, пламтящата ѝ длан бе отпусната до крака ѝ. Беше ударена. Ударена навсякъде. Нямаше кръв все още.

Трябваша ѝ четири часа да се върне в Сан Леандро. След като се бе стегнала със стоманени обръчи за самоконтрол, тя най-после бе обяснила в полицията своята версия. Не, не повдигаше никакви обвинения. Имаше една-единствена цел: да се добере до Хелън Чалмърс и да измъкне Каин от ареста. Пол Джонсън бе заминал напред, с първата група, затова тя машинално заключи къщата и се застави да бъде спокойна по време на дългото пътуване с офицерите.

Все пак, точно преди да тръгне, тя проведе още един кратък телефонен разговор, като се молеше да оправи недоразуменията, които бе създадала с предишния. По някакво чудо Синди вдигна слушалката и тя бързо се свърза с Принс. Някак си Белинда успя да му каже свързано какво се бе случило, включително и за налудничавите обвинения на Хелън Чалмърс и за информатора, посочил Каин. Тишината от другия край на линията я смрази. Не бяха чували нищо за изчезването на Белинда. Нищо. Принс я увери с вдървен глас, че ще хванат следващия самолет.

Но тя не можеше да чака. Белинда спря рязко пред вратата на къщата на Чалмърс, огромна постройка в гръцки възрожденски стил, изградена от прапрадядото на Принс в началото на века. Затръшна вратата на колата си и се отправи към мраморните колони, които стояха като гигантски часовои, пазещи замъка. Нямаше намерение да спира.

Със свит юмрук Белинда почука върху вратата от дъб и стъкло, която вероятно струваше повече от колата ѝ. Зърна отражението си. Разрошена, съкрушена Жана Д'Арк с издут на коленете сив анцуг, щурмуваща цитаделата в осем часа вечерта. Несъмнено бе нарушение на социалните правила. Все пак това бе най-незначителното от предстоящите обиди. Нямаше да бъде лесно да нарече грандамата на Сан Леандро лъжкиня.

Вратата най-после се отвори, но икономът се поколеба от молбата ѝ да разговаря с госпожа Чалмърс. Белинда настояваше, като

твърдеше, че трябва да предаде спешно съобщение от Принстън, и понеже мъжът я бе пускал да влиза тук множество пъти със Синди, неохотно я поведе към един личен кабинет.

Белинда ходеше напред-назад. Не можеше да седи и да мисли, че Каин е зад решетките, вярвайки, че го е предала. С пълно безразличие тя се загледа в ориенталския килим на сини и морави цветя с две златисти ивици. Елегантно черешово дърво и стол, тапициран с брюкселска дантела, бяха поставени в извития край на стаята, за да се вижда откриващата се гледка през големия прозорец. Беше закрит с ирландска дантела от гипсовия таван до излъскания паркет.

Стаята подсказваше пари. Много пари и привилегии. Стомахът на Белинда се сви от страх. Как щеше да се пребори с това? Принс, Синди, побързайте! Изви ръце и преплете пръстите си. Имаше усещането, че с всяка изминала минута Каин се изплъзваше все по-далеч от нея.

Белинда залитна към малкия диван от орехово дърво и нарочно прекара изпотените си длани над броката в сини и морави нюанси. Къде се бавеше госпожа Чалмърс? Секунди по-късно дребничката, белокоса жена се появи в стаята. Белинда се плъзна до края на канапето, с изправен гръб. Бабата на Принс седна на малкия фотьойл и постави ръцете си, обсипани с бижута върху кремавите си ленени панталони.

— Ау, госпожице Браун, това е най-неочакваното посещение в най-нецивилизования час. — Тонът ѝ бе приятен, но очите ѝ бяха преценяващи и присвити. — Със сигурност видът ви подсказва, че сте преживели голямо премеждие.

— Благодарение на вас, госпожо Чалмърс — предизвика я Белинда, изоставяйки добрите обноски. Разтревожена, Хелън рязко притисна длан към гърлото си. — Защо излъгахте полицията, госпожо Чалмърс? Защо сте им казали, че работя с вас, за да хванете Каин Девлин в капан? Всичко това е напълно нелепо.

— Когато Роберта ми събщи какво става на приема, аз, естествено, предположих, че вие ще издадете човека, който стои зад отвратителния заговор да нарани скъпата ви приятелка. Възможно е да съм преувеличила връзката ни малко. — Хелън Чалмърс вдигна изящната си ръка и подпря брадичката си върху нея. — Но може би

подлият, безсърдечен господин Девлин е намерил, как да го кажем, плътски начин да прикрие това, което е направил.

Силен гняв обзе Белинда. Как се осмеляваше тази стара вещица да говори така за Каин. За нея! Разпери с усилие треперещите си ръце върху коленете си.

— Обичам Синди като сестра и ще направя всичко, за да ѝ помогна, но Каин Девлин не е... Чакайте малко. Сега разбирам... — Белинда остана с отворена уста и поклати глава. — Те са били на меден месец. Аз... аз бях така разтревожена, че пропуснах. Вие не сте казали на Принс, нали? Не сте позволили на Роберта да му съобщи?

— Роберта? Тя замина с един приятел преди края на приема. И не беше необходимо Принс да знае. Освен това, всичко се получи както трябва. Сега вече е въпрос, с който трябва да се заеме полицията.

— Не е било необходимо да му съобщите, че е имало план за отвличането на съпругата му и аз съм била взета по погрешка? Вие да не сте се побъркали? — изкрещя Белинда. — Слава богу, че им се обадох и ги уведомах какво става тук. Знаете ли, че Принс нямаше ни най-малка представа за изтичането на информация към Каин Девлин през всичките тези години? Има толкова много въпроси без отговор, госпожо Чалмърс. Може би Принс ще разбере всички, когато пристигне. Тогава ще отида в полицията и ще заявя, че ние двете никога не сме имали общ план. Затова се подгответе, може би ще поискат да узнаят защо сте излъгали и не сте си направили труда да информирате внука си.

— Аз също искам да зная, бабо.

Лицето на Хелън Чалмърс побеля като косата ѝ, когато Принстън и Синди влязоха в стаята. Раменете на старата дама се отпуснаха, очите ѝ се изпълниха с объркване, после се насочиха към красивата руса, загоряла двойка.

— Обичам Синди повече от живота си, знаеш го. Как си могла да скриеш тази опасност от мен? Нямахме никаква връзка с никого, докато Белинда не ни се обади. Франк Хенсън сигурно е полудял. Той опита ли се да ме открие?

— Моля те, Принс, скъпи. — Хелън пропя с детински глас. — Никой нямаше да пострада от този ужасен мъж. Предполагам, че сега другите ще бъдат разочаровани, защото ти не се вразуми, въпреки че ги предупреждавах, че се тревожа най-много за него. Трябваше да бъде

спрян, момчето ми. — Тя се подпря на облегалката на фотьойла, изправи се и се приближи до Принс. — Баба се е погрижила за всичко, скъпи. Знаеш, че той никога не е принадлежал към нас, нали? — Тя го помилва по бузата и напусна стаята с бавни, предпазливи стъпки.

Белинда се отпусна върху канапето онемяла. Тази Хелън Чалмърс бе съвсем различна от онази, която влезе преди малко тук.

— О, Принс. — Синди въздъхна мъчително и прегърна шокирания си съпруг. — Хайде, мили. — Тя го придърпа към фотьойла, настани го там и приседна на облегалката, взела едната му ръка в своите.

Белинда се почувства зле. Всичко се преобръщаше.

— Добре, Линди — изрече най-добрата ѝ приятелка, докато галеше ръката на съпруга си. — Разкажи ни всичко, което знаеш.

И тя го направи. Разбира се, с изключение на интимните моменти между нея и Каин. Поколеба се за миг дали да разкрие истинските чувства на Каин към Принс — неговата гледна точка. Но скриването на истината бе причинило голяма част от тази бъркотия. Освен това се надяваше, че ако успееше да го измъкне от затвора и да изличи всички обвинения, той щеше да ѝ повярва. Все пак съществуваше вледеняващата вероятност да изтълкува това като ново предателство, след като не бе свикнал да има човек на своя страна. Все пак Белинда нямаше избор и трябваше да рискува. Тридесет минути по-късно тримата седяха сред потискаща тишина.

Принстън вдигна свободната си ръка и я прекара през косата си, после вдигна дланта на Синди към устните си и я целуна нежно.

— Какво е направила баба ми, любов моя? — попита той с притворени очи, облегал глава върху рамото на съпругата си. Измина известно време, после той се изправи. — Добре, дами. Трябва да говоря с нея. Тук става нещо повече, Белинда — изрече той, като я изгледа с мрачна решителност. — Адвокатът ми ще пристигне скоро и после ще отидем да се погрижим за Девлин.

Синди седна до Белинда, когато Принс излезе. Двете силно се прегърнаха и очите им се навлажниха.

— Толкова съжалявам, Син. Съжалявам за госпожа Чалмърс и медения ви месец. Съжалявам за всичко.

— Радвам се, че ти си добре, Линди — отговори другата, като клатеше глава. — Всичко е толкова странно, че все още не мога да

проумея какво означава. Наистина ли мислиш, че Хелън е възнамерявала да уличи Каин Девлин?

— Да, Син — прошепна Белинда и стисна ръката на приятелката си. — Трябва да отида в полицията. Ще ви чакам там. Трябва да се уверя дали е добре.

Когато Белинда понечи да се изправи, Синди я придърпа към себе си силно.

— Линди, ти го обичаш, нали? Обичаш най-големия враг на съпруга ми?

— Син, моля те, довери ми се. Моля те, изслушай всичко, преди да вземеш решение за Каин. Помогни и на Принс да направи същото. Толкова много неща могат да се изгладят, стига да си дадем шанс.

Белинда тръгна към вратата, като желаше с цялото си сърце хората да забравят за известно време гордостта си и наистина да се изслушат един друг. Няколко минути по-късно, когато потегли по магистралата, изведнъж през главата ѝ премина най-мъдрата мисъл: „Любовта е единствената магия, необходима на хората“. Звучеше добре. Белинда стисна волана с пръсти и се молеше думите наистина да се окажат правдиви. Залагаше цялото си бъдеще на тях.

ГЛАВА ОСМА

Белинда седеше в полицейския участък на Сан Леандро вече повече от час и половина. Човек би си помислил, че посред нощ чакалнята би трябвало да е безлюдна. Но съвсем не беше така. Престъпността буквално процъфтяваше в мрака. Беше изтощена, изцедена, с празни очи. Личността ѝ като консултант по разкрасяване и мода бе напълно заличена. Спортната екипировка би трябвало да бъде унищожена като облекло, ако тази нощ някога имаше край. Два пъти я обзе неприятното усещане, че няколко от другите чакащи я взимаха за обитателка на някакъв приют. Сивото бе доста безличен цвят.

Но най-лошо от всичко бе, че не успя да предаде съобщение на Каин. Белинда само можеше да си представи колко ужасно бе да те третират като криминален престъпник, да бъдеш заключен някъде в тази зловеща сграда. Беше достатъчно лошо само да чака тук. Тя се размърда на твърдия пластмасов стол и погледна часовника на стената за стотен път през последните пет минути. Появи се офицер, когото не бе виждала досега. Когато извика името ѝ, Белинда усети дузина преценяващи я очи да се взират в нея, докато сковано се изправи на обутите си със сандали крака.

След секунди бе въведена в дълъг коридор, потискащо пуст, а след това и в друга стая с бежови стени, сгъваема маса и с обичайните пластмасови столове. Единствената разлика бе фактът, че Синди Чалмърс седеше на един от тях. Лицето ѝ бе преbledняло, измъчено и сърцето на Белинда се сви при вида си.

— По-лошо е, отколкото предполагахме, Линди — каза тя и присви рамене, отмятайки подстриганата си на черта златиста коса назад. — Седни, ще ти разкажа каквото зная, докато се появи Принс.

Белинда пристъпи предпазливо, страхувайки се да не загуби равновесие. Синди я стисна за ръка и мигновено се почувстваха по-силни. Заедно винаги бяха по-силни. Истинската обич правеше това.

Хелън Чалмърс бе признала плана си да провали сватбата на Принс и да унищожи врага му. Съсипаната жена твърдеше, че го е направила от обич. Очевидно погрешна обич. Синди добави, че Принс

вероятно в този миг разговаря с Каин, за да му обясни, че експлозията преди толкова години е бил отчаян опит на баба му да спре сливането. Принс вярваше, че тя не е искала да нарани никого, а просто да предизвика достатъчно съмнения и подозрения, за да прекрати сделката.

Белинда се олюляваше. Какво ли мислеше упоритият ѝ любим? Дали щеше да чуе истината от мъжа, за когото през изминалите пет години бе убеден, че му е враг?

— Ами отвличането и странният намек на Хелън, че други ще бъдат разочаровани? — попита Белинда.

— Хелън е загубила разсъдъка си, Линди. — Погледът на Синди се отклони и се задържа върху периферията на широкополата островитянска шапка, после тя се отпусна напред и се подпря с лакти върху масата. Приличаше на пъстроцветна дъга, постепенно стопяваща се в безцветната среда. — Толкова много се е разтревожила, че „Девлин Ентърпрайзис“ изпреварват „Чалмърс Инк“, че тя и още някои решили да разрешат множество проблеми с един унищожителен удар. За щастие не се е получило.

— И какво още?

— Виж. — Тя погледна нагоре и Белинда зърна в очите ѝ болка, каквато никога преди появата на Принс не бе имало. — Всеки миг този мъж... Извинявай, Лин. Опитвам се да променя начина, по който мислех за него, сега, след като узнах истината — Тя се усмихна искрено и за пръв път, откакто Белинда влезе в стаята, в сладките очи на приятелката ѝ се появи малко светлина. — Мъжът, когото обичаш, трябва да влезе през тази врата всеки миг и искам да знаеш, че се надявам нещата между вас двамата да потръгнат. Наистина, Белинда. Твоето щастие е толкова важно за мен.

— Но другите...

Синди стисна ръцете ѝ.

— По-късно, мила. Обещавам ти, че по-късно всички заедно ще поговорим за това. Сега трябва да оправиш друго.

Беше иронично, че след безбройните часове, които бе понесла в лудо очакване да види Каин, сега изведнъж искаше още няколко минути, за да се подготви. Вратата обаче се отвори... и той и Принс бяха там. С влизането им стаята се изпълни с напрегнато мълчание. Очевидно много неща се бяха случили между двамата и един бърз

поглед към Синди убеди Белинда, че приятелката ѝ е знаела. За миг Белинда само се взираше в тях. Каин изглеждаше силно изтощен, както тя се чувстваше. И тя предполагаше, че небрежната му външност заедно с белезите го правеше да изглежда още по-опасен. Но за нея той бе хубав и неустойчив и накара сърцето ѝ да затупти по-бързо.

Мъжете изглеждаха странно спокойни. Звучеше налудничаво, но тя го откри в изражението им. Не се забелязваше и следа от омраза. Нека, молеше се тя наум, нека да си върнат това, което бяха загубили. Тези двама приятели, и двамата така високи и силни. Каин — съвършеният образ на ренегат, с дълга, тъмна коса, свита назад, откриваща лице, изпитало толкова много болка, физическа и емоционална, силното му тяло — облечено небрежно в джинси и омачкана, плетена риза без яка. Принс — точно обратната страна на монетата: златиста, късо подстригана коса, по-слаб, облеклото му придаваше вид на манекен от списание.

Принс потърси с поглед лицето на съпругата си и Белинда забеляза въздействието на това безмълвно общуване. Раменете му се отпуснаха и изопнатото му чело се проясни.

— Добре ли си?

Синди кимна с бегла усмивка, наведе се да помилва приятелката си и отиде право в обятията на съпруга си. Белинда потисна внезапния прилив на чувства, които я обзеха при вида на Синди и Принс, притиснати един до друг. Той шепнеша нежно в косата ѝ:

— Нищо и никой няма да ни отнемат това, което имаме, любов моя.

Погледна към Каин. Можеше да се закълне, че за секунда бе зърнала копнеж в очите му. После, като че ли усетил погледа ѝ, извърна очи встрани. Изражението на лицето му не подсказваше нищо. Нямахше представа какво чувства.

Принс отдръпна Синди и протегна свободната си ръка към Каин.

— Получих спешно обаждане от къщата, затова трябва да тръгнем за там веднага, но ще те чакам да се появиш скоро. А след като издирим Роберта, ще чуем нейния вариант на историята. И Франк Хенсън трябва да се обади всеки момент. — Той спря и изчака Каин да сложи длан в протегнатата ръка. — Имаме много неща да разберем, Каин, и ще се нуждаем от помощта ти да преодолеем това нещастие. Липсваше ми аналитичния ти ум.

Белинда притаи дъх и си напяваше тихичко: „Любовта е вълшебството, любовта е вълшебството“.

— Ти също ми липсваше, Принс — отговори Каин, гласът му бе така силен, както и ръкостискането му. — Ще дойда скоро. Не се тревожи, ако се забавя няколко часа.

Синди успя само да намигне бързо на приятелката си и младоженците излязоха. Вратата изцрака и изведнъж стаята се смали. Белинда знаеше, че трябва да каже нещо, но не успяваше да накара устата си да се отвори. Бе стъписана от признанието на Каин и тържествуваше вътрешно от смелостта и израстването му. Мъжът бе невероятен и тя го обичаше толкова много, че с болка задържаше думите в себе си. Измореното, емоционално изтощено тяло като че ли щеше да се разпадне и тя отчаяно се нуждаеше силните ръце на Каин Девлин да я задържат изправена.

Ако вече бе изградил, макар и временен мост между него и Принс, дали нямаше да стори същото и между тях? Можеше ли да има достатъчно доверие, да вярва достатъчно, да обича достатъчно? Само любовта имаше силата да прогони болката и страха, с които се бе обградил толкова дълго. Можеше ли да повярва, че все още имаше хора, които изграждаха живота си като в приказките?

Каин си пое бавно дъх и отпусна ръце до себе си. Гневът му се бе стопил преди няколко часа и празнината бе запълнена от горчиви самообвинения. Принс му бе разказал какво е направила Белинда и за бдението ѝ тук, в полицията. Притвори очи. Първото истинско изпитание за обичта му към тази жена, която бе показала истинската си същност, а той я нападна. Отново постъпи като звяр.

Бе позволил на първоначалния шок и болка да изличат това, което бяха споделили. С всяка изминала минута, откакто я бе оставил наранена и отхвърлена, той безмилостно обвиняваше гордостта си и се закле да промени живота си, дори да не можеше да докаже, че е достоен за предложеното му от Белинда. През последните няколко мъчителни часа бе изпитал повече страх, отколкото през целия си живот. Страхът, че я бе прокудил. Тази красавица с кафеникави очи нямаше да дойде, както бе обещала.

Вдигна главата си, пристъпи напред и спря. Тя не бе помръднала. Само очите ѝ говореха. В погледа ѝ се примесваше болка и радост, копнеж и тъга. Беше я провалил веднъж, но нямаше да го направи

никога повече. Тя беше тук. Това казваше всичко, което му бе необходимо да знае.

— Свободен съм, Белинда. Принс изясни нещата.

— Това е страхотно — каза тя, изправи се и подчерта думите с пресилено непринудена усмивка. — Наистина се радвам, че двамата с Принс стигнахте до известно разбирателство. Не съм сигурна какво точно се крие зад цялата тази история, но е чудесно, че желаш да помогнеш. Аз... — Тя се поколеба и погледна надолу. Изведнъж се зае да оправя гънките на дрехите си. — Може би по-късно, след като всичко се изясни, можем да обядваме заедно и да поговорим? — Тя го дари с бегъл поглед и после мрачно придърпа стола си от масата.

— Не мисля, че това ще стане, Белинда.

Тя побеля и Каин се прокле наум. Бе схванала погрешно думите му. Ако само можеше да я докосне, тя щеше да разбере и това ужасно пусто изражение на лицето ѝ да изчезне. Той заобиколи масата и тя отстъпи назад, докато се удари в стената, после протегна ръка, с длан надолу.

— Каин, не се обади, за да ти навредя.

— Вярвам ти, Белинда.

— Не знаех нищо за Хелън Чалмърс и налудничавия ѝ план — изрече тя бързо.

— Вярвам ти.

— Зная, че нямаш много основания да вярваш на хората, но на мен можеш да се довериш. Аз...

— Зная, че мога, скъпа. Вярвам ти.

Очите на Белинда се разшириха и тя се отпусна върху дивана.

— Вярваш ми? Но аз си мислех, че ме мразиш и никога няма да искаш да ме видиш отново и аз... — Гласът ѝ пресекна, очите ѝ се навлажниха.

— Скъпа, моля те, не плачи. — Той вдигна ръка и отметна кичур коса от бузата ѝ. — Не искам никога повече да те карам да плачеш.

— Е... — Тя изтри сълзите си с ръка и на лицето ѝ се изписа строгост. — Знаеш, че не обичам да плача, но просто се случва. И ще ме караш да плача отново, Каин Девлин, ако не проумееш какво наистина има между нас и не престанеш да се държиш като упорит звяр. Ако отново някога прецениш грешно действията ми, тогава ще те ритна, приятелче.

— Този път наистина мисля, че си заслужавам пушката.

Трябваше да го каже просто за да види изражението на жената, която обичаше. Освен това, заслужаваше много повече от един ритник, задето бе оставил гордостта му да унищожи това чудо, вълшебството, което това възмутено момиче със сладки очи, гледащо го гневно през сълзи, бе донесло в самотния му, безрадостен живот. Тъмният облак, неразделен спътник на Каин през изминалите пет години, започна да се разсейва, когато в него се възвърнаха надеждата и смеха. Съвсем не бе подходящо време за смях, но бе така забавно да дразни тази жена, както бе секси да я целува. Гневът ѝ успокои нараненото му сърце като лечебен балсам.

— Охх! Никога повече не ми споменавай за пушка. — Тя се отдръпна от стената и той я хвана за раменете, за да я задържи.

— Спри, Белинда — нареди той, устните му бяха до ухото ѝ, а борещото ѝ се тяло му подежда като огнен пламък. Зарови лице в извивката на шията ѝ, вдишвайки мириса на своята жена. Мили боже, тя отново бе в обятията му. И той бе обзет от такава силна и естествена страст, че коленете му омекнаха. Да, трябваше да решат много важни проблеми през следващите няколко дни, но само едно важно нещо искаше да чуе и да каже.

— Скъпа. — Той я притисна по-здраво и успя да седне в един пластмасов стол, като я придърпа в скута си. — Мисля, че съм проумял какво има между нас. — Тя замръзна. Каин разпери длан върху вдървения ѝ гръб, като започна бавно да го гали. — В планинската ми къща ти зададох един въпрос, който дори не трябваше да си помислям. — Той почувства леки тръпки да преминават през тялото ѝ. Болеше го само като си помислеше какво ѝ бе причинил. Каин вдигна ръката си от коляното към главата ѝ и я придърпа до рамото си. — Искам да ти задам правилния въпрос този път, Белинда. Този, който трябваше да те попитам тогава. Кажи ми — да, или не. — Той спря и по стягането на тялото ѝ усети, че тя е несигурна. Каин я застави да го погледне в очите. Нямах да ѝ позволи да отклони взора си и сърцето му биеше така болезнено. Ами ако бъркаше? Не! Вярваше на тази жена. Ако не беше нейната вяра в него, той нямаше да има смелостта да се изправи срещу Принс и да разкрие сърцето си. — Не ми остава никаква гордост, когато става въпрос за теб, жено. Искам да чуя наистина какво изпитваш. Обичаш ли ме?

Белинда чу думите — вълшебния подарък, за който бе копняла, и отговори без миг колебание.

— Обичам те, Каин. Обичам те толкова много.

Той се усмихна. Опияняващо красива усмивка на лицето на опияняващо красивия мъж на мечтите ѝ. Белинда вдигна ръка към белезите на бузата му и го докосна с благоговение, после притисна устни до неговите, влагайки цялата страст и обич, които изпитваше в тази целувка. Той изстена и я придърпа към гърдите си, ръката му бе точно по средата на гърба ѝ, притискайки гърдите ѝ по-близо до себе си, докато и двамата изгаряха да бъдат още по-близо.

— О, господи, скъпа! — Той прошепна с хриптящ глас. — Обичам те толкова много! Толкова много, толкова много! Омъжи се за мен — сега! Сега, преди да сме се сблъскали с нещо друго. Хайде! — Той я целуна отново, прониквайки дълбоко в устата ѝ с език. — Хайде да идем в Рино, а после ще помогнем на Принс.

— Да. — Беше я оставил без дъх за няколко секунди и тя се опита да заговори отново. — Да, Каин. Ще се омъжа за теб, но сега е посред нощ и може би ще трябва да почакаме до... — Горещите му устни покриха нейните отново и Белинда почувства как всичките му задръжки се стопяват, така както се стопяваше тялото ѝ. — С тези дрехи, Каин? Как мога...

Той я придърпа обратно до себе си, прикова я с поглед.

— Никога не съм виждал по-съвършена булка. Ти олицетворяваш красотата за мен, скъпа, с всяка луничка на лицето си. — Той прокара върха на пръста си по бузата ѝ, надолу по шията и върху сивата материя, покриваща гърдите ѝ, докато разпери длан върху долната част на стомаха ѝ. — Жено — изръмжа той и притисна ръка към тялото ѝ. — Искам да бъдеш моя и аз да бъда твой по всеки възможен начин, колкото е възможно по-скоро. Трябва да останеш с тези дрехи само докато отидем до стаята в хотела, скъпа. Обещавам да ти взема всичко останало, от което се нуждаеш по-късно.

— Знаеш ли, Каин. — Тя се задъхваше, не можеше да успокои дишането си от внезапния прилив на любов и щастие. — Мисля, че от време на време може да има място за видоизменен вариант на звяра.

За секунда значението на думите ѝ се загуби сред замъгления от желание мозък на Каин. И после проумя. Отметна глава назад и изрева. Засмя се, докато от погледа му изчезна пустата, гола стая и пред него

се разкри гледка на богатия, наситен живот, който го очакваше. Дом. Семейство. Приятел и любима.

— Ти, красавице моя, си една сбъдната мечта.

И тогава се случи най-странното. Докато Каин отново я извисяваше с поредната сладка, безумна целувка, Белинда дочу гласа, достигнал веднъж до нея с вятъра, и тя се усмихна до устните на мъжа, който скоро щеше да ѝ стане съпруг.

„Истински сърца... истинска любов... Щастливи завинаги, скъпа...“

И тя знаеше, че това е обещание и благословия.

ЧАСТ ВТОРА
ПРИНЦЪТ ЖАБА

ГЛАВА ПЪРВА

Лилит Смайт прецени, че познава Белинда Браун от почти осем години. Изведнъж осъзна, че през цялото това време бе мислила съвсем малко за нея. Перфектно — още една! Тя се държеше възможно най-царствено и Лилит реши, че е трябвало да я включи в списъка на познатите си преди известно време. Още по-зле за нея, да не поддържа социални контакти. Допреди три месеца въобще не би се вслушала в мнението на най-добрата приятелка на доведената си сестра и това откритие я прониза с изненадваща и обезпокоителна сила. Още потревожно бе, че докато Белинда продължаваше с ултиматума си да се информира този Хенсън, Лилит почувства предателска необходимост да се разплаче. Тя никога не плачеше. Това също бе обезпокоителна промяна!

След това, преди да се овладее напълно, като че ли странно, ниско тананикане изпълни въздуха. Настойчивото изражение на лицето на Белинда се замъгли и започна да избледнява. Нима щеше да припадне? Лилит стоеше прикована към изчезващия под и изведнъж видя блестящ облак, а не изисканите посетители на сватбеното тържество. Видя ледена стена, която представляваше част от замък. Приказен замък от детските ѝ спомени. Бавно се приближи, всяка крачка отекваше по-силно в ушите ѝ. Някой стоеше в тази ледена стена! Някой бе попаднал там в капан и изведнъж Лилит не искаше да вижда нищо повече.

Опита се да се отдръпне назад, но страхът, който от години я принуждаваше да се крие, се изкачи до гърлото ѝ и не ѝ даваше да диша. Не! Беше неприемливо да показва слабост, както винаги. Но напоследък губеше способността си да държи всичко под контрол. Чувстваше се така самотна, така студена и недосегаема. След тридесетия ѝ рожден ден и годежа на Синди седмица по-късно, нещо странно започна да става в душата ѝ... и тя като че ли не можеше да се обърне отново. Не можеше да се върне към тази, която беше, а не знаеше коя ставаше.

Премига и за част от секундата зърна синкавото лице сред леда. Беше нейното.

Всички мускули на тялото ѝ се напрегнаха да избяга и после образът се стопи. Лилит премига отново и успя да се задържи на крака. Белинда продължава да издава заповеди за нея и Роберта Чалмърс, като че ли нищо не се бе случило, съвсем нищо. За миг ѝ се прииска малко валиум, но Лилит бе приключила с това преди много години. Трябваше да си тръгне. Не трябваше да стане така комплицирано. Преди да успее да измисли някакъв отговор обаче, Белинда бе изчезнала, проправяйки си път през залата, пълна със смях и танцуващи двойки, които нямаха ни най-малка представа какво ставаше.

Лилит трябваше да се овладее. В края на краищата, тя бе отворила кутията на Пандора, като си бе отворила устата. Прибегна до заучената си поза на безразличие, прикри чувствата си и се съсредоточи върху външния си вид. Със стиснати зъби премълча думите, които напиреха да излязат, и огледа стаята, докато преценяваше възможностите си.

Синди се бе справила доста добре. Струнен квартет свиреше валс на Моцарт, масите искряха от сребро, кристал, лъскави панделки и цветя. Основните цветове в залата — прасковено розово и кремаво бяха успокояващи, а розите разпръскваха уханието си в цялата бална зала на „Роял Армс“. Докато мълчаливо призна, че приемът се е оказал много по-добър, отколкото предполагаше, тревожна смесица на щастие и завист към доведената ѝ сестра изплува на повърхността отново.

Потисна я. Твърде много неща достигаха до повърхността напоследък. Майка ѝ и Милисент щяха да се изненадат, ако си бяха направили труда да дойдат. Но те очевидно организираха своя глупав отчаян заговор и не бяха дали избор на Лилит, освен да предприеме нещо и да ги спре. Ледени тръпки пропълзяха по гърба ѝ.

Несъзнателно отметна коса над раменете си и сковано си придаде обичайната надменна фасада. Годишите на строг контрол като топ модел я бяха научили, че нечий очи винаги я наблюдаваха и когато красотата бе входният ти билет, най-добре беше да виждат само нея. През цялото време!

Затова използваше всеки сантиметър от стройната си фигура в своя полза. Много отдавна бе научила, че лицето и тялото ѝ осигуряват

съвършен щит. Смущението задържаше хората на разстояние доста успешно. Лилит интуитивно зае объркана поза и се опита да реши докъде да стигне. Може би щеше да е достатъчно, за да спре развоя на нещата само като спомене името на Максимилиан Уулф. Замислено прекара пръст по диамантеното си колие.

Ако не бе попаднала съвсем случайно на Мил и Принс по време на годеза... Сестра ѝ безсрамно се бе хвърлила на врата му, Принс я сграбчи за раменете и ѝ каза, че обича Синди — наистина обича Синди! Милисент не бе в състояние да разбере това. Изкрещя, че ще съжалява, че един ден ще плати, задето я е унижил и подвел.

Лилит отпусна ръката си. Принс никога не бе давал никакви обещания на Мил, но когато тя се опита да посочи този факт на сестра си, отношенията им започнаха да охладняват. А сега тя щеше да разруши и малкото, останало между тях. Лилит си пое няколко пъти бързо въздух, единствения признак за вътрешните ѝ терзания. Беше луда. Защо иначе щеше да прави това? Да обмисля унищожаването на единствения близък човек, когото имаше? Многото години с недостатъчност на калории вероятно най-после бяха потиснали онази част от мозъка ѝ, която отговаряше за самосъхранението ѝ.

Откакто обаче Синди и Принс се сгодиха, като че ли нещата я подтикваха — почти я принуждаваха да направи завой в нова посока. Обземаха я все повече и повече пристъпи на меланхолия, влизаше все повече и повече в спор с Милисент. Всъщност Лилит започна да намира сестра си толкова язвителна и така повърхностна, че беше страшно, защото, разбира се, преди това двете бяха неразделни и се заемаха с всичко заедно.

Първоначално и двете отказаха да бъдат сред гостите на Синди. И двете отказаха да помогнат в приготовленията. И двете говореха нелепости по адрес на доведената си сестра. И двете се присмиваха заедно с майка си на Синди, наивната селяндурка, че ходи на срещи с ергена на десетилетието. Но само едната от сестри Смайт случайно бе видяла Синди да плаче след техните осмивания. Само едната бе видяла доказателството за любовта на Принс към Синди. Само едната бе дошла на приема. Само едната бе чула чувствения глас с френски акцент да потвърждава плана за унищожаването на жената, която никога не бе сторила нищо лошо през живота си. Само едната стоеше на ръба на висока скала, изправена на пръсти. Имаше ли начин да се

измъкне от това опасно място, без да премине точката, откъдето нямаше връщане назад?

Лилит се обърна към дребното момиче, застанало неподвижно до нея. Двете с Роберта Чалмърс си бяха разменяли повърхностни любезности при няколко светски събития. Въпреки че бегло се познаваха, тя внезапно осъзна, че сега двете бяха свързани косвено. Може би безкрайно свитата червенокоса сестра на Принс щеше да препредаде своята информация.

— Виж, Роберта, след като Белинда ти нареди да намериш Принс, аз наистина мисля, че двамата с него трябва да отидете заедно в полицията и да предадете този жалък жиголо Максимилиан Уулф и...

Жалният стон, подобно на мише цвърчене, изтръгнал се от гърлото на Роберта, накара Лилит да замлъкне. Господи, какво правеше тя? Да говори така фамилиарно за това влечуго Макс Уулф! Ако все още се надяваше да се измъкне от това положение, трябваше да говори с недомлъвки. Изведнъж дребничката шаферка с рокля с цвят на праскова се отпусна върху копринената, плътно прилепнала рокля на Лилит с цвят на слонова кост. За секунда само манекенката се запита дали Синди имаше представа, че заварената ѝ сестра бе избрала цвета на роклята си много внимателно. Да бъде в тон с цветовете на сватбата и появяването ѝ на приема бе нейният безмълвен начин да изрази подкрепата си. Кой би повярвал на това? Дори самата тя се съмняваше в своя здрав разум. Напоследък често го правеше.

— Мисля, че е по-добре да седнеш, Роберта. От пет минути насам това е вторият път, в който почти припадна. — Още едно изпищяване, този път с отрицателен нюанс, накара Лилит да се взре в зелените очи, почти скрити зад очилата с дебели рамки. Тази млада жена нямаше да успее да се задържи права достатъчно дълго, за да намери Принстън, да не говорим за шефа на охраната му Хенсън. Проклятие!

Лилит притвори очи, за да потисне отчаянието си и бе напълно неподготвена за яростното сграбчване, което почти наруши равновесието ѝ. Мъничката, трепереща госпожица Чалмърс внезапно я бе повлякла към изхода по един от най-неграциозните начини. Лилит не можеше да направи друго, за да възвърне спокойствието и равновесието си. За щастие, шампанското се лееше вече от доста време и хората не им обърнаха внимание.

Двете спряха рязко пред висок, слаб мъж, също с очила с тъмни рамки, и Лилит си помисли колко смешно изглеждаха двамата като двойка. На Роберта щеше да ѝ трябва столче, за да стигне до раменете му. Но каква бе онази поговорка за краставите магарета? Несъответствието в ръста им бе толкова голямо и залата така шумна, че плахата Роберта го сграбчи за ревера и наведе главата му към своята. Двамата очевидно се познаваха, защото мъжът съвсем не се притесни от този несвойствен начин за поздрав. Лилит стоеше неудобно встрани, наблюдаваше странната размяна на думи и се изненада, когато чу плътен, равен глас. Роберта отвърна с ниско шушукане, после кимна и господин Пойндекстер, професорът, сви ръка под мишницата ѝ и я потупа по гърба. Наистина, липсваше му единствено табелка с името и бяла лабораторна престилка.

Но мъжът имаше впечатляващи ръце.

Стори ѝ се странно, че можеше да обръща внимание на това, когато трябваше да се съсредоточи как да се измъкне от това взривоопасно положение колкото е възможно по-бързо. Бе се занимавала с моделиране на ръце в миналото и не можеше да не забележи физическото съвършенство. В края на краищата, външният вид бе доминирал в живота ѝ от години.

Дали беше разумно или не да се замисля в момента, но „професорът“ имаше великолепни ръце. Изненадващо загорели, с дълги пръсти, с гладки, здрави нокти, изрязани късо, но не съвсем. Копринените златисти косъмчета му придаваха мъжественост. Бяха силни ръце, но не широки или груби. Съвършени за фотообектива и съвършени да прекратят този кошмар, преди да каже повече отколкото трябва.

— Слушай, Роберта. — Лилит се наведе към двойката. — Знаеш всичко, което и аз зная, затова се качвам в стаята си. Дръж ме в течение. Няма да летя до утре сутринта. — Добре! Бе направила всичко по силите си, за да помогне на Синди, и сега трябваше да се измъкне. Още тази вечер, при възможност.

Лилит не направи и една цяла крачка. Замръзна на мястото си, спряна от една от тези съвършени ръце, стиснала я за голата ѝ ръка. Беше безполезно да се дръпне бързо, той я стискаше по-силно и я дърпаше към Роберта. Лекият южняшки акцент в гласа му не

подхождаше на професорския му вид и невероятната сила на хватката му.

— Роби, по-добре върви да намериш Принс и баба си. Свържи се с мен, когато успееш.

Лилит преднамерено се изкашля и изви ръката си. Главата на мъжа се извъртя към нея, като че ли едва сега осъзнаваше, че е прикрепена към ръката му. Светлината съвсем не беше силна и сянката от очилата му съвсем я затрудняваше да разгадае изражението му. Лилит внимателно си пое дълбоко дъх и се опита да се успокои. Положението можеше много лесно да се оправи, ако запазеше спокойствие и изчакаше подходящия момент. Тази жалка пародия на мъж щеше да изпадне в беда, стига да имаше малко време да поработи над него. За нея не представляваше никаква трудност да манипулира мъжете. Беше го правила през целия си живот.

— Сега, госпожице Смайт — каза той, след като Роберта бързо се отдалечи. — Идвате с мен за няколко въпроса. — Неочаквано той ѝ хвърли заплашителен поглед.

Време бе да започне да го предизвиква — и то бързо. Лилит извъртя рамото си, като преднамерено остави светлината да трепти върху плътно прилепналото копrienено боди на роклята ѝ. Придаде си невинно, доверчиво изражение на лицето. Малко изисканост, примесена с наивност, винаги бе печеливша комбинация. На този нещастник вероятно му трябваше съвсем малка доза. Очевидно не бе свикнал да има взаимоотношения с жени от нейното обществено ниво, може би с жени на каквото и да е ниво. Не приличаше на човек с богат романтичен опит.

Лилит пресметливо преbledня и навлажни устните си. Очите му се разшириха зад очилата. Стръвта бе захапана, кукичката улучи.

— С удоволствие ще отговоря на няколко въпроса, разбира се. Но съм така развълнувана, че искам да бъда оставена няколко минути, за да се успокоя. — Тя се усмихна трепетно смело и приведе рамене, като че ли се подготвяше за изпитание. Тези загадъчни, прикрити очи се впериха в извивката на деколтето ѝ и Лилит бе сигурна, че мъжът е свършен. Не можеше да се носи сутиен под такава вечерна рокля. И ако господин Без-опит не го бе осъзнал досега, вече го проумя със сигурност. Лилит знаеше до каква степен точно да разкрие част от

прелестите си. Човек никога не влизаше в битка, без да е наясно как точно да използва всяко оръжие. Дрезгавият му глас бе добър знак.

— Насам, госпожице Смайт.

След няколко минути бяха прекосили едно безлюдно фоайе и влязоха в малка, просто обзаведена стая, която вероятно се използваше за офис в хотела. Тапетите бяха бледосини и морави на райета. Бюро в скандинавски стил и два стола бяха сложени до едната стена и малко диванче в същата цветова гама бе точно срещу тях. Хубав отпечатък на изпъстрена с цветя ливада бе закачен над канапето и Лилит си помисли, че ще представлява отличен фон за следващата ѝ сцена.

Но точно когато възнамеряваше да се откъсне и да заеме поредната си поза на канапето, професорът я изненада, като сграбчи стола с права облегалка до бюрото. Завъртя го към нея и я принуди да седне с по-голяма сила, отколкото бе очаквала. Кичур коса прикри лицето ѝ и тя загуби спокойствие за част от секундата. Гневни искрици се възпламениха зад фасадата ѝ с широко отворени очи. Тя приглади платиненорусата си коса, която ѝ бе създала запазената марка на външността в Калифорния и реши, че ще накара този непочтителен човек да страда. Да, искаше да помогне на Синди, чувстваше се задължена да го стори, наистина. Но този селянин очевидно нямаше представа коя беше тя или с кого си имаше работа.

— Господи, колко си силен. — Тя изви глава настрани и се подпря на добре поддържаната си ръка с лакирани нокти. Лилит знаеше, че гривната на китката ѝ от диаманти и злато отразява светлината в малката стая и говори за богатство и величие. Очите на професора се плъзнаха от лицето ѝ към ръката и устните му се присвиха. Ноздрите на орловия му нос се разшириха. Отлично.

— Сигурна съм, че вие сте точно човекът, който може да помогне на доведената ми сестра. — Лилит насълзи очите си и долната ѝ устна потръпна. Нейната пълнота бе идеална за този ефект и обикновено даваше бързи резултати. Знаеше, че трябва да накара тази върлина да я пусне, преди да пристигне големият бос Хенсън. Колкото и да беше обиграна, Лилит се чувстваше изморена и разтревожена, за да омайва някой мъж в момента. Беше неотложно да изчезне, докато все още не се знаеше връзката между Милисент и Уулф.

И натрапчивата мисъл, че е предателка, се засилваше с всяка изминала минута. Какво щяха да направят майка ѝ и сестра ѝ, когато

откриеха постъпката ѝ? Ако можеше да помогне на Синди, но да насочи цялото внимание върху Макс, тогава би могла да предупреди Мил и да достигне до някакъв компромис, преди адът да се изсипе върху главата ѝ.

— Съжалявам — изрече тя с треперещ глас и внимателно премигна, като позволи на една сълза да се търкулне по бузата ѝ. — Нека да ви разкажа всичко, което зная, за да го използвате заедно със силата си и да спасите Синди. Ще бъде така благодарна, ако свършим бързо, за да мога да си почина в стаята. — Его. Мъжете бяха роби на егото си. Лилит нарочно кръстоса ръце пред себе си, като повдигна закръглените си гърди, които се откरोиха под тънкия плат.

Професорът рязко се отдръпна назад и съблече самото на тъмносиния си костюм, под което се показаха изненадващо широки рамене. Мислеше го за по-слаб и мършав, отколкото се оказа в действителност. Приседна на ръба на бюрото и вдигна ръка към орловия си нос. Тъмните рамки подскочиха от движението и той прекара пръсти надолу по лицето си и квадратната си брадичка. Отлично. Мъжът бе разколебан.

— Трябва да ви предупредя, госпожице Смайт, че ако ми предлагате нещо лично, за да избегнем неудобните въпроси, не ме интересува. Всъщност — той се поизправи малко и протегна самото си към нея — настоявам да облечете това, за да не се простудите през следващите няколко часа.

Лилит отвори широко уста за частица от секундата — беше шокирана. Възстанови се мигновено и се изсмя. Присви очи и оголи белите си свършени зъби в хищническа усмивка.

— Как се осмеляваш ти, патетично подобие на мъж? Как се осмеляваш да намекваш, че бих ти предложила дори част от времето си през деня? Имам информация за доведената си сестра и ще я кажа само на началника ти, Франк Хенсън. Предлагам да подвиеш опашката си между краката и да се молиш да не кажа на шефа ти за нелепите ти обвинения.

Непоносимият мъж присви рамене и стисна челюсти, докато Лилит забеляза, че един мускул започна да трепери под кожата му. Едната му руса вежда се изви нагоре под очилата и той ѝ се изсмя. Не беше правилно. Неговият тип не трябваше да реагира по този начин.

Трябваше ѝ цялата решимост, за да запази позицията си и да не се предаде.

— Мадам, точно в този момент имам една-единствена грижа и това е заплахата срещу Принстън и Синди Чалмърс. Как се осмелявате да ми намекувате, че бих могъл да проявявам и най-малък интерес към изкуствен манекен като вас. Може би сте останали с впечатлението, че тялото ви е сбъднатата мечта за всеки мъж в Америка, но сте попаднали на мен. Затова нека да решим този проблем. Мислите, че съм вперил очи в гърдите ви, които така упорито се опитвате да „прикриете“, а, честно казано, аз въобще не искам да ги виждам. И така, облечете самото и си запазете наранената свенливост, госпожице Смайт.

Какво би могла да направи, когато той говореше по такъв обиден начин? Лилит го изгледа свирепо, сграбчи протегнатото сако и се пъкна в огромната дреха. Беше висока, стройна жена, но в неговото сако се почувства като джудже. Беше вбесена и се съгласи да направи това само за да го изкара от равновесието му.

— Добре. Направих го. Мъжките ти потребности са задоволени за следващия един месец. Сега ми доведи Хенсън.

Той подпря лакът върху бедрото си на бюрото и се наведе напред, поставяйки другата си ръка върху белия маншет, прикриващ китката му.

— Аз съм Франк Хенсън, госпожице Смайт. И трябва да ви разочаровам, защото нямам намерение да пъхам каквото и да било между краката си. Всъщност няма предложение, което да излезе от вашите уста и да ме заинтересува.

Лилит пребледня, този път неволно, и се притисна към твърдата дървена облегалка на стола. Беше слаб ход, уязвим ход, но не успя да се овладее. По дяволите, обърканите ѝ мисли бяха породили истински хаос в инстинктите ѝ. Беше почувствала физическата сила на този Хенсън от самото начало, но напълно бе пренебрегнала този факт и бе изтъкувала реакциите му напълно погрешно. Откога не ѝ се бе случвало някой мъж да я побеждава със собствените ѝ оръжия — доверие и чувствена заплахата? Мозъкът ѝ отчаяно търсеше някакъв убийствен отговор.

— Виж, Хенсън, това няма да помогне на доведената ми сестра. Докато си губиш времето да доказваш мъжкото си его, Синди може да

е в опасност.

Този път той повдигна и двете си вежди.

— Добре тогава, госпожице Смайт, ако си готова да престанеш с този театър, и аз съм готов. Разкажи ми всичко, което си чула.

Отне ѝ около двадесет минути да изложи версията си как е напуснала приема, за да си почине, и тръгнала към малка странична стаичка. В никакъв случай Лилит нямаше намерение да спомене, че се е почувствала така потисната, след като бе забелязала любовта, която струеше от Синди и Принс, че ѝ се бе наложило да намери усамотено кътче, за да се съвземе. Нямаше да даде на никого подобно оръжие, което можеше да се използва срещу нея.

Точно когато щеше да мине през една откритата врата, тя доту името на Синди и замръзна. Един мъж с лек френски акцент настояваше да получи отговор. Искаше да знае защо планът е променен. Изсъска, че е трябвало да изчакат обаждането му. Какво, по дяволите, ставаше? Синди трябваше да бъде забелязана как напуска приема по собствено желание с друг мъж. Къде беше тя? Последва кратка тишина и Лилит се досети кой беше човекът, който говореше.

Беше Максимилиан Уулф, богат плеябой със съмнителна репутация, към когото Милисент се бе привързала миналата Нова година в Монако. Разбира се, тя премълча това пред господин Хенсън, но точно в този момент разбра какво става. Милисент се бе постарала да изпълни заплахата си към Синди и бе намерила достоен съучастник. Чувствата, които напиреха през последните месеци в Лилит, изплуваха на повърхността с гръм и трясък и я подтикнаха към действие. Преди да обмисли обстоятелствата, тя вече се бе втурнала към Белинда Браун.

Все пак тя каза само това на Хенсън след краткото мълчание. Неизвестният бе изругал и бе предупредил другите, с които разговаряше, че ще съжаляват, задето са се изпречили на пътя на Максимилиан Уулф. Той щеше да получи своето, дори ако трябваше да ги последва в Сейнт Томас.

Франк Хенсън я изслуша, без да помръдне. Седна назад, кръстоса ръце и Лилит остана с ясното впечатление, че някъде зад тези очила работеше компютър и обработваше данните от разказа ѝ. Ако се окажеше достатъчно само това, което бе разкрила, може би щеше да има шанса да замине извън страната, преди да се направи връзка с майка ѝ и сестра ѝ. Може би. Тя затвори очи, молейки се, макар да

знаеше, че нито една от двете не заслужаваше пощада, но все пак имаше вероятност този съмнителен плейбой да е замислил целия заговор. Може би сестра ѝ все пак не бе стигнала толкова далеч и не е така ужасна. И ако не го изкажеше на глас, може би щеше да се окаже вярно.

На вратата отекна серия кратки почуквания и господин Хенсън я изгледа изпитателно, докато се отправяше да отвори. Размениха се шепнешком няколко реплики. Тя долови единствено думата „полет“.

Хенсън се завъртя с лице към нея.

— Трябва да се обадя, госпожице Смайт. Защо не помислиш дали не си пропуснала нещо? Ще се върна възможно най-скоро.

Когато Франк Хенсън се върна, бе дванадесет и половина след полунощ. След като откри, че вратата е заключена и се ядосва цял час, Лилит се сви на топка на малкия диван и неохотно задряма. Но рязкото изщракване на вратата я откъсна от ужасния ѝ сън и тя се отпусна върху облегалката на канапето. Сърцето ѝ туптеше учестено, стаята ѝ се стори замъглена. Въпреки че ръцете ѝ бяха замръзнали, лицето ѝ бе горещо и влажно. Лилит премига и се взря във високия си тъмничар. О, не! Той бе в съня ѝ.

Поради някаква странна причина бе сънувала ледения замък, който си бе представила преди няколко часа. Лилит се опита да прогони образите, но внезапното появяване на Франк възвърна усещането ѝ за ледения затвор, сковаваш цялото ѝ, оставящ я бе въздух, задушаваш я. Беше изпаднала в паника насън. Знаеше, че ако не се освободи скоро, ще остане там завинаги. После видя Синди и Принс да приближават студения, кристален затвор и точно както и преди, бе почувствала топлината им да се разлива в премръзналите ѝ кости.

Единият ѝ замръзнал пръст на ръката се раздвижи и стичащи се струйки се понесоха надолу по стените, превръщайки се в локви на пода. Лилит искаше да се приближат, но изведнъж огромен, черен облак се усука като змия около краката на Синди. Лилит видя как облакът я повлича надалеч и Принс не можеше да я задържи, не можеше да я спре. Синди изчезна и освобождаващите я струйки замръзнаха мигновено като счупена огърлица от диаманти. Принс се свлече на колене и около замъка се изви вледеняващ вятър,

запечатвайки всяко пропукано място с нов пласт лед. Сълзите на Лилит спряха наред бузите ѝ, твърди като камък.

После, в далечината, тя зърна да блещука някаква светлина, като облака, който я бе обгърнал през деня по време на приема. Танцуващата светлина се приближаваше и Принс се изправи и протегна ръка към сиянието, а Франк Хенсън пристъпи напред, посипан с блестящ пращец. Принс посочи към замъка, към нея. Лилит бе спасена! Знаеше го. Скоро щеше да е свободна. Дори Франк да не я харесваше, той работеше за Принс и Принс искаше помощта му. Двата мъже пристъпиха по-близо и Принс вдигна длан, за да спре Хенсън. Обърна се към Лилит и изрече:

— Къде е Синди?

Лилит не можеше да отговори. Не можеше да каже! Бе попаднала в капан. Не виждаха ли? Никой ли не го разбираше? Принс потупа Франк по рамото и Франк се доближи до мястото, където Лилит чакаше, прикована в ледена стена. Почувства топлината му като благословен огън. Пареше и грееше, сладка болка, но това означаваше, че е жива — че чувства нещо. Очите му грееха като въглени и той попита:

— Къде е Синди?

Протегна ръката си, но след дълго чакане поклати глава, вдигна длан и... се обърна, оставяйки я отново сред ледовете.

Не беше истина! Не беше! Сърцето на Лилит биеше учестено и тя се опитваше да овладее накъсаното си дишане. Губеше здравия си разсъдък, този сън започваше да става малко страшничък. Един сън, докато бе будна, и още един, заспала. Какво ставаше с нея? Сигурно приличаше на глупак. Господи, колко мразеше да я улавят неподготвена. Животът ѝ, изложен постоянно пред обществеността, я бе научил, че не можеше да има вяра на повечето хора и че при първа възможност щяха да ти забият нож в гърба. А това бе голяма възможност.

Лилит спусна омекналите си крака на килима и се изправи. Беше все още със сакото на Хенсън и то ѝ напомни за грозната размяна на думи, довела до обличането му. Добре, поведението ѝ може да е било твърде дръзко, но господин Професор-съвършен също не си поплюваше. Дразнеше я мисълта, че глупавото ѝ подсъзнание го бе

довело в сънищата ѝ и че мъжът се бе оказал прав по перверзен начин. В стаята бе станало студено и тя се загърна по-плътно.

— Мога ли вече да си тръгвам, господин Хенсън? — попита Лилит с колкото можеше по-равномерен глас. С всеки изминал момент въздействието на призрачния ѝ сън се стопяваше и тя се чувстваше както обикновено. — Със сигурност имам право да поспя в истинско легло по някое време тази нощ. — Тя оправи разрошената си коса, отметна я назад и я задържа на тила си за секунда. — Дори бих се съгласила да поставите пазач пред стаята ми.

Професорът не се хвана на въдицата. Стоеше неподвижен, ръкавите на ризата му бяха навити над лактите, вратовръзката му я нямаше, а късата му пясъчноруса коса стърчеше в противоположни посоки, като че ли бе прекарвал непрекъснато пръсти през нея. Лицето му бе преbledняло и дори изглеждаше още по-бледо от флуоресцентното осветление и старомодните му очила. Нещата сигурно не са се развили добре по време на отсъствието му. Беше изморен и разтревожен. Познаваше по измъченото му изражение, присвитите устни и лекото отпускане на невероятно широките му рамене.

— Известно време няма да има легло, госпожице Смайт, но ако можеш да спиш в самолет, част от желанието ти ще се сбъдне.

— Какво? — заекна тя. — Какво се опитваш да ми кажеш, Хенсън? — Тя набра скорост. — Никъде няма да ходя с теб! Да не си посмял...

Франк я сграбчи за ръцете и я изправи на пръсти, преди да довърши изречението. Въпреки че бе около метър и осемдесет висока, той бе поне с десет сантиметра над нея и двамата бяха настръхнали от яростни чувства.

— Слушай, Спяща красавице, твърде съм изморен, за да слушам постоянно риторичните ти въпроси започващи с „да не си посмял“, затова те съветвам да престанеш. Нещата се развиха доста странно и може да изпиташ известно неудобство, за да помогнеш на доведената си сестра. Разбира се — изсъска той — исторически погледнато, доведените сестри не се разбирате твърде добре. Но този път, Ваше Височество, ще се постарая да изпълните дълга си. По един или друг начин, Синди и Принс не са получили съобщението от Роберта. Вече са заминали на медения си месец и Хелън Чалмърс ги търси.

Междувременно Белинда Браун липсва. Полицията не смята, че след като е открила дрехите ѝ на шаферка в апартамента на Синди, е достатъчно основание да започне да я издирва все още. Този проклет двадесет и четири часов период на изчакване не ми оставя друг избор, освен да тръгна по единствената следа. — Той я разклати веднъж, за да наблегне на думите си, и сведе глава, докато лицата им бяха почти едно до друго. — Моите хора току-що потвърдиха част от твоята версия. Уулф е имал запазено място за полет към Флорида преди половин час. С него е имало някаква жена, госпожице Смайт. Ако е тръгнал след Синди, но е взел със себе си Белинда Браун, Господ знае какво може да крои този негодяй. Нищо — изрече той, заклевайки се така убедително, че Лилит за миг се почуди как ли човек би се чувствал да вдъхва такова уважение, — нищо няма да ме спре да направя всичко, което е по силите ми, за да предпазя Принс и съпругата му. Дължа му го, Ваше Височество, и вярвам, че ти го дължиш на доведената си сестра.

ГЛАВА ВТОРА

Устата на Лилит пресъхна по време на бурното избухване на шефа на охраната. Франк Хенсън нямаше вид на емоционален човек. Нали все пак не бе реагирал ни най-малко на тактиката ѝ. Сега обаче забеляза напрежението и чувствата в погледа му. Очите им изведнъж така се доближиха, че дори през очилата му тя видя кехлибарения им цвят и гъстите кафяви мигли, изсветляващи в края. Очи, които блестяха като въглени в съня ѝ...

Тя потрепери и сведе поглед към двете дълбоки линии, очертаващи устата му. Натискът на всеки пръст, забит в раменете ѝ, граничеше с болка и я принуди да приеме един много тревожен факт. Този мъж нямаше да се предаде. Под студената му външност се криеше истинска преданост и честност. Лилит се почувства малка и грозна в сравнение с него. И тогава стана дори още по-лошо.

— От Роберта зная, че отношенията ти със Синди никога не са били твърде добри. Каза ми също, че двете дори не се считате за приятелки, камо ли за семейство. Как някой може да не харесва Синди Чалмърс, не мога да проумея. Но, честно, пукната пара не давам за вашето съперничество. Ще се занимаем с това по-късно. Ако не си напълно изкуствен човек, няма да се бориш с мен. Ще проявиш достатъчно човечност, за да постъпиш правилно. Трябва да те предупредя, че ще заминем, независимо дали си съгласна или не. Ще последваме Уулф. Ти и аз, незабавно. Ти си единствената, която можеш да го свържеш със случилото се тук, и аз ще получа неговите отговори, а ти лично ще го разпознаеш.

Лилит премига. Премига отново. О, господи! Този арогантен, самодоволен човек щеше да ѝ откъсне главата, ако бъдеше близо до него, когато се разкриеше цялата истина. Какво да направи? Може би щеше да успее да се изплъзне, щом пристигнеха в Сейнт Томас. В края на краищата, познаваше градчето така добре като петте си пръста. За момент Лилит изпита чувството, че е в капан. Като в съня си. Нямаше да я победи. Но засега бе прикована. Трябваше да изпълнява заповедите му, докато успееше да избяга, докато успееше да се чуе със

Синди и Белинда. Лилит изгледа непознатия, нахлул така внезапно в живота ѝ. Челюстите му бяха свити, изражението му — бдително, очите му не се откъсваха от нея. Изчакваше.

Разбра, че той не е сигурен кой път ще поеме. Не беше сигурен, че тя е човешко същество. Това подозрение я ужили като оса. Ужили я по същия начин, както това бе направила Белинда. Хубавката, приемливо красивата Белинда Браун, на която Франк Хенсън се възхищаваше. Внезапната завист, която я обзе, бе отблъскваща. Кога бе завиждала на някого за нещо, освен за първата корица на списанието?

Но тези дни бяха отминали вече. Мястото ѝ бе заето от по-млади модели. И ѝ остана прекалено много свободно време. Твърде много време без пътуване и работата, която да наруши безсмислената поредица от партита. И точно това бе започнало да я отдалечава от Милисент. Мил мислеше най-много за следващата седмица, докато Лилит бе започнала да се пита какво щеше да прави през следващите петдесет години.

Никога не ѝ бе минавало през ум, че ще прекара това време, изгаряща от завист към жени като Белинда Браун. Не можеше да отрече, че изведнъж ѝ се прииска да чуе Франк да говори благородни, хубави неща за нея. Господи, Лилит, това е истински абсурд. Но най-лошо от всичко бе, че не можеше да понесе мисълта да погледне златистите му очи, след като откриеше каква голяма част от истината бе скрила. Дотогава трябваше да е изчезнала.

— Добре, господин Хенсън — съгласи се тя, като се напрегна, докато той не я освободи от хватката си. — Нека да си взема малко дрехи и ще...

— Няма време, госпожице Смайт — прекъсна я той безцеремонно. Всички признаци на емоционалния му изблик бяха преодоленни. — Искам само да оставя бижутата ти в сейфа на хотела. И без тях ще бъдеш достатъчна беля. Навън ни чака кола и ако побързаме, може да успеем.

— Не... почакай! Чантите ми! Не мога да тръгна просто така! — настоя тя, размахвайки ръце, а ръкавите на самото му заприличаха на крила на прилеп.

— Разбира се, не — съгласи се той, като отново я стисна за ръката.

Лилит отпусна рамене и въздъхна с облекчение.

— Ще се дегизираш, за да не те познаят, останалото ще вземем по пътя.

Спря до вратата и ѝ подаде тъмен, обемист вързоп. Плетена шапка и слънчеви очила? Лилит впери очи, отворила уста, в професора, който се бе оказал по-умен и по-силен, отколкото бе предполагала. Може би старите ѝ инстинкти се бяха стопили, но все още това положение бе абсурдно. Слава богу! По някаква причина беше добре да знае, че в тази област Господин-съвършен бе така наивен, както другите мъже от този вид. Това ѝ даваше надежда, че ще успее да избяга в Сейнт Томас.

Лилит притвори уста и с усилие се отпусна. Да се засмее в такъв момент на мъж като този, определено щеше да се изтълкува като аномалия в поведението ѝ. Но вътрешно, където се бе научила да прикрива чувствата си, тя се смееше. Как можеше да си помисли само, че жена с вечерна копринена рокля, огромно мъжко сако, скиорска шапка и слънчеви очила щеше да остане незабелязана?

И докато ги караха към летището и най-вероятно към края на живота ѝ, мисълта за типичната му мъжка липса и на най-малката представа за маскиране бе някак си успокояваща и насърчаваща. В края на краищата, може би все пак щеше да успее да се оправи с него.

Франк Хенсън имаше чувството, че е прегазен от камион. Не, от два камиона. Беше изтощен, чувстваше се виновен, че е предал Принс, защото бе прикован към тази вещица от световна класа. Не беше точната дума, която искаше да използва, но заради малкото момиче през едно място от него, трябваше да импровизира. Ако случайно „вещица“ се изплъзнеше от устата му, все пак щеше да успее да погледне майка ѝ в очите, без да се смути.

Франк размърда дългите си крака и се усмихна на деветгодишното момиче, което отиваше на посещение при дядо си и баба си във Флорида. Шанън Шамблин беше тихо, добре възпитано дете с големи, изразителни сиви очи и чуплива светлокестенява коса. Въобще не изглеждаше ужасяващо, но Лилит, изкуствената принцеса, се криеше от нея в тоалетната, откакто разрешиха да се свалят коланите.

Беше го изгледала свирепо, като че ли е чудовище, когато стюардесата ги информира, че последните две свободни места са до дете. И Франк трябваше да разбере. Жени като Лилит Смайт не искаха да бъдат притеснявани от деца. По дяволите, те самите приличаха твърде много на деца, искаха цялото внимание за себе си, през цялото време.

Все пак вината бе негова. Честно казано, Франк бе объркан до известна степен. Тичаха към изхода, когато с ъгълчето на окото си зърна нещо странно да проблясва под сакото на един едър мъжага с каубойска шапка. Мисълта за пистолет проблесна в главата му така настойчиво, че той отдели няколко скъпоценни минути, за да предупреди охраната на летището да наблюдават човека. Знаеше, че „Нейно Височество“ все още го обвиняваше, че се качиха последни на самолета и трябваше да се настанят до детето.

Франк протегна единия си крак дискретно на пътеката и се обърна, за да погледне към вратата на тоалетната. Заето.

Е, със сигурност не можеше да остане там през целия петчасов полет. Знаеше начина да я изкара от там, но преценяваше плюсовете и минусите. Повдигаше му се само да се преструва, че са женени, но нямаше друг избор.

Пое си дълбоко дъх, прекара ръка през косата си и се изправи, като се движеше внимателно през малкото пространство към тясната врата на тоалетната.

— Сладурано? — каза той, като почука лекичко. Проклятие! Не бе наричал жена „сладурано“, откакто бе в гимназията в Северна Каролина. Франк бързо се озърна и доближи устата си до металната врата. Кимна, за да се увери, че уловката е необходима. — Сладурано, добре ли си там вътре?

— Кой си ти?

Гласът ѝ бе разстроен и разтревожен. Франк се намръщи. Жените вещици обикновено не допускаха слабостта им да се забелязва. Не позволяваха да ги видиш изпотени, освен ако не постигаха нещо с това. Беше генерално правило.

— Сладурано, аз съм Франк, съпругът ти... Позна ли гласа ми сега?

— Не!

— Госпожо? — Франк се обърна към една стюардеса. — Мисля, че съпругата ми има пристъп на страх. Имате ли нещо, с което да отворя тази врата?

Той използва нещо подобно на отвертка, като говореше през пролуката.

— Сега, сега, сладурано, пусни ме да вляза. — Натисна вратата. — Няма нужда от фалшива скромност. — Провря главата си вътре и се стъписа от странната гледка — елегантната Лилит Смайт се опитваше да се скрие в един малък ъгъл от неръждаема стомана. Двата приличаха на великани в страната на лилипутите.

— Какво, по дяволите, правиш? — изсъска той.

— Как се осмеляваш...

Франк протегна дългата си ръка и запуши устата ѝ. След това влезе вътре и затвори вратата след себе си.

— Не си играй с мене и не се преструвай на обидена, Ваше Височество. И двамата знаем, че не си от скромните, затова си спести обвиненията и излизай оттук!

За миг Франк си помисли, че зърна болка в леденосините очи. Неочаквано почувства устните ѝ да се раздвижват до дланта му и от слабото движение по ръката и гърба му полазиха тръпки. Отпусна ръката си и се опита да анализира реакцията си. Лилит Смайт бе красавица. Толкова красива, че тялото му не можеше да не го забележи. Но красотата ѝ бе мъртва, защото всичко, което можеше да предложи, беше на повърхността и в замяна търсеше същото. След като повърхността се променеше, след като образът избледнееше... нищо не оставаше.

О, славата и парите бяха заразителни, Франк знаеше много добре. Всъщност той бе така пристрастен към този живот, че дори не бе разбрал как се бе променил и как тези промени се отразяваха на семейството му. И особено на малкия му брат. Франк започна да се замисля над това едва когато си бе счупил коляното в един мач. Кралят изгуби славата си.

Нито една от жените, с които излизаше на срещи, не му се обади. Нито една от тях не искаше да има нищо общо с него, след като забавите, славата и парите престанаха. Ако не бе семейството, което му прости и приятелството му с Принс, запазило се от времето в колежа, Франк не знаеше дали ще намери сили и вяра да изгради нов

живот, нова кариера и нов образ. Като предпазна мярка бе променил стила си на обличане, прическата и бе престанал да носи контактни лещи.

Ако някоя жена не се заинтересуваше от вътрешността под обвивката, той със сигурност не би проявил интерес към нея. Последните четири години не бяха твърде наситени на изяви, но ако това му помагаше да държи настрана жени като Лилит Смайт, си заслужаваше. Малко самота бе нищожна цена, за да прогони отровната ябълка, Франк почти се усмихна. Беше с красавица от книгите, която му приличаше повече на зла вещица. Ако имаше само един от вълшебните тестове, за които бе чел като дете, със сигурност щеше да дешифрира повърхностното ѝ поведение.

Майка му го бе предупреждавала да разграничава истината от фантазията, но вълшебствата и магьосниците винаги бяха вдъхновявали въображението му. И тогава собствената му мечта се бе осъществила и той си бе извоювал място в отбор от Националната баскетболна лига. Но приказният живот му бе показал грозната си страна, за която не бе предполагал. И когато вълшебството свърши неочаквано и истинският свят се стовари върху плещите му, той оцеля и откри, че да водиш почтен живот с истински хора имаше много по-голяма дълбочина и стойност, която продължава по-дълго от „щастливия край на върховете“.

Красотата бе само на повърхността и той никога отново нямаше да допусне да бъде заблуден.

— Франк? — Лилит бе сплела косата си така, че да подчертае изящната конструкция на скулите си и сенките, които се бяха появили под очите ѝ. Неохотно той изпита известни угризения. Дори богатите и известните се изморяваха. Нощта бе пъклена и за двамата. Но какво искаше тя?

— Нека да поговорим на местата си, госпожице Смайт. Смешно е да стоим тук.

— Смешното, Франк, е да продължаваш да ме наричаш госпожица Смайт, след като накарахме хората да ни смятат за женени.

— Добре. Хайде да вървим, Лилит.

— Ще си размениш ли мястото с моето?

Неочакваният въпрос и детинското му съдържание нарушиха равновесието му и му напомниха с какъв тип жена си имаше работа.

— За това ли е всичко? Проклетото ти място?

Лилит се присви и плесна с ръце, като че ли се опитваше да реши следващия си ход. Облиза устните си и Франк присви очи.

— Трябва ми повече пространство. Никога не съм пътувала във втора класа преди. Имам клаустрофобия.

Франк оголи зъбите си.

— Затова реши да си опънеш краката тук, в тоалетната?

Лека розовина обагри загорелите ѝ бузи. Все пак имаше малко останала съвест.

— Франк. — Тя изпъна рамене, доколкото можа, и го изгледа в очите. А той отново забеляза мигновена болка, този път примесена със страх. Но безразличието бързо ги прогони и на тяхно място се появи арогантността.

— Децата ме мразят. Не мога да седя до онова малко момиченце през следващите четири часа и половина. Ще полудея.

Почти го убеди. Дамите от висшето общество не обичаха децата, беше вярно. Децата разгадаваха мислите им твърде лесно и привличаха цялото внимание към себе си. Хмм. Това може би бе добра идея да изпробва това неизвестно качество. В края на краищата, след като пристигнеха в Сейнт Томас, щеше да му се наложи да разчита на нея поне малко. Може би щеше да е по-добре да изпита тази красавица.

— Да премерим ли краката си, госпожице... Лилит? — Той повдигна въпросително вежди. — Просто излез и се опитай да поспиш, за бога. Аз ще разговарям с детето. Няма да ти досажда.

Изведнъж самолетът подскочи и пропадна, като че ли управляван от лош кукловод. Франк се удари във вратата и отхвъркна отново, когато Лилит се прилепи към него. Ръцете ѝ, скрити в ръкавите на сакото му, се увиха около врата му и още едно олюляване ги хвърли пак един към друг. Той почувства треперенето ѝ и лудото биене на сърцето ѝ до своето. Никога не бе държал толкова висока жена. Тялото ѝ съвършено подхождаше на неговото. Лицето ѝ бе заровено в извивката на врата му и той усети дъха ѝ до кожата си.

Времето спря. Нищо друго не съществуваше, освен страха и адреналина, преминаващи от нея в него. Като че ли бе участник в остарял филм със забавени кадри. Нищо около него не изглеждаше реално. Жената, трепереща в обятията му, бе единствената му котва.

Инстинктивно, Франк поиска да я утеши. Искаше да се успокои. Не искаше да умира сам и необвързан.

В този миг на просветление, той проумя мислите ѝ. Най-голямото ѝ опасение бе да живее сама и необвързана. Еднаквите им чувства го завладяха. Без да се замисля и за част от секундата, Франк придърпа Лилит по-близо до себе си. Три остри почуквания експлодираха до ухото му.

— Сър, моля ви, излезте и заемете мястото си незабавно. Капитанът нареди всички пътници да сложат коланите си.

Франк не погледна към Лилит, докато махаше ръцете ѝ от себе си. Не искаше да я погледне в очите. Не искаше първото му впечатление от изкуствената принцеса да се промени. Искаше му се това да не се бе случвало. Не искаше да я държи нито дори секунда повече от страх да не усети нещо истинско отново в нея. Дори за чисто ново коляно не би си позволил да изпита нещо повече, освен отблъскващо съжаление, към тази смайваща светска красавица.

Но дали бе така неподатлив, както си мислеше? Проклятие! Може би нямаше да му се стори толкова ужасно, ако можеше да хвърли вината върху пищното ѝ тяло. Дългите ѝ нозе и изящни форми не го бяха трогнали преди. По дяволите, нещо друго се бе случило. Страхът бе пропукал маската ѝ и неговите защитни прегради и за момент бе почувствал отчаянието и самотата ѝ. И ги разпозна.

Франк се обърна, задържа вратата отворена и прикри реакцията си. Остана на пътеката, докато Лилит се олюля покрай него и се отпусна на седалката си, закопчавайки колана си с треперещи ръце. Самолетът потъна отново и Франк стисна юмруци, за да не протегне длан към нея. Мили боже, никога не бе позволявал страхът да прогони и последната му частица здрав разум. Опасностите, в края на краищата, представляваха част от работата му. Защо реагираше така глупаво спрямо някаква си богата вещица? Защо се вълнуваше дали някаква изкуствена принцеса се е изплашила до смърт? Може би защото означаваше, че не е толкова... изкуствена?

Уредбата се включи. Плътен, спокоен глас увери пътниците, че бурята е отминала. Още няколко минути и можеха да подновят нормалната си дейност в салона. Франк разтри носа си и очите под очилата. Беше развълнуван повече, отколкото му се искаше да признае пред себе си. Добре, щеше да си размени с нея няколко безлични

фрази, а после да поспи или да се преструва, че спи, докато самолетът кацне. За известно време щеше да е най-добре да няма никакви допирни точки с нея.

Обърна се на тясната седалка и замръзна с отворени уста. Лилит и Шанън Шамблин стискаха ръцете си. О, да — той бе така отвратен от отношението на Нейно Височество към малкото момиче — като че ли бе по-висш от нея. По дяволите! Нито веднъж, докато самолетът се олюляваше, не бе помислил за състоянието на детето.

А Лилит го бе направила, независимо от твърденията ѝ в тоалетната.

Светлината на таблото за инструкции светна и един звънец иззвъня три пъти.

— Виждате ли, госпожо? — Малка пухкава ръчичка с пръстенче потупа ръката на Лилит под измачкания ръкав на сакото. — Всичко е наред сега. Казах ви, че ще е така.

Франк почти глътна езика си.

— И така, Шанън, какво ще правиш с дядо и баба цял месец?

— Ще играем и ще ходим на къмпинг.

— Това звучи забавно. Разкажи ми какво харесваш най-много.

Лилит не можеше да повярва, че води така лесно разговор с дете. Въобще не беше трудно. Просто слушаше, наистина слушаше и след това задаваше въпроси, като че ли Шанън бе голям човек. Децата бяха хора: този факт някак си ѝ бе убягвал през всичките тези години. Лилит предполагаше, че би трябвало да се чувства унижена, задето се държи така. Може би преди три месеца наистина щеше да бъде. Господи, преди три месеца така щеше да се е натъкнала с валиум, че нямаше въобще да усети, че лети. Не показвай страх на каквато и да е цена. Винаги се пази. Щеше да бъде в първа класа, на място толкова отдалечено от дете, колкото можеше да се купи с пари.

Поради тази причина Лилит дори не би помислила да тръгне на подобно пътешествие. Въздъхна и облегна главата си назад, като внимателно избягваше всеки възможен контакт с очи със свидетеля на истинското ѝ унижение. Сигурността, която бе изпитала в тези силни, успокояващи ръце бе ужасяваща. Ужасяваща, защото не искаше да го пусне. Притвори за миг очи, потънала в спомена за своя герой,

отблъскващ прилепналите ѝ към него ръце, за да я остави колкото може по-бързо. Да я остави! Мъжете никога не искаха да я оставят и го правеха само по нейно настояване. Франк Хенсън не бе проронил нито дума оттогава.

Потръпна, като си припомни обвиненията му в хотела. Господи, нима си бе помислил, че му дава някакви аванси в онази тоалетна, приличаща на консервна кутия? Лилит вдигна ръка към поруменелите си бузи и случайно докосна рамото му. Притаи дъх. Той не помръдна. Добре ли беше или зле?

— Лилит, наистина ли ти помагам да се чувстваш по-добре?

За пръв път, откакто бе започнала битката между противоположните ѝ страни преди месеци, Лилит почувства удоволствие от това уязвимо желание да позволи на някого да разгадае истинските ѝ чувства.

— Разбира се, миличко. Всъщност, не съм се чувствала така добре от доста време. — Тя се усмихна сърдечно, неподправено и ѝ намигна. Малкото момиче ѝ отвърна със сияеща усмивка и Лилит проумя още нещо.

Трябваше толкова малко, за да се достави радост на това дете. Може би хората, които не обръщаха такова внимание на доларите, или стремежът да се изкачват към върховете не ги зашеметяваше, когато я погледнеха, също толкова лесно биха изпитали радост. Може би можеше да намери начин да се свърже с тях, тъй като нейният свят бързо губеше своя блясък и дори още по-бързо щеше да я погълне напълно.

Гнетящото безпокойство, с което живееше от онази нощ, когато бе чула Принс и Мил, я бе напуснало само два пъти. И то само от допира до откровено човешко съчувствие. Първия път беше, когато сладката Шанън я бе сграбчила за ръката по време на родеото на самолета. И другият — тя преглътна и не посмя да погледне — беше, когато Франк Хенсън я бе прегърнал.

За миг инстинктивната потребност на Лилит да прикрие чувствата си се надигна отново. Страхът бе най-лошият ѝ враг, защото, ако се поддадеше, можеше да се представи в истинската си светлина. Начинът ѝ на поведение бе да го потисне, да го заобиколи. Но не и този път. Пое си дълбоко въздух през носа и се приготви да благодари на

този щедър малък елф. Проклета да е дяволската ѝ гордост. По-правилно беше тя да успокоява детето, а не обратното.

— Наистина се изплаших, Шанън, а ти ми помогна да не се чувствам така самотна. — Лилит се напрегна гласът ѝ да не трепери. Сълзи? Абсолютно не! Премигна и преглътна. — Хей, разкажи ми как е на къмпинг. Никога не съм ходила.

— Наистина? Но ти си толкова голяма. Нямах ли вече баба и дядо? Мъртви ли са?

— Ами — Лилит се поколеба. — Предполагам, че вече съм доста пораснала. И баба, и дядо отдавна са мъртви. Но ми се иска да са ме водили на къмпинг като твоите. — Като че ли нейните щяха някога да се откажат от прислугата си. — Разкажи ми всичко за това, Шанън, и все едно, че съм там.

— Добре. А когато си имаш малко момиченце, можеш да я водиш и да я научиш на всичко, което ще ти кажа.

Стъписана, Лилит бързо си възвърна умението да се владее до съвършенство. Лицето ѝ се превърна в камък. Изражението ѝ обаче бе внимателно, проявяваше интерес.

През последните петнадесет години не бе мислила да има бебе. Веднъж, наскоро, след като Синди и баща ѝ бяха станали част от семейството им, Синди бе говорила развълнувано да имат друго братче или сестра. Барбара Смайт Джоунс бе изпаднала в ярост в деня, когато Лилит бе споменала тази възможност и собствената си мечта да има дете, като стане по-голяма. Майка ѝ я бе нарекла идиот и глупачка, че дори е помислила да развали фигурата си с бременност, за да има воденичен камък на врата си след това. Всъщност майка ѝ бе прекъснала блестящата си кариера заради двете си дъщери.

Шест месеца по-късно Лилит бе започнала първата си работа като модел и безкрайните пътувания, за да се опита да компенсира недовършеното от майка си.

Но малкото момиченце, което свенливо бе взело ръката ѝ и разказваше за спални чували и палатки, въобще не приличаше на воденичен камък. Приличаше на ангелче... или на сбъдната приказка. Лилит прогони всички съмнения, страхове и въпроси, които я очакваха напред, и се отпусна, за да се порадва на този невинен дар. Някой я харесваше.

ГЛАВА ТРЕТА

— Няма да я оставя, Франк, скъпи! — изрече Лилит, застанала на информационното гише, после се надвеси над него и стисна ръката на Шанън. — Летищата са доста страшнички рано сутрин, а полетът ни за Сейнт Томас е чак след час и половина. Никъде няма да ходя.

Франк пристъпваше напред-назад по бургундскочервения килим, стиснал юмруци в джобовете си. Изведнъж госпожица Пази-детето-надалеч се превърна в Заместник-майка-на-годината. Добре, летището в Маями бе доста голямо, но властите си бяха на мястото и трябваше да им проверят багажа — по дяволите! Прекара ръка през косата си и разтри врата си. Те нямаха багаж и като погледна госпожица Смайт на непрощаващата дневна светлина, той се учуди какво ли е мислел с тази шапка и останалите ѝ дрехи. Изглеждаше по-зле и от някоя ексцентрична дама. Франк потърси портфейла си и се доближи до жената и детето, така погълнати една от друга.

— Слушай, Лил. — Той се усмихна самодоволно на едва доловимото възмущение в очите ѝ. — След като ти искаш да изчакаш тук, ще отида да купя някои неща за острова. — Пристъпи по-близо до нея и сложи силната си ръка на рамото ѝ. — Очаквам да те намеря точно тук. Ти не си майката на детето, затова не се превъзнасяй. Всъщност съм изненадан, че това ново изживяване не те отегчи още преди няколко часа. Не си точно майчински тип.

Лилит изпъна приведените си рамене и заговори през зъби, маниер, с който той бързо започна да свиква.

— Чуй, скъпи. Благодарение на теб, никога преди не съм се чувствала така неудобно, толкова изморена, гладна и зле облечена. Зная също ясно, че съвпадам с представата ти за мръсна пяна. И въпреки че не те поразявам с впечатлението, че съм майчински тип, не съм и убиец. Затова ми дай почивка.

Тя сведе гневния си поглед към малката главица с пясъчноруси букли и Франк потръпна, когато забеляза истинско съжаление да преминава в очите ѝ и по тези фотогенични скули. Почти толкова бързо тя овладя чувствата си и лицето ѝ отново придоби приятно

изражение. Когато отново вдигна топазово сините си очи към него, той не можеше да не отрече промяната. Не можеше обаче да отрече и обидата също. Не можеше да отрече и факта, че съвсем коравосърдечно ѝ бе направил намека за майчинството, като дори не се замисли, че това ще я развълнува. Искаше му се да е така, но не беше.

— Прав си, разбира се. От мен би излязла ужасна майка. Не зная абсолютно нищо за децата.

Лилит протегна ръце към Шанън и взе от косата ѝ една пластмасова шнола с форма на пеперуда, после сръчно сплете косата ѝ настрани като корона над главата ѝ. Франк разбра, че тя въобще не осъзнаваше какво прави и колко естествено го вършеше. Защо не я бе оставил сама? Не искаше да вижда това. Жената можеше егоистично да го манипулира и щеше да е по-добре да не го забравя.

— Освен това — продължи тя тихо, като го изгледа открито в лицето — майчинството е безкрайно, а аз не съм твърде добра в безкрайното посвещаване на едно нещо. Но имам намерение да видя края на тази история, Франк. Искам да видя Шанън в безопасност с баба си и дядо си и Синди също.

— Не забравяй и Белинда Браун — добави той, без да е сигурен защо.

Тези съвършено бели зъби изскърцаха отново.

— Разбира се. Белинда също.

Франк остана със смътното впечатление, че Лилит не харесваше особено най-добрата приятелка на Синди. Тя замислено си играеше с кичур коса и после я отметна зад ухото си.

— Виж, ако не можеш да ми повярваш, защо не ми сложиш белезници и да приключим. Или ще склучим примирие и ще се споразумеем, че ще работим заедно, или по-добре забрави за всичко.

Франк опипа наболата си брада и заспори със себе си. След четири години той стоеше тук с най-лошия си кошмар за партньор. Погледна я и зърна такава красота, че дори ужасните дрехи и двадесетте и четири часа без сън не бяха ѝ повлияли. Красива и смъртоносна като морска анемона. И все пак, за вещица, не се бе оплаквала много. Всъщност тя като че ли започваше все по-малко да подхожда на този стереотип. И това вероятно се дължеше на неговото безсъние.

— Добре — процеди Франк. — Сключваме примирие, докато и двамата говорим истината и работим по задачата. Ще се върна след тридесет минути.

Той тръгна бързо към магазините за сувенири, но се спря, преди да завие зад ъгъла, и погледна назад през рамото си. Лилит беше там. Двете с Шанън се бяха прегърнали и се смееха, косите им бяха една до друга, платиненорусата и кестенявата. Пресметливата, студена госпожица Смайт бе изчезнала и той видя това, което му се струваше невъзможно: майка и дъщеря... с неговия цвят на косата.

Франк си пое въздух през стиснати зъби, свали очилата си и изтри стъклата в ризата си. Нуждаеше се от хубава доза кофеин, и то незабавно.

Беше ужасно. Най-потискащите чувства, които Лилит някога бе изпитвала. Стискаше едно малко листче в ръката си. Нищо чудно, че бе престанала да се вълнува за хората до такава степен. Болеше! Името и адреса на Шанън бяха изписани с детински почерк и топ моделът не можеше да откъсне очи от листчето. Бабата и дядото изглеждаха прекрасни като от приказките и бяха така благодарни за вниманието на Лилит към тяхната сладка Шанън. Малкото момиченце си тръгна, след като се прегърнаха, допряха бузите си и то обеща, че ще ѝ пише.

Против волята си, Лилит усети как ъгълчетата на устата ѝ се отпускат. Защо изглеждаше, че приказният край в живота на някои идваше за сметка на другите? Премигна. Господи, хората вероятно мислеха това за живота ѝ с течение на години. Агентите и фотографите я наричаха „Принцеса“ от мига, в който бе станала девойка и тя по детински си обясняваше как другите си мислят, че животът ѝ ще бъде вълшебно щастлив.

Грешка! Подпря се с лакти върху коленете и започна да си играе с едно от копчетата на сакото. Много хора биха я мразили за това, но въпреки всичко бе вярно. Това, че имаше всичко, което една принцеса трябваше да притежава, не гарантираше щастлив край. Всеки път, когато Франк я наричаше „Ваше Височество“ или „изкуствена принцеса“, само ѝ напомняше колко празен бе станал животът ѝ. Разбира се, човек можеше да живее дълго в такава привилегирована

обвивка, но като се пропукаше... вътре нямаше нищо. Беше празна. И тя се чувстваше празна.

Устните ѝ потрепериха и зъглчетата ѝ отново се отпуснаха. Така нямаше да се получи. Добре, бе прекарала приятно с едно дете веднъж. Поне двете с момиченцето мислеха така. Очевидно не и Франк Хенсън. О, разбира се, когато бяха в опасност, той бе проявил съчувствие и тя предположи, че не би могла да очаква нещо повече от него. Беше такъв тип човек, който би направил същото за всеки. Но той не я харесваше.

Лилит внимателно сгъна скъпоценното листче и потърка нос с опакоето на ръката си. Какво мъчение беше това. Нямаше чанта, нито салфетки, нито гребен, нито дезодорант. И хората наоколо започваха да ѝ хвърлят странни погледи, каквито никога не бяха отправяни към нея. Чувстваше се потисната, без приятели, емоционално изцедена. Изплаши се, че няма да успее да задържи надменната си фасада достатъчно дълго, за да стигне до края на това пъклено пътуване.

Със самосъжалеваща гримаса се учуди какво ли щеше да се случи, ако изведнъж се изправеше и започнеше да марширува из летището като Луси Рикардо и да пее „Приятели“ на тези, които нямат приятели. Разбира се, щастливата Луси бе обградена от шумна компания, която ѝ доказва, че греша. Лилит би организирала парти, пълно с приятели, само ако гарантираше най-отбраните ястия, най-скъпото шампанско и най-изисканите гости.

И това приятелство щеше да продължи до края на партито и да угасне или процъфти пропорционално на славата ѝ в момента. Почувства го съвсем ясно, откакто започна да получава все по-малко предложения за снимки. Дори Милисент се оплакваше, че сестра ѝ е станала досадна и се натрапва.

Сега, приличаща на някой чудак, седнала в студеното фоайе на летището, Лилит най-после откри колко скъпоценно е приятелството без сметка. Но човек трябваше да предложи нещо значимо, за да го създаде. С приведени рамене тя се отдръпна от главната чакалня. Беше абсолютен идиотизъм да си въобразява, че Франк Хенсън би могъл да я харесва! И защо, по дяволите, да го прави? Не проявяваше и капчица уважение към нея. Болезнено си припомни Принс и Милисент, и в ушите ѝ ясно прозвучаха думите на Принс към вбесената ѝ сестра.

„Знаеш ли как разбрах, че обичам Синди? Че това е много повече от желание или секс? Накара ме да се смея. Тя може да се присмива над себе си. Накара ме да искам да бъда по-добър. Мъжът не може никога да обича истински една жена, която не уважава.“

Не може да обича?

Лилит се изправи, отиде до едно кошче за отпадъци и изхвърли проклетата черна шапка. Потърка силно челото си и си пое дълбоко въздух. Добре, знаеше, че има проблеми. Знаеше, че трябва да открие защо ценностните стойности на толкова много неща в живота ѝ се променяха.

Но трябваше наистина да е много зле, за да свързва думата — тя преглътна — „обич“ с Франк Хенсън. Мъжът бе така самонадеян и мисълта да му се понрави бе абсолютна глупост.

Една тежка ръка се стовари върху рамото ѝ и, стресната, Лилит отскочи назад.

— Хей! Аз съм.

Завъртя се рязко, решила да запази надменността си на всяка цена. Можеше поне да разчита на гордостта си. Притваряйки очи за част от секундата, Лилит тихо се закле, че по-скоро ще отиде да пазарува от магазин с намалени цени, отколкото да даде отново основание на този човек да я подцени. Но когато отвори очи, решителността ѝ почти я напусна.

Мигновеното ѝ впечатление бе, че само лошо друсане с ЛСД от шестдесетте можеше да доведе до стила и цветовете на облеклото на Франк. Ризата му бе фрапиращо крещяща. Натрапчиво жълто, оранжево и зелено с мотиви на райски птици. Панталоните му бяха зелени, събрани в глезените с дълбоки странични джобове. Никога чифт очила с черни рамки не бяха изглеждали по-неподходящи. Само щръкналата му коса подхождаше на зашеметяващата картина.

Лилит стисна устни. Въпреки че Франк някак си бе успял да се избърсне, той се бе преобразил в истинска карикатура на недодялан турист. Изведнъж Лилит съжали, че е изхвърлила част от противната си маскировка. Не искаше никой да знае, че пътува с този карибски клоун.

— Виждам, че си е тръгнала.

— Какво? — Лилит поклати глава и с усилие вдигна пулсиращите си очи към лицето на Франк.

— Шанън? Детето, което не можеше да оставиш? Толкова ли за кратко обръщаш внимание на всичко? Нищо не те трогва дълго, нали?

Лилит стисна зъби. Беше безсмислено да се защитава, защото беше вярно... преди. И, честно казано, не знаеше дали промяната бе добра. Все пак времето щеше да покаже дали да изпитва болка и загуба бе някакъв индикатор.

— Тръгна си. Дядо ѝ и баба ѝ се оказаха чудесни хора.

— Страхотно. Купих ти някои неща. — Той пхна в ръцете ѝ голяма картонена чанта с изрисувани огромни червени хибискуси и погледна часовника си. — Имаш двадесет минути да се преоблечеш и да се оправиш. Ще чакам пред вратата на женската тоалетна. Побързай, искам да вземем и малко храна, преди да се качим на самолета.

Четвърт час по-късно Лилит се оглеждаше критично в огледалото. Черната шапка въобще нямаше да ѝ липсва сега. Бе уверена, че никой от познатите ѝ не би я разпознал. Какво в този мъж караше най-ужасните ѝ сънища да се сбъдват? Никога преди не бе носила рокля от типа един размер за всяка фигура. Ако някой можеше да нарече рокля тази пародия с бухнали ръкави и високо деколте.

Тя, която бе демонстрирала някои от най-великолепните и блестящи модели в света, да се принизи дотук. О, господин Изкривена-мода сигурно ликуваше вътрешно, очаквайки я да се появи. А си бе помислила, че той изглежда зле! Лилит потрепери. Франк предвидливо ѝ бе купил пластмасови пурпурни сандали и шокиращ розово-виолетов шал за аксесоари към облеклото. Нима този човек нямаше достатъчно здрав разум, за да избере нещо в същата гама с неговите дрехи. Не! Единственият цвят, който се срещаше в дрехите и на двама им, бе крещящо жълто.

Трябваше да му се признае обаче, че очевидно повърхностният му мозък бе заработил и той ѝ бе осигурил някои тоалетни принадлежности от първа необходимост. С тъжно поклащане на главата, Лилит изми лицето и зъбите си. Това поне бе истинско удоволствие. Бързо разплете косата си и сви вежди на единственото наистина хубаво нещо в цялата чанта: изящно изрисувана шнола с форма на пеперуда, в наситени, красиви нюанси на ярките цветове, които носеше.

Това бе предмет, който едва ли някога Франк Хенсън би купил, а още по-малко така внимателно да го подбере. Може би продавачката го е направила? Разбира се.

Няколко минути по-късно бе готова, доколкото можеше. Пъхна съсипаната си копринена рокля и обувки в чантата. Имаше чувството, че бяха изминали седмици, откакто ги бе облякла. Четиринадесет часа никога не ѝ се бяха стрували по-дълги. Единственото останало от бижутата ѝ за сватбата бяха диамантените ѝ обици. Франк Хенсън вероятно би ѝ се присмял, но диамантените обици бяха отличен моден атрибут. Вървяха с всичко и придаваха блясък на жената.

Лилит уви лъскавия шал около главата си и пъхна краищата му в широкото си деколте. Можеше да понесе обемистата пола, но роклята в раменете ѝ бе с няколко размера по-голяма. И след като не носеше сутиен под копринената си рокля, и след като Франк не ѝ бе купил — боже опази — Лилит с ужас откри, че облеклото ѝ е малко по-свободно, отколкото би желала. Но от устата ѝ нямаше да се отрони нито дума да се оплаче.

Огледа се в огледалото и се облегна напред. Дори това да я убиеше, нямаше да достави на този перверзен мъж удоволствието, което предвкушаваше. Ако не друго, щеше поне да се придържа към гордостта си и може би той щеше да оцени това.

* * *

Час и половина по-късно летяха над сапфиреното Карибско море, приличащи на двама обикновени туристи.

Франк бе твърде объркан, за да заспи. Преструваше се, че проявява голям интерес към инструкциите в самолета в случай на авария, докато поглеждаше крадешком към жената до себе си. Лилит бе задрямала и главата ѝ се бе изкривила под неудобен ъгъл. Как можеше жена с такава руса коса да има естествено тъмни мигли и вежди? Може да не е бил близо до много жени през последните няколко години, но разпознаваше грима, когато го видеше. Лилит Смайт нямаше никакъв.

Франк се размърда на тясната седалка и се опита да кръстоса краката си. Преди да проумее какво става, той бе закачил ръба на

роклята ѝ и го бе повдигнал над коляното ѝ. Дори не усети. За съжаление обаче не можеше да се каже същото за него.

Краката ѝ имаха цвят на кафе със сметана — гладки, загорели и голи. Той преглътна и спусна роклята ѝ. Дори краката ѝ бяха красиви и Франк изведнъж се запита дали тя също се бе борила със своето физическо привличане като него. Знаеше, че множество жени неоправдано не харесваха такива като Лилит. Често изпитваха ревност и атакуваха, докато откриеха някой недостатък, с който да унищожат тази красота.

Притисна устни с ръка и мислите му се насочиха в опасна посока. Дали Лилит Смайт някога бе изпитвала на гърба си предателство или разочарование като него? Не! Двамата нямаха нищо общо. Обстоятелствата и семействата им бяха съвсем различни. И точно затова бе избрал тази рокля: за да подчертае разликата между тях и да я накара да изглежда смешна и непривлекателна, доколкото може. Изгледа я отново и устните му се изкривиха от възмущение. Не беше се получило.

А като се прибавеше и фактът, че тя не спори, не се намуси, дори не се оплака... Това никак не му хареса. Не се вписваше в портрета ѝ. Беше студена и спокойна. Излезе от тоалетната, сякаш е обвита с атлас и кожи и извървя пътя към самолета, като че ли представляваше модел от съпротивата на пролетно ревю в Париж.

Не я хареса. Напомняше му всичко, което бе започнал да ненавижда в миналия си живот. И трябваше да е така лесно да прогони всякакви чувства към нея от главата си, като да стреля с един от трите си пистолета. Но, проклетие, бе доловил страха ѝ и бе почувствал как трепери в ръцете му. Бе я видял напълно променена в присъствието на Шанън Шамблин. И най-лошо от всичко, знаеше какво точно означава да не можеш да контролираш съдбата си, а после да бъдеш захвърлен в съвсем друга посока, не тази, която си избрал. Точно както третираше Лилит в момента.

Хей! Задръж за малко! Франк поклати глава и се отпусна на седалката. Какво, по дяволите, мислеше? Тази жена се бе опитала да го изкуши от самото начало. Роберта недвусмислено го бе предупредила за бохемския ѝ начин на живот и за способността ѝ да манипулира хората. Вероятно хормоните му го караха да реагира така. Разбира се, хормоните му размекнаха мозъка му, тъй като доста отдавна не бе

изпитвал увлечение към жена. Увлечение! Проклятие, нали не си помисли това?

Идиот! Може би красотата ѝ не бе така повърхностна, но тя никога нямаше да може да води нормален начин на живот, а той със сигурност не би се върнал в нейния свят, изпълнен с фалшив блясък и лицемерие.

Господ да му е на помощ, какво въобще мислеше? Тя — и нормален живот? Той — да се върне обратно в онзи свят? Веднага щом тази бъркотия се оправеше, трябваше отново да си намери момиче и да започне да излиза с него.

Франк разпери ръце върху коленете си. Да върви по дяволите привличането. Буквално, това означаваше да се подчини на стоманената си дисциплина. Добре. Тези размишления го предупредиха да бъде нащрек. Щеше да се държи почтително, хладно, сдържано, служебно...

Лека въздишка и нежно докосване извадиха от релсите бързия поток на мислите му.

Франк наведе брадичката си към гърдите и погледна през клепачите си. Главата ѝ изведнъж се бе опряла върху рамото му и деколтето на роклята се бе разтворило, разкривайки гладкото ѝ като мрамор рамо и изящната извивка на заоблената ѝ гърд. Франк усети учестения пулс на сърцето си, устата му се изпълни със слюнка. Преглътна и размърда скованите си рамене, но от това движение Лилит само се наведе още повече. Загадъчната, кадифена долчинка между гърдите ѝ го накара целия да се изпоти.

По дяволите, откога не бе имал сериозна връзка? Шест месеца? Не си спомняше. Принс напоследък го преследваше заради смешната му външност и факта, че може би търси съвършенство, каквото не съществува. По свой начин той си бе изградил такава фалшива фасада като жената, която презираше. Франк потърка очите си и извърна глава настрани. Как можеше да допусне подобна жена да му влияе?

Не можеше. Не трябваше. С рязко движение на ръката си, той се опита да отметне главата ѝ. Франк се завъртя от движението, но вместо да стане по-добре, тя се свлече почти до средата на гърдите му. Едната ѝ ръка с дълги пръсти и дълги нокти се плъзна по ризата му, дишането му се затрудни, той се опитваше да откъсне тялото си от допира ѝ.

Каква жена правеше подобни неща насън? Замръзна. Може би не спеше...

— Хей, Лилит. — Той я потупа по главата със свободната си ръка. Явно беше заспала. — Хей, инстинктите ти не работят. Махни се от мен.

— Франк — прошепна Лилит с хриптящ глас, от който очите му се присвиха, а косата му настръхна. — Ти се върна. — Тя сложи топлатата си длан върху ръката му и наклони глава на рамото му. Наистина ли бе така замаяна, или се опитваше да го обърка напълно?

И тогава самолетът пропадна. Полузатворените ѝ очи се разшириха като сребърни монети, почти посивели от страх. Франк не успя да каже нито дума, преди ръцете ѝ да се обвият около врата му. Тя стенеше тихо до яката му. Предишните чувства го завладяха отново, прогонвайки способността му да се контролира и да размишлява логично. Не успя да възпре ръцете си да прегърнат треперещото ѝ тяло и да я притиснат силно.

Самолетът се олюля още два пъти. Лилит се вдърви, след това подскочи, като се опита да стане от мястото си.

— Престани! Престани с това! — нареди той, разкопча колана си и като използваше цялата сила на горната част на тялото си, я прикова в ъгъла, образуван между седалката и стената на самолета. Натискът като че ли я успокои. Тя престана да се бори и замръзна. Франк повдигна брадичката ѝ с пръст.

— Будна ли си, Лилит? Добре ли си? — Той изправи лицето ѝ още малко, за да види очите ѝ. Зениците ѝ бяха така черни и толкова големи, че около тях се забелязваше съвсем малък син ореол. Сега той се изплаши. Разпери пръсти върху бузата ѝ и леко я помилва.

— Събуди се, сладката ми. Добре си. Няма да позволя нищо да ти се случи.

— Целуни ме, моля те, толкова ми е студено. Навсякъде има лед.

Тя придърпа ръката му от лицето си и я постави върху извивката на гърдите си, разпервайки дланта му върху голата си кожа. Странно бучене изпълни ушите му и той почувства как ноктите ѝ се забиват в кръста му и настойчиво се плъзгат нагоре по гърба му. Сърцето ѝ туптеше като парен чук под дланта му, изпращайки вълни на желание през отмалялото му тяло.

Знаеше, че трябва да се откъсне от нея, но вместо това парещата му ръка се уви около шията ѝ. Разбра, че с него е свършено, когато тя се изви до него и проплака до устата му.

— О, да, толкова е топло.

Франк се възпламени като лятно поле с изсъхнала трева, когато устните ѝ се допряха до неговите с такъв плам, който го извиси там, където никога не е бил преди. Целуваше го бързо, накъсано, като че ли потребността ѝ бе така голяма и не можеше да спре. Придърпа я към себе си, разпери пръсти на тила ѝ, за да подпре главата ѝ.

Носът му се докосна до нейния, до ледената ѝ кожа. Дъхът ѝ бе екзотичен и Франк покри устните ѝ, като се опита да намали темпото, което тя налагаше.

Лилит подскочи, като че ли леко протестираше, ѝ той впи пръсти в косата ѝ, за да задържи главата ѝ. Разтвори устни над нейните. Копнееше да получи повече от този леден допир. Искеше да я достигне, да я утеши и да успокои страха, който разтрисаше тялото ѝ. В мига, когато езикът му се докосна до устните ѝ, тя ги разтвори и той проникна вътре... Пламенният му дъх бе изненадващо заобиколен от ледената кухня на устата ѝ.

Трябваше да я стопли. Трябваше да я спаси, преди да замръзне в замъка. Жената, която държеше в обятията си, се превръщаше в парче лед, тялото ѝ го пронизваше със студени тръпки. Тя изстена отчаяно до устата му и потрепери силно. Инстинктивно езикът му проникна по-навътре, като че ли бе жив пламък, който я възвръща към живота. Отново и отново проникваше все по-навътре и после се отдръпваше, за да погали устните ѝ, гризвайки и смучейки нежните ѝ малки бърни, докато им придаде топлината си. Мислеше единствено да я освободи... да стопи леда... да я спаси.

Тя разтвори по-широко устни под настойчивия му плам и най-накрая езикът ѝ се докосна до неговия, като че ли ледът бе изчезнал и тя най-после бе свободна да се движи. Изгарящи, безмилостни ласки. Сладки, влажни, възпламеняващи и...

— Извинете ме, сър?

Кристалният замък се олюля.

— Хмм, сър?

Рязко разклащане прекъсна възнасянето в небесата, студената действителност се изля върху Франк Хенсън като вода от планински

поток.

Замаян, той премига и погледна над рамото си към руменото лице на младата стюардеса, с високо повдигнати вежди и бдителна усмивка.

— Коланите, моля — изрече напевно тя, като че ли той току-що бе събуден от лека дрямка. — Приземяваме се.

Франк вдървено притисна рамене към тапицираната облегалка и несръчно намери колана си. Отпусна още няколко сантиметра и скръсти дискретно ръце. Не говореше и не гледаше. Но може би след три агонизиращи минути той погледна с крайчеца на окото си право в стъписаната Лилит. Очите ѝ бяха широко разтворени и така шокирани, че се уплаши да не се разкрещи. Бе вперила поглед в него, като че ли е двуглаво чудовище.

— Никога не са се отнасяли така с мен на публично място.

Франк сви пръстите си в юмруци. Бе попаднал право в капана на вещицата. Кой знае, може дори да му е направила магия. Откъде ли му бяха хрумнали тези ледени асоциации? Вдигна ръка към челото си и притисна слепоочията си, които изведнъж го бяха заболели. Очилата му се бяха изкривили и той осъзна, че сигурно изглеждаше дори още по-глуповато от обикновено. Никаква прилика с белия рицар, за който си бе въобразил преди малко.

О, да, беше свършил страхотна работа. Прекрасната му спътничка изглеждаше готова да потърси дезинфектант. По никой начин обаче нямаше да ѝ позволи да го обвини в нещо мръсно.

— Слушай, лейди. Беше ужасена и бълнуваше. — Той вдигна пръст и го насочи право в лицето ѝ. — Ти ме помоли да те целуна и се поддаде. Бе прилепнала към мен, сладката ми, затова не ми се прави на обидена девица. И двамата знаем, че това е твърде далеч от истината!

Гневното изражение на Лилит изведнъж се промени, като че ли някаква лампичка се бе включила в главата ѝ. Обърна се и се сви на седалката си, докато Франк поведе напрегнат, психологически неубедителен вътрешен диалог, за да отхвърли най-страстната целувка, която някога бе преживявал. Беше задължително. Нямаше друг избор. Не я харесваше.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Лилит си мислеше, че нещата не биха могли да бъдат по-зле. Бе спала два часа през последните тридесет, приличаше на отрепка от цирк, а сега бе настанена и в опушена, плебейска стая в мотел или „къща за гости“, както се наричаха евтините хотели в Сейнт Томас. Чувстваше се изцедена до краен предел.

Най-катастрофалното обаче бе присъствието на мъжа, седнал върху полираното бюро, който говореше по телефона. Мъжът, който приличаше на жаба, но се целуваше както никой друг. Лилит свали шала от главата си и захвърли слънчевите си очила върху приемливо чистата, но избеляла, пъстроцветна покривка на леглото. Този проклет сън, пропадането на самолета и стресът се бяха слели в едно и когато Франк изведнъж се появи, тя знаеше, че е дошъл да я спаси, да ѝ помогне, да я стопли. Бе почувствала всичко това, дори много повече, само за няколко бездиханни мига.

Лилит се облегна върху металната рамка на леглото и отпусна глава върху голата стена. Това, което беше „повече“, я плашеше, защото фактите натрапчиво се въртяха в главата ѝ. Никога досега не бе молила някого да я целуне. Никога не бе изпитвала такава необходимост от мъж до момента в самолета. Никога досега не бе срещала мъж, на който да не направи впечатление.

Франк се държеше, като че ли току-що си бяха разменили застрахователна информация след автомобилна катастрофа, а не бяха изживели най-вълнуващата целувка. Дали беше така? След като бе преминала първоначалната вълна на унижение, Лилит не преставаше да се чуди... да се надява? Толкова дълго време не бе изпитвала нищо. Може би сънят ѝ бе подсилвил въображението ѝ.

От месеци мъжете, които срещаше, не я бяха карали дори съвсем леко да потръпне. Лилит притвори очи и въздъхна дълбоко. Може би бе време да поднови сеансите си при психоаналитик. В действителност, най-добре щеше да бъде да си определи час, защото през следващите няколко дни най-вероятно това, което бе останало от самоуважението ѝ, щеше да я напусне. Първият удар бе залязващата ѝ

кариера, после критиката и егоизмът на Милисент, а сега и това ужасно поражение.

Белинда Браун не я смяташе за способна на човешки чувства. Франк Хенсън я бе обвинил, че се опитва да търгува с тялото си, което всъщност не бе вярно. Но мъжете много по-лесно можеха да се контролират, когато хормоните им вземеха връх. Той обаче никога нямаше да разбере това. Дори преди целувката... Тя извъртя глава и вдигна ръка, за да разпусне косата си. Господ да ѝ е на помощ, когато Франк откриеше колко много информация бе прикрила, майка ѝ и сестра ѝ откриеха, че тя е уведомила властите, а Синди научеше, че Лилит е могла да я предупреди преди седмици...

Туп! Една възглавница я удари по лицето.

— Да не си посмяла да заспиш сега, Ваше Височество. Не разполагаме с дни, за да превъзмogneш разликата във времето. Ще трябва да се стегнеш поне до осем довечера.

Лилит отметна косата от лицето си и захвърли обидното оръжие настрана. Франк се извъртя в стола на бюрото и притисна слушалката на телефона с рамо към ухото си.

— Щом свърша разговора, ще излезем на предварително разузнаване.

Протегна ръката си зад гърба и взе кутия кола, за която тя не знаеше.

— Ето. Една добра доза кофеин ще ти помогне. — Франк ѝ я подхвърли без никакво предупреждение и Лилит реагира твърде бавно. Кутиятката я удари по гърдите. Устните ѝ се извиха изненадано и тя внимателно разтри мястото между гърдите си, където я заболя. Антиподът ѝ погледна към телефона и започна да избира дълъг номер. Дори не му направи впечатление, че я нарани.

Лилит бе обзета от отвращение. Господи! Започваше да става твърде емоционална. Приличаше на глупачка. Къде остана гордостта ѝ? Как можеше да допусне тази пародия на мъж, тази жаба, да ѝ влияе по такъв начин? Последните три месеца на противоречиви чувства я бяха изтощили. Беше така изморена. В края на краищата, никой никога не се бе тревожил, когато тя изпитваше болка. Майка ѝ пропускаше тези моменти, а Милисент бе твърде погълната от самата себе си. Какво беше толкова различно този път? Освен това — Лилит се намръщи и стисна студената кутия — принцесите не трябваше да

изпитват болка, да плачат или да бъдат нещастни. Хората мислеха, че те нямат право на това.

— Не ми казвай, че никога не отваряш сама кутиите с напитките си.

Ох! Мразеше го! Онази целувка бе насън, добре. Мъж като Франк Хенсън нямаше достатъчно опит да прозре чувствата ѝ. Лилит го изгледа с един от най-високомерните си погледи и се опита да отвори колата си с палец. Слава богу, че той се обърна и започна да говори точно в този момент, когато тя направи неуспешен опит да отвори кутията и счупи нокътя си. Щеше да му покаже, дори това да я убиеше.

— Какво казва полицията? О, разбира се! Жената просто е изчезнала и е оставила дрехите си, но това не е причина за тревога. Госпожа Чалмърс продължава да настоява, че Принс не е отговорил на съобщенията ѝ? Не зная... Да се разберем, сега тук е три следобед. Добре, ще ти се обадя утре сутринта в осем часа. Добре. Дочуване. — Франк затвори телефона и остана загледан в часовника си. — Добре, да вървим.

Лилит изскърца със зъби, остави полупразната си кола на издрасканата маса и спусна краката си от леглото. Точно когато щеше да вземе шала си, Франк неочаквано пристъпи, сграбчи го и го развя пред лицето ѝ. Тя протегна ръка към него, но когато пръстите ѝ стиснаха мекия плат, той рязко изви юмрука си и изви палеца ѝ нагоре.

В мига, когато кехлибарените му очи запламтяха със сардонично задоволство, Лилит загуби контрол. Преди и двамата да осъзнаят какво става, тя го удари с юмрук в слънчевия сплит. От устата му излезе стон и тя се отдръпна назад, размахвайки треперещата си ръка.

— Предполагам, че си го заслужих, госпожице Смайт.

— От самото начало, господин Хенсън.

— Проклетите му черни, пъклени очи! — възкликна Франк, когато тресна вратата на мотелската стая. Прекоси я с широки крачки. Хвърли ключовете на бюрото и стисна извивката на носа си. — Убеден съм, че този Дежон знае нещо. Подушвам го — не беше лесно. Вонеше на цигари и алкохол.

Лилит влезе след него с люлееща походка и затвори вратата. Наистина не бе мислила, че е възможно, но сега вече знаеше как нещата можеха да се влошат още. Последните пет ужасни часа го бяха потвърдили.

Краката ѝ не я държаха, косата ѝ се бе напоила с цигарен дим. Изтощението и шокът я бяха свършили. Никога не би повярвала, че след всички зимни сезони, които бе прекарала в Сейнт Томас, убедена, че го познава добре, може да има такъв подземен живот в малкото градче. Красивият, живописен остров с екзотичните миризми и вкусове бе изчезнал със спускането на мрачната нощ.

Хвърли неспокоен поглед към Франк, седнал върху ръба на едното легло, хванал глава с ръце.

Той се изправи и я изгледа свирепо.

— Ако не получа отговор от моите хора, утре сутринта ще трябва да попритисна този приятел. Мисли се за голям бос, като държи този долнопробен бар, но ще намеря начин да се добера до него. Глупакът няма представа колко лична е цялата тази история. Бих направил всичко за Принс Чалмърс. Сигурна ли си, че не си дочула нещо друго? Била ли си някога тук?

Лилит се отпусна върху матрака на бучки и потисна въздишката си. Стаята бе отвратителна, но за пръв път разбра колко благодарен може да е човек на удобствата от първа необходимост. Сви се на една страна и легна. С безизразно лице и решително тя отговори:

— Не и не! — захвърли пурпурните си сандали и продължи: — Лягам да спя и ако този път ми попречиш, ще те ударя отново.

Франк присви очи, като че ли я виждаше за пръв път. Добре, Лилит знаеше, че изглежда ужасно. Не можеше да се вози на открит мотор нагоре-надолу по хълмовете, брулена от вятъра и возена от луд, без прическата и дрехите ѝ да не бъдат сериозно повредени. Всъщност едва ли някога през живота си бе изглеждала по-зле. И това включваше дори онази нощ, през която я оперираха по спешност от апандисит. По учудващото бе, че въобще не я бе грижа за вида ѝ.

Още два нокътя ѝ се счупиха, когато Франк взе един остър завой с твърде висока скорост и тя излетя към един хибискус на тесния път. Цялата бе ожулена. Особено коленете ѝ, вдъхновявали най-елитните ценители на красотата.

— Можеш да ползваш банята първа — предложи ѝ той.

— Ще спя!

— Хей, виж — Франк сложи длани върху краката си и се наведе напред, очилата му отразяваха мъждивата светлина от единствената жълта керамична лампа. — За жена, свикнала на твоя начин на живот, това сигурно ти се струва като пътуване към Каменния век. Зная, че последните два дни бяха трудни. По дяволите, и аз съм изморен, но случаят трябва да се приключи. Не се дръж като разглезена примадона, няма да ме накараш да ти съчувствам. Не те изхвърлих от мотора нарочно днес, а проклетите ти нокти могат да се залепят отново. Край на нещастиято. — И той направи широк кръг с ръката си.

— Нямам нищо чисто, за да спя с него.

— Проклятие, Ваше Величество — процеди той през зъби, навик, с който Лилит започваше да свиква. — Мисля, че ти дадох ясно да разбереш, че нямаш нищо, от което да се интересувам. Затова, увий се с някой чаршаф.

— Не мога да ти опиша колко съм щастлива от факта, че съм достатъчно отблъскваща за мъж като теб.

— Чудесно! — Франк се изправи и започна да разкопчава ризата си.

Лилит затвори очи... почти. Изведнъж пред ограничения ѝ взор се появиха изненадващо широки рамене, които се скосяваха към стройния му кръст, Франк се завъртя и захвърли пъстроцветната си риза на бюрото и Лилит проследи триъгълника светлокестеняв мъх, който покриваше гърдите му и се спускаше надолу към стегнатите мускули на стомаха му. През тялото ѝ премина вълна като прилив и тя си припомни тяхната целувка и спокойствието, изпитала в обятията на тези дълги, силни ръце. Затвори плътно клепачите си, искаше ѝ се да не бе видяла нищо. Това само щеше да влоши нещата повече. Колко повече? О, господи! Дори не го помисляй!

Острото изскърцване на вратата на банята даде сигнал, че стаята е чиста, и тя скочи, за да включи климатичната инсталация, после се мушна бързо обратно в леглото. Поне щеше да ѝ е хладно. Изведнъж изпита отчаяна нужда да ѝ бъде хладно. А на сутринта, ако новините от Калифорния бяха добри — ако Синди и Белинда бъдеха открити — щеше да изчезне от тук. Щеше да замине за Ривиерата и да живее там, докато сложеше мислите си в ред.

Шумът на водата отекваше в ушите ѝ, но тя забрани на мислите си да витаят по-далече. Скри главата си с възглавницата и се съсредоточи върху съобщението, което щеше да изпрати утре на Шанън.

— Не! Неее! Франк, помогни ми! Помощ!

Франк се претърколи на колене, с едната ръка посегна към пистолета си, който не бе взел, с другата отметна чаршафите, омотали се в краката му. Беше смразяващо. Сърцето му туптеше силно, а той не виждаше нищо в тъмната като рог стая. Адреналинът му се повиши и му подежда като електрически ток, преминал през тялото му. Мили боже, едва дишаше.

— Франк! Побързай!

И той почти не си счупи врата да направи точно това в сляпото си усилие да достигне до Лилит — щом осъзна, че тя крещеше.

— Лилит — изрече дрезгаво той, като се строполи върху леглото ѝ и неистово опипваше матрака, за да я намери. Докосна нещо, студения ѝ, гол глезен, ориентира се по него, докато успя да я придърпа по-близо до себе си. Тя се съпротивляваше, както бе направила и в самолета, и той се опита да я задържи с едната си ръка, докато с другата търсеше ключа на нощната лампа на шкафчето между леглата им.

Жълтеникава светлина обля хълмовете и долините, които представляваше леглото на Лилит. Приличаше по-скоро на огромна релефна карта. Релефна карта на друг свят, заселен само с тях двамата. Франк присви очи, докато се ориентира. Беше се проснал почти върху нея и учестеното ѝ дишане свършено подхождаше на неговото. Накъсаните звуци изпълваха стаята и се сливаха с жуженето на климатика. Беше изплашена до смърт. И не беше будна. По дяволите, в самолета също сънуваше.

— Лилит... Сладураната ми? — промълви той тихо и нежно, наблюдавайки големите ѝ очи. — Всичко е наред. Аз съм, Франк. Няма да позволя нищо да те нарани.

— Да... ще го направиш — прошепна тя с ледена нотка в гласа. — Ти ме... остави... в леда.

— Лилит. — Той се претърколи до нея и после я хвана за раменете и я изправи. — Събуди се. Хайде, събуди се.

По дяволите, беше прекалил с нея. Не ѝ бе позволил да спи, нарочно избра най-долнопробния мотел, а после я бе разкарвал из целия остров с онзи евтин мотор. И то само за да подсили болката ѝ. Принс бе прав. Бе започнал да манипулира хората. Франк я разтърси веднъж, втори път. Празният поглед в бледосините ѝ очи бе страшен. Като че ли нямаше нищо зад тези стъклени топчета.

После клепачите ѝ потрепераха и душата ѝ се завърна от мястото, където витаеше, и тези огромни, кръгли очи се изпълниха с ужас. Бе така неподготвен, че без почти никакво усилие тя успя да се изплъзне от него и да се добере до ъгъла на леглото.

— Лош сън, така ли? — пророни той, като се надяваше, че тя ще му отговори нещо разумно. Изведнъж Франк осъзна, че е само по слип и целият е настръхнал от студ. Стана, спря студения въздух и седна, като прикри скута си с чаршафа. Големите, мигащи очи проследиха всяко негово движение.

— Аз... аз не се опитвах да те примамя в леглото си — заекна тя, като прибра дългата си коса зад ушите с треперещи ръце. — Вярвам ти, че не се интересувах от мен — наистина.

Франк погледна към тавана и поклати глава.

— Зная, Лилит. Не се опитвам да се защитя от теб. — Направи жест към покритите си бедра и лицето му се изкриви от отвращение към самия него. „Хенсън, арогантен глупак такъв.“ — Всъщност мисля, че напълно си заслужих онзи юмрук. И в самолета сънуваше, нали?

Тя кимна, но не се помръдна и той се почувства още по-голям негодник, защото знаеше много добре какво е да сънуваш кошмар и да се събудиш изплашен и сам. Първите няколко месеца след травмата му той се ужасяваше от нощите. И това му напомни за човека, който така упорито се опитваше да промени.

— Чуй, зная какво означава да сънуваш страшни сънища. Преди две години претърпах злополука, която преобърна живота ми. Седмици наред я преживявах насън и се събуждах полудял. Едва след като поговорих за това с добър приятел, сънят започна да ме спохожда все по-рядко и рядко. Искаш ли да ми разкажеш твоя? Има нещо общо с лед? Нали?

— Принс ли беше? — Той разбра, че тя избягва въпроса му, но може би щеше да е от полза, ако научеше защо издирването на Уулф означава толкова много.

— Да. Принс ми е добър приятел от времето в колежа. Той ме накара да проявя интерес към нова кариера след баскетбола.

— Аз нямам добри приятели.

Франк отчаяно се опита да не обръща внимание на болката, която изпита при думите ѝ. Може би не бе напълно будна. Той се наведе по-близо. Вещиците почти никога не издаваха такава информация. Тази жена бе парадокс. Не искаше да го разбира или да го почувства, но бе пряко силите му.

Тя никога не би му повярвала и за секунда, ако ѝ признаеше, че както бе притисната до стената в тази безформена палатка, без грим, с разрошена коса, почти го парализираше с красотата си. Парализираше го и от страх, защото красотата, от която започваше да се вълнува, бе вътре в нея и се опитваше да изплува на повърхността.

„О, да, скъпи...“ Франк отстъпи назад от странния глас, който отекна в главата му. Какво? И тогава го споходиха най-странните спомени.

Преди много години, двамата с малката си сестричка, препрочитаха любимите ѝ приказки. По онова време, той бе достигнал до собствената си теория, че героини като принцесите от „Принцесата и граховото зърно“ и „Принцесата, която не можеше да се смее“ бяха много по-посредствени от жените, които бе нарекъл „благороднички с обикновен произход“ като Пепеляшка и Снежанка.

Двамата с майка си бяха водили най-абсурдните разговори за приказките. Смисълът беше, че тези принцеси, като някои от нас, се нуждаеха от подтикване или посока, за да извършат правилното нещо. В края на краищата, как можеше да се очаква, че те ще реагират като истински хора, когато никога не са водили истински живот?

Беше забравил напълно това. Франк преглътна и се раздвижи на леглото. Как можеше толкова известна жена с такива привилегии да няма приятели? Глупак! Знаеше точно „как“. Човек вярваше в собственото си величие и така наречените му приятели бяха приятели заради това. Когато то се променеше, всичко се променяше. Може би Лилит наистина се опитваше, но никой не се интересуваше достатъчно от нея, за да ѝ помогне. Ако Принс се бе отказал от него и надутия

сноб, в който се бе превърнал за известно време, къде ли щеше да е сега?

По дяволите! Това бе нелепо. От мига, когато пътищата на двамата се бяха кръстосали на приема, нещата започнаха да излизат извън контрол. Но трябваше да има причина. Беше го научил, след като баскетболът безвъзвратно бе загубен за него. Ако човек проявеше упоритост, нещата можеха да се получат. Може би трябваше да стори за Лилит малко от онова, което Принс бе направил за него. Поне се надяваше, че няма да съжали за това. Въпреки всичко, Принс заемаше първо място. Трябваше да потисне внезапния си импулс да си играе на скаут.

— Лилит! — Той спря, после започна отново: — Зная, че не сме добри приятели. Зная, че ти създадох доста неприятности, но искам да разбереш, че уважавам желанието ти да ми помогнеш, а наистина имам представа от кошмари. Защо не си легнеш и да се опиташ да заспиш отново? Ако искаш да говориш, ще бъда до теб. И ако тъмнината не те притеснява, ще изключа лампата, за да не се чувстваш неудобно.

Усети как Лилит се скова и после кимна. Не откъсна нито за миг поглед от него, докато легна отново. Франк я изчака да се настани удобно. Погледите им се кръстосаха и той забеляза копнежа ѝ така ясно, както би видял океанското дъно през кристалночистата вода на Карибите. В този момент Франк почувства непреодолимо желание да утеши тази уязвима жена и за да го потисне, се обърна и угаси лампата.

Петнадесет напрегнати минути изминаха в мълчание, докато той чакаше на леглото си. Най-накрая, от безопасното убежище на тъмнината, Лилит започна да разказва. Сънят я бе спохождал само няколко пъти. Винаги бе затворена в замък от лед, но този път бе лошо, защото бе видяла майка си и сестра си там, безжизнени, посинели, вече никой не можеше да им помогне.

— Всеки път, когато го сънувам, ставам все по-студена, все по-неспособна да чувствам. Не е ли глупаво? — Хрипящият ѝ глас му подежда в тъмнината и стъписан, той стисна чаршафа с юмруци. Преди не бе направил връзката. Но в самолета го бе почувствал. Беше почувствал мъртвешкия студ. Когато целуна Лилит, той бе видял съня ѝ.

Какво ставаше между тях?

Добре, че сезонът бе в разгара си и в мотела нямаше друга свободна стая. Иначе никога не би узнал. Никога нямаше да разбере, че тя можеше да го накара да се почувства така. Никога нямаше да узнае за сънищата ѝ и никога нямаше да зададе въпроса, който стоеше на върха на езика му.

— Спомена нещо за мен, че те оставям в леда. Винаги ли се появявам в съня? Идва ли ти някой друг на помощ?

Той притаи дъх.

— Хмм... Първия път теб те нямаше, но втория и третия, да. И, не. Никой друг не идва.

Нито дори в директна връзка с Принстън той нямаше да зададе следващия въпрос, който изгаряше устните му. Не тази вечер. Може би дори никога. Вместо това Франк каза:

— Мислиш ли, че можеш да заспиш сега?

— Да. Благодаря.

Той изчака още известно време, но тишината бе пълна. Тъмнината изглеждаше интимна и успокояваща, потапяща напрежението на изминалите двадесет и четири часа в топли, люлеещи вълни. Тялото му се отпусна, мислите му прогониха всички „ако“ и „трябва“, които го очакваха на следващия ден. Насочиха се към едно-единствено нещо, което все още го държеше буден, и той заговори непринудено.

— Съжалявам за колата, сладураната ми. — О, боже, какви ги приказваше. Може би бе заспала.

— Няма нищо... вече не ме боли.

И той се усмихна и заспа.

— Хей, Лилит, събуди се. Проспа почти цялата сутрин, а аз трябва да направя някои обиколки отново. Като се върна, ще ти разкажа какво става.

Лилит изстена и измъкна пръстите си от хватката на своя мъчител. Това не се ли случи току-що? Нима сънят ѝ се повтаряше непрекъснато? Не, това не беше сън. Беше истина. Франк си отиваше?

— Почакай! — изрече пресипнало тя, като се опита да стане и да отвори сънените си очи. — Какво си чул?

Среднощният ѝ изповедник с голите гърди бе изчезнал и на негово място до вратата се бе изправил неоновият професор. Лека руменина изби на бузите ѝ. Какво се бе случило между тях тази нощ? Какво означаваше на дневна светлина? Не! Не мисли за това!

— Имаш ли някакви новини за Принс и Синди?

— Все още нищо, но ще проследя няколко брънки и ще видя какво ще излезе. — Той се размърда и сложи ръце на бедрата си. — Искам днес да се отпуснеш. Снощи беше доста изморително, а ми трябваш в добра форма, когато притиснем Уулф.

— Не обичам да хленча, Франк. Моделите са свикнали да работят изтощително дълго.

— Не е необходимо да ме убеждаваш. Гримът сигурно тежи много повече, отколкото съм предполагал.

— Мили боже! — Лилит се изправи на крака, но Франк я спря с протегнатата си ръка.

— Хей, шегувах се. Подкопаваш крехкото ми мъжко его. Просто се отпусни, а аз ще се върна след два часа. — Вратата почти се затвори, когато той внезапно подаде главата си с разрошена коса и очила „Кенет Кларк“, които ѝ се струваха тревожно привлекателни. — Оставих ти някои неща на бюрото и малко пари. Ако по-късно се почувстваш по-добре, виж дали няма да откриеш някъде магазин и да ни снабдиш с храна. Направи ми услуга и забрави за хайвера. Вземи фъстъчено масло и бисквити и нещо подобно.

Той спря и Лилит остана с любопитното впечатление, че скованият професор се опитва да сдържи усмивката си.

— Знаеш какво е фъстъчено масло, нали?

— Разбира се. Веднъж го опитах в едно суфле.

Лилит не бе сигурна, че я е чул. Не можеше да каже положително, че всичко това се случваше. Следобеда, докато пазаруваше и използваше подаръците на Франк, тя се опияняваше от мисълта, че той я бе подразнил нарочно, а тя го бе накарала да се засмее. Приятелите правеха такива неща.

Беше готова, но трябваше ли да го направи? Лилит дръпна избелелите завеси и се откъсна от аленочервения залез. Франк го нямаше повече от четири часа и това вероятно означаваше, че не е

имал голям късмет. Бе вперила очи в черния телефон, като че ли всеки миг можеше да се превърне в огромна тарантула. Едно позвъняване и щеше да го засипе с информация. Лилит потрепери и потърка голите си ръце. В този момент, на мили разстояние, майка ѝ и сестра ѝ вероятно се приготвяха за вечерните развлечения. Не знаеше със сигурност дали са на острова. Може да са заминали за Швейцария. Но Макс бе споменал Сейнт Томас, затова вероятно...

— Не! Чуваш ли ме, Смайт? — изкрещя Лилит на отражението си в огледалото на банята. — Време е да си безмилостно честна. Знаеш прекалено добре, че са тук, и знаеш, че трябва да го кажеш на Франк.

Раменете ѝ се отпуснаха и тя тъжно огледа хубавата рокля, дълга до глезените. Златистите и пурпурни нюанси отново ѝ напомниха за пеперуда. Това друго съвпадение ли беше?

Франк бе успял да намери шампоан, блясък за устни, лосион с мирис на кокос и пухкав бял халат. Подаръците бяха най-евтините, който някога бе получавала, но я трогнаха повече от най-скъпите вещи. Думите му... Тези сладки, обикновени думи, който я караха да се чувства ценена и разбираана. Думи, които я караха да мисли за Принс и Синди и нейните мечтания на приема. Франк поне бе казал, че я уважава заради помощта ѝ. Не ѝ се бе присмял след глупавия ѝ сън. Даже сякаш съжаляваше за грешката в самолета.

А тя не заслужаваше нищо от всичко това. Беше премълчала част от истината! Разглезена, изкуствена принцеса! Не можеше да се понася. Лилит изгледа свирепо красивата жена в огледалото. Беше в много по-добра форма на тридесет години, отколкото повечето жени на двадесет. Все още богата. Все още способна да се движи сред елита и известните личности. А всичко, което искаше, беше това, което Синди имаше.

Признай си, Смайт. Искаш обич. Искаш приятели. Искаш истински хора, които се вълнуват за теб. И си изплашена до смърт, защото, след като го призна, ще те боли два пъти повече. Не можеш да продължаваш да се преструваш, че не изпитваш болка. Не можеш да продължаваш да се заблуждаваш.

Замислено среса косата си отново и взе решение. Ако можеше да получи информацията, необходима на Франк... Ако можеше да докаже себе си, като поеме инициативата... Ако той наистина я уважаваше, може би щеше да ѝ даде възможност да му обясни... А ако започнеше

да я харесва, би могъл да разбере ужасното положение, в което се намираще. Лилит бе наблюдавала Франк и този негодник Дежон, скрита в сянката на дърветата предишната вечер, и знаеше, че можеше да завърти този едър мъжага на малкото си пръстче.

Стомахът ѝ се сви. Начинът ѝ да манипулира мъжете бе неразделна част от съществуването ѝ, но сега ѝ приляваше от него. Нищо чудно, че Франк така се обиди при първата им среща. Но можеше да го направи още един последен път, за добрата кауза. Слава богу, че Дежон не я видя. Франк бе настоял тя да остане на заден план и Лилит с готовност се съгласи да скрие самоличността си.

Надраска набързо една бележка и я изправи върху възглавницата си. Добре, че бе пазарувала много внимателно и ѝ бяха останали пари за такси. Лилит Смайт, с ограничени финанси! Присви устни в глуповата усмивка. По никой начин нямаше да си признае удоволствието, което бе изпитала да преценява всяка стока, преди да я купи. Сега обаче имаха богат асортимент от закуски. Тя знаеше стойността на храната. Много добре. Не можеше да живее само с физическото си излъчване.

Лилит спря внезапно до вратата. Почти бе забравила шнолата си. Със съвършено умение тя прихвана буйната си коса от едната страна и сложи талисмана си. Шнолата я караше да се чувства по-сигурна. Даваше ѝ по-голяма решителност да се измъкне от кожата на старата Лилит и да стане по-добра. Имаше чувството, че Франк е с нея. И въпреки че Лилит съзнаваше, че не трябва да насърчава това чувство, не успя да го превъзмогне.

Трябваше да докаже себе си. Трябваше да докаже, че наистина е човек.

ГЛАВА ПЕТА

— Ти, глупачка такава! Вие, богатите кучки, винаги си мислите, че можете да дойдете и да намерите малко развлечения, после да се измъкнете.

Господи, как се случи това? Лилит се бореше да си поеме дъх и се отбраняваше от две жестоки ръце. Не бе направила нищо повече — само се усмихна и попита Дежон дали не е виждал мъж, който да прилича на описанието на Максимилиан Уулф. Призна, че се е запознала с французина преди седмица в някакъв нощен клуб и по невнимание му е дала грешен адрес, когато той предложил да се срещнат на някое по-дискретно местенце. През последните няколко дни идвал ли е тук подобен мъж, който се е опитвал да я намери?

Дежон ѝ бе кимнал и я бе поканил в офиса си, за да отговори на въпросите ѝ по-спокойно. След това, без никакво предупреждение, я притисна към стената и започна да настоява да му даде нещо в замяна. Мили боже, бе постъпила глупаво като всяка друга жена. Два пъти в миналото ѝ се бе случвало мъжете да бъдат по-настойчиви, но и двамата бяха добри и бяха спрели в мига, когато тя се ядоса. Лилит обаче съзнаваше, че гневът само щеше да възбуди Дежон повече.

— С мен ще прекараш много по-добре, отколкото с онзи надут парижанин. Освен това той вече си има две жени. Няма нужда от още една блондинка.

Лилит се задушаваше от противната миризма, която се разнасяше от този едър, мърляв човек. Мазната му черна коса и лукавите му тъмни очи ѝ напомниха за невестулка, която си играе с мишка. Прасето бе видяло Макс и може би Белинда! О, господи! Блондинката би могла да бъде Мил! Мислите ѝ обаче се парализираха, когато Дежон започна да раздалечава краката ѝ, а едната му безформено дебела ръка жестоко стисна гърдите ѝ.

Лилит изкрещя. Изкрещя, като че ли я убиват. Продължи да пици, докато той махна противната си ръка и я удари през лицето.

Франк нахлу в тъмния задимен бар. Бе полудял преди четиридесет минути, когато откри бележката на Лилит.

„Мога да получа това, което ти трябва, Франк. Вече не съм изкуствена принцеса.“

Къде беше? Къде, по дяволите, беше? Прекоси препълненото помещение, без да вижда хората по пътя си. В един мрачен ъгъл забеляза един борец да го наблюдава подозрително. Франк бе по-висок от него с десетина сантиметра, но знаеше, че това не бе голямо преимущество. Нямахше време обаче да доказва това предположение. Трябваше да намери Лилит. Огледа залата, отчаяно търсеше някаква следа, когато мигновена фосфоресцираща светлина привлече вниманието му. Франк мигна и светлината изчезна, но на нейно място се забелязваше тесен коридор.

Без да се замисля повече, той се втурна нататък сред ритъма на калипсо и високите пиянски гласове, които отекваха в главата му и туптяха заедно със сърцето му. Сега, коя врата? Същата загадъчна светлина изведнъж се появи под средната и Франк мигновено разбра, че Лилит е от другата ѝ страна. Натисна бравата, беше заключена. И тогава я чу да крещи.

Секунди по-късно вратата бе избита и Франк бе стиснал Дежон за гушата. Издърпа тази боклук от своето момиче и го захвърли върху дървения под.

Франк погледна с обезумели очи първо зачервената буза на Лилит, а после и треперещите ѝ ръце, тя се опитваше да издърпа нагоре еластичната си рокля, за да прикрие почти голите си гърди, и той трябваше да се обърне настрани. Страхът и гневът вилнееха в него по-яростно от всяка буря, която бе изживявал, и той бе потресен от чувствата си, поразен от силата на реакцията си.

Трябваше да я изведе от тук, преди да е убил Дежон, или да изрече порой обиди, които не бяха уместни, но бяха верни. Проклятие! Някои места, някои работи не бяха за жени! Никога! Никога за неговата жена! О, господи!

Когато Франк успя да се овладее отново, той се завъртя към Лилит, усмихна се с последни усилия на волята си, хвана я под мишница и подкрепи треперещото ѝ тяло, докато напуснаха бара.

Успя да седне и да изчака десет минути, след като се върнаха в мотела. Не бяха разменили нито дума, откакто Лилит сграбчи белия халат и се скри в банята, Франк седна на стола до бюрото и остави очилата си върху местния телефонен указател. Простря ръце върху гладкото дърво и подпря челото си върху тях. Изскърцването на отварящата се врата го накара да изправи глава, а сърцето му се изкачи в гърлото.

Изглеждаше така крехка, увита цялата в бяло, с разпусната коса над раменете. Босите ѝ пръсти бяха подвити върху килима. Едната страна на лицето ѝ бе тъмночервена и Франк стисна ръце.

— Какво си мислеше, че правиш? — попита той, като натъртваше всяка дума.

— Тридесетгодишна съм, Франк. Не съм дете, но постъпих наивно. Била съм в трудни положения и преди, и си мислех, че мога да се справя с това. — Тя се поколеба и се изкашля. — Договорихме се всеки да понесе своя дял от тежестта и ми се стори, че това е най-добрият начин да помогна. Съжалявам, че грешката ми те изложи на опасност. Мога само да кажа, че приемам вината за това, което се случи, и ти благодаря, че дойде да ме потърсиш.

Играейки си с колана, завързан през кръста ѝ, Лилит се приближи до леглото си. Изглеждаше учудващо спокойна след преживяното. Прекалено спокойна и това започваше да притеснява Франк. Изправи се и се облегна върху бюрото, после кръстоса ръце пред гърдите си.

— Хубава, малка реч. Изнесе я така изискано, че започвам да се питам дали не е обичайно за теб да те нападат.

— Не! — Гласът ѝ пресекна, очите ѝ се разшириха и насълзиха. Франк забеляза усилието, което тя положи, за да се отпусне и да продължи. Тонът ѝ бе равен. — Заради работата ми винаги трябваше да бъда внимателна. Предполагам, сега ще бъда по-добре подготвена. Майка ми обикновено ми казваше това след всяка преживяна трудност. И беше права. Няма смисъл да се тревожат другите. Просто използвай придобития опит.

— В случай, че се случи отново.

— Да. — Тя отметна пъстрата покривка и отпусна ръцете си. — Де... — Изкашля се отново. — Дежон е видял Уулф. Мисля, че е било

в понеделник. Уулф е бил с две жени. Успях да науча, че едната е била руса.

Реакцията ѝ истинска ли беше? Какво ставаше с нея? Трябваше да я притисне.

— Твърде лошо. — Смутеният ѝ поглед се задържа за секунди върху него. — Имам предвид, че ако бе останала още няколко минути, би могла да научиш и имената им. — Франк сви рамене и неохотно разкопча ризата си, като през цялото време наблюдаваше чувствата, изписани върху бледото ѝ лице. Устните ѝ трепереха и тя ги стисна силно.

— Като си помисля сега, ако знаех, че си отвън... или ако... ако те бях изчакала и бяхме направили план... — Тя млъкна и седна върху матрака, сви колене до гърдите си и уви ръце около краката си. — Предполагам, че трябваше да направим това. Разбирам какво искаш да кажеш.

Франк пхна ръце дълбоко в джобовете на панталона си и се застави да погледне през грозния прозорец в живота на Лилит, който тя току-що му бе разкрила. Мили боже! Тя не очакваше нито капка съчувствие, нито грам утеха. Съвсем прозаично приемаше факта, че той щеше да допусне да бъде наранена, ако това щеше да послужи на каузата му. Колко ли пъти през живота си е била заставяна да приема подобно нещо?

— Ще спя. — Тя си легна и му обърна гръб.

— Разбира се. Хей, Лил?

— Да? — Тя не го погледна.

— Това, което направи, беше истинска лудост, не трябваше да рискуваш, без да ти е осигурен тилът. Но си смела.

Отговорът ѝ дойде толкова бавно, че Франк почти тръгна към нея. После дочу тихо, приглушено:

— Не достатъчно обаче, нали?

Той съблече ризата си и облече халата. По дяволите, беше истинска развалина. Тази бедна, страдаща жена се обвиняваше, че не е издържала по-дълго на насиетието. Той само се опитваше да предизвика стария ѝ начин на поведение. Защо не го бе обвинила? Ако го беше направила, може би щеше да се почувства по-добре. Един словесен двубой вероятно щеше да изразходи напирещата енергия, която бе завладяла тялото му. Напирещата енергия, която го

подтикваше да приласкае тази опасна жена в обятията си и да се постараете тя наистина да постъпва добре. Защо бе останал необвързан толкова дълго?

Франк стоеше под горещия душ и съзнаваше, че времето изтича. Щеше да загуби, ако не прогонеше Лилит от живота си колкото е възможно по-скоро, защото тя му действаше, макар и да олицетворяваше всичко от стария му живот. Предпочиташе да остане необвързан след онзи период, когато му се повдигаше от празни връзки, които не водеха никъде. По дяволите, какво имаше вместо мозък? Това дори не беше връзка.

Беше време да се заеме първо със задачата си. Разбира се, задачата първо. Утре бе последният ден, в който можеше да остане в Сейнт Томас без никакви новини или следа. Трябваше да се свърже с Принс и да се раздели с Лилит, преди да се е случило нещо, което не можеше да се върне назад или бързо да се забрави.

Франк се отпусна върху стената до душа и прекара пръсти през мократа си коса. Как би могъл да върне или забрави истината, която се опитваше да отрече след онази целувка? Мислеше за нея като неговото момиче. Беше се появило без колебание някъде от глупавото му сърце. В неумелия си опит да я накара да прояви истински чувства, той се бе натъкнал на истината за топ модела Лилит Смайт. Тя бе убедена, че не заслужава ничии грижи... дори бе стигнала много по-далеч от това.

Лилит имаше чувството, че белите ѝ дробове ще експлодират, преди Франк да влезе в банята. В мига, когато чу вратата да се затваря, тя се разрида. Против волята ѝ горещите сълзи се отрониха от затворените ѝ очи. Много отдавна не бе плакала истински. Като че ли гърдният ѝ кош се разпадаше под бремето на годините, в които бе потискала чувствата си.

Не беше лесно да е благородна. Не го бе сторила както трябва и Франк бе гневен и разочарован от усилията ѝ. Може би трябваше да се опита да издържи малко повече, но бе така отблъскващо, толкова противно. Така се бе изплашила, че още продължаваше да трепери.

Лилит изтри мокрите си бузи с opakото на ръката си и започна да вдишва през носа. Не би могла да издържи нова конфронтация, като запази външно спокойствие. Не беше така свършена като Франк, но

се опитваше. Каквото и да мислеше, поне ѝ бе признал, че е смела, а това струваше много повече, отколкото да бъде изкуствена принцеса. В действителност — имаше опасност от нов порой сълзи — това бе най-многозначителният комплимент, който бе получавала от години.

Лилит замръзна, когато вратата на банята се отвори. Тогава осъзна, че по лицето ѝ имаше влажни следи, които стигаха до възглавницата ѝ. Нарочно задържа въздух в дробовете си, готова да преодолее страха и обидата. Както винаги.

Не успя обаче.

— Лилит? Добре ли си? — Франк стоеше на едно място, сложил ръце в джобовете на халата си, като се напрягаше да чуе този странен, предателски звук отново. Плачеше ли? Изчака в тъмното, бавно извади ръцете си и ги кръстоса пред себе си. — Отговори ми, Лил. Веднага! Или ще светна лампата.

— Добре съм. — Дишането ѝ бе неравномерно и тя подсмърчаше.

— По дяволите! Не можеш ли да оставиш тази изкуствена маска и да си признаеш, че плачеш? Не ме интересува колко си богата или известна. Ти си нормално човешко същество, колкото и това да те притеснява!

— Не. — Гласът ѝ потрепери. — Не съм! Не съм нормално човешко същество въобще. И не — не зная как да се променя и не зная как да накарам хората да ме харесват, и не искам да се страхувам, и не искам да плача!

Болката на Лилит заглуши всички предупредителни камбани, които звънтяха в главата на Франк. Бе разкрила същността си най-после и нищо не можеше да го спре да отиде при нея. Отново, в тъмното, той я търсеше върху матрака и напипа единия ѝ гол глезен, но този път се настани до нея и придърпа съпротивляващото ѝ се тяло към своето.

— Това е, Лил — прошепна той в копринената ѝ коса с мирис на цветя. — Имаш пълното право да се страхуваш и да плачеш след случилото се тази вечер. Чувствата ти те правят човек, сладката ми. Дай им воля.

Държеше скованото ѝ тяло в ръцете си. Тя не искаше да се отпусне до него. Нямахше да се размекне... И представата за ледения замък толкова бързо го завладя, че преди да се замисли, той вече

действаше. Франк наведе лицето си към извивката на шията ѝ и потърка току-що избръснатата си буза до гладката кожа, която ухаеше на неговия лосион с кокос. Усещането бе наелектризиращо и вероятно и тя го почувства, защото тялото ѝ потръпна.

— Грещиш, Лилит. Ти се променяш. Забелязах след самолета и малката Шанън. — Докато говореше, осъзна колко вярно бе това. Колко различна бе тя от първата им среща. Това бе нещо, което тя трябваше да разбере, в което трябваше да повярва. И бе твърде вероятно той да е единственият човек на света, който можеше да ѝ го каже. — Ти премина всички изпитания с мен, без да се предадеш, облече тези отворителни дрехи, дори загуби...

Франк намери ръката ѝ, свита в юмрук. От начина, по който бе свила пръстите си, изведнъж разбра, че всичките ѝ красиви нокти бяха изчезнали.

— О, Лил. Попитай се преди няколко месеца щеше ли да се изложиш на подобно изпитание, за да помогнеш на доведената си сестра? — Той придърпа ръката ѝ към устните си и бавно целуна всяко пръстче. Не можеше да се въздържи. — От всички хора, сладката ми, аз най-добре зная колко е трудно да се промениш, да намериш истинското си аз отново. Най-доброто начало е да поставиш някой друг на първо място. По собствено желание се изложи на риск в онзи бар, Лилит Смайт. Не можеше да направиш повече от това. — Франк придърпа юмрука ѝ към бузата си, пръстите му се увиха около китката ѝ. С палеца си започна да милва опакоето на ръката ѝ. — Просто не спирай сега и ще го постигнеш.

Започна така бавно, че Франк притаи дъх, за да е сигурен. Да, тя се отпускате, разтапяше се. Сантиметър по сантиметър, Лилит разгъна пръстите си, докато нежната ѝ длан се допря до лицето му. Франк си пое дълбоко въздух. Господ да му е на помощ — бе стигнал до ръба на нещо, което не би могъл да контролира...

И тогава тя заговори.

— Толкова ме е страх, Франк. Страх ме е, че е късно.

Ръцете му трепереха и той ги раздвижи надолу по стегнатия ѝ гръб, колкото заради нея, толкова и заради себе си. Внимателно се обърна на една страна, придърпа я и тя съвсем естествено сложи свободната си ръка върху кръста му. Той разпери пръсти върху изящната ѝ шия, за да придърпа ухото ѝ по-близо до устата си.

— Спомняш ли си, че ти разказах за травмата си?

— Аха.

— Добре, нараних коляното си по време на един мач и това сложи край на професионалната ми баскетболна кариера.

— О, Франк!

— Не, това бе най-доброто, което можеше да се случи. Бях станал арогантен негодник, Лил. Така непреклонен към малкия си брат, че момчето почти съсипа здравето си да тренира и да получи одобрението ми. Но имах късмет, защото Принс и родителите ми помогнаха да преодоля главозамайването си. Щях да загубя много повече от баскетбола и петнадесет минути слава, ако не бях паднал. За мен не беше твърде късно, не е прекалено късно и за теб.

Лилит рязко обърна глава и Франк по-скоро усети, отколкото видя, че очите ѝ потърсиха неговите в мрака.

— Как можеш да си сигурен? — прошепна тя.

Той знаеше какво ѝ костват тези думи и не можеше да го извърта повече. Франк изпитваше чувства към тази жена. Между тях се бе създала връзка. Връзка в начина им на живот и, изненадващо, връзка на сънищата им. Връзка, която му се струваше така загадъчна, като приказките, които бе чел на малката си сестричка. И, по дяволите, предателското му тяло... но той я желаше така силно, че дори зъбите го боляха.

Какво щеше да се получи от всичко това, не бе ясно. Но изведнъж, почти неустойимо, той се почувства задължен да достигне до нея по всеки възможен начин. Да я обвърже с искрената дълбочина на чувствата си. Времето бе така кратко, бе кратко от самото начало и почти изтичаше. Да разкрие сърцето си след толкова време не беше лесно, но не би могъл да направи нищо по-малко. И двамата трябваше да открият какво съществуваше между тях.

— Сигурен съм, защото виждам, че печелиш битката, която водиш със себе си, и се възхищавам на това. Възхищавам ти се, Лилит Смайт. Тази вечер, когато видях онзи боклук да те докосва, изпитах желание да го убия. Толкова съжалявам, че тази отрепка те нарани.

Мили боже, беше ужасно да усети усилието, което тя полагаше да сподави воплите си. Цялото ѝ тяло се бореше да не даде воля на чувствата си, от което така се нуждаеше. Проклятие! Нима бе направил нещата по-лоши? Той се размърда отново, докато Лилит легна по гръб.

Едната му ръка бе под нея, а той изправи тялото си под ъгъл, наведено над нея. Очите му привикнаха към леката светлина от уличната лампа под прозореца им. Виждаше неясните очертания на лицето ѝ, прекара пръсти през гъстата ѝ коса и нежно започна да масажира главата ѝ.

Очи като тъмни, дълбоки кладенци наблюдаваха всяко негово движение, изпълнени с неизразимо желание, страх и самота. И Франк знаеше, че нещо много повече от случката вечерта я преследваше. Беше това мъчително, сладко чувство, което се зараждаше между тях. Почувства се като един от героите в приказките на сестра си. Силен принц, който можеше да се докосне до най-студените кътчета в душата на Лилит и да стопи леда.

— Знаеш ли, когато сестра ми беше малка и се удареше, обичаше някой да я прегърне, докато отmine болката, и винаги молеше за целувка, за да се почувства по-добре. Позволи ми да направя същото за теб, Лилит. Позволи ми.

Той се наведе и докосна така леко устни до нейните, почти като въздушна целувка. Тя не помръдна. Никак. Но по слепоочията ѝ мълчаливо се стекоха сълзи. Целуна я отново, като този път притисна устни до нейните.

— Не трябва да преодоляваш това сама, сладката ми. Позволи ми да отнема част от болката и страха. Трябваше да те предпазя. Довери ми се да те пазя сега.

Франк наведе тялото си, докато гърдите му докоснаха меката заобленост на бюста ѝ. Високото ѝ стройно тяло така добре му подходеше. Дъхът ѝ на мента накара зажаднялото му тяло да трепери от желание, физическо и емоционално.

Силни вълни на копнеж се надигнаха в него. Усилието да се въздържа изгаряше въздуха в дробовете му.

— Между нас има връзка, Лилит. Не зная какво означава. Но ти казвам, че има. — Франк се отдръпна и махна пръстите си от косата ѝ, задържа брадичката ѝ в длан. — Не е лъжа, скъпа. Искам да помогна. Трябва да помогна.

Последва момент на колебание, напрегната тишина. Дочу я да преглъща, да си поема дълбоко дъх, преди да каже:

— Тогава ме целуни и ме накарай да се чувствам по-добре.

В мига, когато устата му се разтвори напълно над нейната, Лилит знаеше, че целувката в самолета не е плод на въображението ѝ.

Всичко, което ставаше, беше действителност, истинско чудо. Топлото, влажно, трескаво сливане на устните им отразяваше това, което бе почувствала вече веднъж. Сега обаче бе много по-добре, защото този почтен мъж бе открил нещо ценно в нея и тя цъфтеше от новото преживяване.

Цялата бе пламнала, трябваше да го почувства по-близо до себе си. Да изтрие спомена за грозните ръце, наранили я тази вечер. Лилит провря ръцете си между телата им, под халата му, и докосна косматите му гърди. Сърцето на Франк биеше като барабан под дланите ѝ и тя засмука долната му устна, като я милваше с език. Освободи се от страха си и му се довери така, както никога преди. Целуна го с цялото си сърце.

Франк обезумя. Впечатлението, че му липсваше опит, напълно се разсея. Обсипа страните ѝ, очите, носа с влажни, напористи целувки. Неоспоримото доказателство за желанието му се притисна към бедрото ѝ, изгаряше я като факла през плата на двата халата. Лилит никога не бе изживявала нещо подобно. Каквото и да мислеха хората за него, той съвсем не бе недодялан. Досега тя беше имала интимни отношения само с двама мъже, но и двете връзки бяха краткотрайни, мимолетни. Нито един от двамата не я бе обичал. Те просто се домогваха по противен начин към славата ѝ. Това, което ѝ даваше Франк, бе всичко, за което бе мечтала като младо, невинно момиче. Той беше нейният Чаровен принц, оживял от приказките, попаднал в обятията ѝ. Странна музика зазвуча в ушите ѝ и тогава една от красивите, лековити ръце на Франк покри гърдите ѝ.

Той съзнаваше, че това е прекалено. В минутата, когато ръката му си проправи път под халата ѝ и хвана едната ѝ гърд, разбра, че едва ли би могъл да се върне назад от ръба. Всичко ставаше така бързо. Имаше още толкова много неща, които трябваше да се решат, а той искаше да бъде на чисто, когато се любеше с нея за пръв път. Все още в сърцето му имаше известно въздържане. Уреди работата с Уулф и после... Франк изстена и откъсна устните си от нейните, отдръпна изгарящата си ръка от меката плът. Лицето му се сгуши в извивката на шията ѝ и цялото му тяло се разтресе от желание.

— Не, Франк. Моля те. Ласките ти ме карат да се чувствам така добре. Правиш ме по-добра. Ти правиш всичко да изглежда по-добро.

— Ох, сладката ми. Радвам се. — Дишайки тежко, той целуна гладката ѝ кожа. — Трябва да забавим темпото. Искам проблемите на Принс да останат зад гърба ни — искам първо да се реши това и после да се съсредоточим върху случилото се между нас. — Франк преглътна останалите думи. Искаше първо да мине срещата, която си бе уредил на следващата вечер — и искаше първо да си признае за своята малка измама — дегизирането си.

О, господи! Лилит замръзна с ръце около гърба му. Как може да забрави? Дори поддавайки се на най-прекрасните чувства, изживявала някога, как може да забрави? Силите я напуснаха, прилоша ѝ и тя притвори очи ужасена.

„О, моля те, моля те, не позволявай това да се случи. Моля те, моля те, не ми отнемай това сега, след като узнах какво е любов.“ Любов? Господ да ѝ е на помощ, беше вярно. Тя го обичаше. Лилит обичаше Франк. Как щеше да му признае, че го бе излъгала от самото начало?

Синди щеше да му каже.

— Но, Франк, трябва да... — Тя спря, вцепенена.

— Сладураната ми, аз също трябва. Повярвай ми. — Франк изстена, после се засмя, легна до нея и придърпа завивките. — Имаме много да говорим утре и ако изпитваш същото... — Той пъкна главата ѝ под брадичката си и се потърка в косата ѝ. — Това, което става между нас, е много специално, Лилит. Вълшебство. Искам да съм много внимателен и много сигурен.

Лилит притисна мъжа, когото обичаше, и остана да лежи в тъмнината, заслушана в дишането му, в случай че тази нощ се окажеше единствената, която имаше. Трябва да го накара да я изслуша още сега. Някакъв странен шепот ѝ го повтаряше непрекъснато. Без съмнение, съвестта ѝ, пробудена съвсем наскоро. Но за Лилит бе нещо съвсем ново да бъде благородна и тя бе сигурна само в едно. Беше страхливка.

ГЛАВА ШЕСТА

Франк бе повикан на рецепцията късно сутринта. Острият звън на телефона ги стресна. Първоначалното стъписване отмина за миг и студеният, пронизателен професор отново се владееше напълно. Той изтича бързо, за да получи оставеното му съобщение. Лилит бе болезнено несигурна за промяната в отношенията им и се поколеба малко повече, като пропусна шанса да признае лъжата си. Преди да успее да го спре, Франк внезапно я придърпа в обятията си, целуна я дълго и настойчиво ѝ обеща, че след няколко часа ще разполагат с цялото време на света.

Първоначално Лилит изпита облекчение от проявата на чувства от страна на Франк, но еуфорията постепенно я напусна към края на следобеда. Новото, опияняващо чувство на любов и желание започна да изчезва. Къде беше той? Ако откриеше Уулф, преди да му е признала...

Когато стаята започна да се изпълва със здрач, Лилит реши, че сигурно точно това се е случило. Все по-засилващото се убеждение прониза сърцето ѝ. Седнала вдървено на леглото, тя изведнъж си спомни как не би искала да го види повече, след като узнаеше какво е сторила.

Лилит скочи и взе пътната си чанта. Господи! Какво си мислеше? Щастие като в приказките за нея? Намръщи се и хукна към банята, за да събере тоалетните си принадлежности. Зърна напрегнатото си лице в огледалото и изпита почти истерично желание да се надсмее над детинската си глупост. Приеми го: лошата заварена сестра никога не е получавала принца.

Трябваше да си тръгне. Трябваше да избяга. Трябваше да се измъкне, преди да се е върнал. Трябваше да докаже, че е такава, за каквато Франк я бе взел в началото. Като дишаше тежко, Лилит приседна на ръба на хлътналия матрак и пусна чантата до краката си. Хвана главата си с ръце и усети косата си да се спуска по пръстите ѝ. След тридесет минути можеше да е в безопасност, заключена зад вратите на семейството си, без да изпитва болка. В затвор от лед.

Изсмя се. Все по-силно и по-високо докато звукът отекна в ушите ѝ. Горката, нещастна, малка Лилит Смайт. Колко хора щяха да си направят труда да проявят съчувствие дори за секунда към нея и живота ѝ, довел я дотук? Нито един. Повечето щяха да си помислят, че твърде късно бе разкрила терзанията си. Лилит се изправи и отиде с пурпурните си сандали до стола на бюрото. Обърна го към вратата и седна.

Може би все още съществуваше слаба надежда да задържи това, което бе имала съвсем кратко предишната вечер. Сладостната, чувствена искрица, която трептеше от вятъра на страха, разяждащ сърцето ѝ. Но не това я задържаше в неудобния стол. Загледа се в нозете си и устните ѝ се изкривиха в болезнена усмивка. Поне веднъж през живота си щеше да понесе последствията от постъпките си — на тази, която беше — като се държеше като човека, в който искаше да се промени.

Синди ѝ бе показала, че можеше да го направи.

И тя се молеше, където и да беше, Франк да не забравя вълшебството, за което бе говорил предишната нощ. Тогава може би щеше да успее да го убеди, че изкуствената пантофка е точно по мярка. Ако ли не, щеше да плати цената, защото сега знаеше смисъла на сънищата си. Все едно бе избрала ледения затвор.

Лилит сви треперещите си ръце в скута и зачака.

* * *

Час по-късно вратата се отвори и плахата надежда на Лилит се стопи, сърцето ѝ като че ли излетя от тялото. Което също бе добре. Щеше да се пречупи на две, задържайки такава непосилна болка в себе си, и нямаше да успее да срещне яростния плам в очите на Франк. Болеше я да види такова отвращение на лицето на любимия. Господи, заболя я толкова силно.

Но когато той влезе и ритна вратата, за да я затвори, лицето му се освети от лампата и тя се стъписа.

— Франк! — извика тя, скочи на крака, тревогата ѝ потисна всички останали чувства. — Какво ти се е случило? — Долната му

устна бе разцепена, ризата бе скъсана, панталоните — изцапани. — О, коляното ти! Франк, коляното ти...

Франк мигновено отстъпи назад, далеч от нея. Лилит замръзна, стъписана от отблъскването. Седна предпазливо обратно на стола и реши да улови бика за рогата.

— Като че ли си намерил Уулф.

— Искаш да кажеш, бившия приятел на сестра ти, нали? Странно, че не го спомена, нали? И връзката на Уулф с Милисент не е единственото, което пропусна, нали, госпожице Смайт? — Лилит потръпна и той се приближи към нея, докато гневът и тялото му я приковаха към стола. — Старият Макс и аз си побъбрихме малко, след като и двамата разбрахме, че сме на една и съща страна. — Тя си пое силно въздух и Франк оголи зъбите си в пародия на усмивка. Вдигна ръката си и притисна подутата си устна с два пръста. — Да. Учудващо, нали? Изглежда той е следвал плана на сестра ти, за да спечели време и да убеди Принс в болната ѝ ревност, но нещата излезли извън контрол. Между другото, беше сигурен, че ти си знаела за това. Всъщност ме попита доста многозначително коя част от тялото си съм използвал за мозък. Като се има предвид, че ти наистина ми помагаше, можехме да притиснем Милисент и майка ти в къщата, която имате тук, на острова. След като тази незначителна подробност се е изплъзнала от паметта ти, Макс бе достатъчно добър да ме уведоми, че и двете са пристигнали тук и че Милисент категорично отрича да е замесена в отвличането.

Франк се наведе над нея така близо, че тя усети дъха му. Тъмните рамки на очилата му подчертаваха красивите му, кехлибарени очи и Лилит почувства такава пронизваща загуба, че не успя да измисли нищо в своя защита. „Обичам те“ щеше да прозвучи кухо и празно, като живота, който бе водила досега. Щеше да отхвърли признанието ѝ без миг колебание. Колко ли можеха да означават тези думи, казани от фалшиво човешко същество?

Лек мирис на парфюм от разгорещеното му тяло достигна до ноздрите ѝ. Така ѝ се прииска да можеше да притвори очи и да се облегне на него както предишната вечер. Но всичко бе свършило. Вълшебството бе изчезнало, като че ли никога не се бе случвало. Разбира се, всичко бе илюзия, защото Франк не знаеше, че го е излъгала.

— Може би се опитваш да се промениш, Лилит, но вече не ме интересува. Кръвта е по-гъста от водата. Няма да забравя, че когато трябваше да избираш, ти продължи да се придържаш към своя свят. И след като ме въведеш в къщата си като гост и получи това, което е необходимо на Принс, можеш да се върнеш обратно в изкуствения си свят при изкуствените си приятели.

Франк никога не бе предполагал, че отново можеше да се чувства така подло предаден. Но сега стоеше тук, на сантиметри от жената, преобърнала живота му наопаки, кървящ и наранен. По дяволите! Вбесяваше се да я гледа в очите. Очи, за които би се заклел, че са измъчени и тъжни. Проклятие! Цялата ѝ кариера бе да се преструва, да кара хората да вярват в някаква заблуда. Сега го бе изиграла съвсем истински! Франк я сграбчи за раменете и я изправи грубо от стола.

— Навън има такси. Тръгваш си след пет минути, за да подготвиш пристигането ми утре сутринта. Подхвърли нещо за парите ми и връзките ми с Холивуд. Това ще привлече вниманието на сестра ти. Да не си посмяла да предупредиш семейството си или ще бъдеш обвинена в съучастничество толкова бързо, че главата ти ще се замае. И не бъди глупава да си мислиш, че предишната нощ ще има някакво значение. — Той понижи режещия си глас и довърши тихо: — Мислех, че си друга. Няма да направя тази грешка отново.

— Франк! Не знаех как да ти го кажа. Не знаех откъде да започна. — Наранената ѝ гордост позволи на думите да се изплъзнат от устата ѝ, преди да ги спре. Старият задушаващ страх, че никога няма да бъде достатъчно добра, за да се промени, започна отново да я завладява. — Моля те, изслушай ме! По който и начин да се обърнех, все някой щеше да бъде наранен.

Той рязко се завъртя и захвърли чантата ѝ на пода.

— Спести си думите. Всичко е свършено. Говорих с Принс. Цялата история се оказа много по-заплетена. По дяволите, имам работа! И така, връщаме се на първоначалното си споразумение. Искам единствено да зная мога ли да разчитам на теб?

— Почакай! Как е Синди?

— Добре е и знаят къде е Белинда Браун. При тези обстоятелства, мисля, че е най-добре да спрем дотук.

— Искаш да кажеш, че не трябва да зная.

— Приеми го както искаш. Просто се приготви да тръгваш.

Лилит прехапа бузата си и протегна ръка към чантата си. Твърде зле бе, че не се бе поддала на лошите си принципи и не бе избягала. Беше трудно да е благородна. Освен това, докъде я бе довело това? Франк я презираше, а сега се отправяше да предаде майка си и сестра си. По дяволите, след няколко дни за нея нямаше да се намери безопасно място на планетата. И все пак, докато отиваше към вратата, тя просто трябваше да каже на този твърдоглав, бивш мъж на мечтите ѝ какво можеше да очаква. Обърна се и видя, че стои точно зад гърба ѝ. Франк отвори уста, за да каже нещо, затова тя заговори бързо.

— Слушай, Франк, трябва да знаеш, че Мил е доста придирчива към мъжете. Трябва да те предупредя, че ако планът ти предвижда сестра ми да се заинтригува от теб... Е, добре, тя просто ще ти хвърли един поглед и ще те пренебрегне напълно. — Лилит видя как подутите му устни се изкривиха самодоволно и той сви рамене.

— Какъв късмет, придобих известен опит с изкуствени принцеси напоследък. Ще трябва да импровизирам.

— Д-добре. — Лилит се насили да запази равния тон на гласа си. — Мисли каквото си искаш, Франк Хенсън. Но не забравяй, че аз започнах всичко това. Можех да си тръгна от приема, без да кажа нито дума. Предпочетох да се намеся и предпочетох да остана тук, когато можех да избягам сто пъти. Но ти си господин Съвършен, нали? С изключение на това, че ми се струва, че всички онези хубави неща, които ми каза за промяната, са така празни, както мислиш за мен. — Лилит стисна евтината метална брава и се облегна на нея, за да не се подкосят краката ѝ. — Ако наистина погледнеш отблизо, ние не сме чак толкова различни, господин Хенсън, и се надявам, че ще го проумееш със самодоволния си мозък.

— О, скъпа, ръцете ти изглеждат ужасно.

Лилит замръзна за миг от изненада, с ръце във въздуха, току-що привършила с френската си плитка. Тя бързо си придаде неутрално изражение, което издаваше готовността ѝ за схватка. Барбара Смайт Джоунс почти никога не влизаше направо в стаите на дъщерите си и Лилит бе открила преди много години, че всеки път, когато ставаше дума за вниманието на майка си, означаваше, че трябва да пристъпва много внимателно.

Не бе подготвена за разпит, провеждан така изкусно от Барбара. Лилит бе шокирана и изморена до смърт. Почти не бе мигнала, след като снощи бе отклонила всички разговори и бе наредила да не я безпокоят до сутринта. Очевидно забраната ѝ бе отменена.

— С партито, което организираме утре вечер, сигурна съм, че ще пожелаеш Мария да дойде и да поправи маникюра ти.

Лилит наблюдаваше как елегантната ѝ майка се появи зад нея и надникна в огледалото с тежка месингова рамка. Скосените му краища отразяваха по странен начин телата им и тя си помисли за всички изкривени „краища“ между трите им. Барбара имаше златисторусата коса на Милисент, но бе подстригана късо, подвита навътре и подчертаваше изключителните ѝ скули и сините очи, които бе предала на дъщерите си.

Богата, аметистова копринена блуза и свободни копринени панталони придаваха на кожата ѝ блясък и скриваха годините ѝ наполовина. Всъщност, в момента Лилит се чувстваше много по-стара от майка си. И за пръв път се учуди дали Барбара някога бе обичала някого наистина и дали е била готова да пожертва или рискува всичко заради...

— Скъпа, бръчки около очите ти ли забелязвам? — Тя си пое ужасена въздух и повдигна брадичката на Лилит. — Господи, толкова си остаряла, откакто те видях за последен път. Бузите ти са загубили цвета си. По-добре се обади на д-р Бъртън, мила. — Лицето на майка ѝ изразяваше неподправен шок. Като че ли току-що бе открила, че Лилит страда от неизлечима болест.

Лилит премигна. Преди три месеца вече щеше да си е записала час при пластичния хирург на майка си. Пластичен? Тя потрепери. Приеми това, господин Съвършен — където и да си. Беше се променила, променяше се и се чувстваше добре. Чувстваше се истинска. Чувстваше се самотна. Празна като майка си и сестра си, като целия ѝ свят, но досега бе познавала единствено това. А сега? Лилит не би могла вече да се задоволи с това отново.

Изведнъж тишината стана многозначителна. Тя не бе отговорила и майка ѝ присви очи, за да я изгледа изпитателно. Барбара никога не присвиваше очи. Изпитваше истинска фобия да не получи бръчки около тях. Лилит изрече с усилие.

— Опитвам нов режим, майко. Ако нямам подобрене след няколко седмици, ще предприема нещо. Ще изчезна от погледа ти, най-вероятно.

Барбара се настани върху бяла кадифена табуретка, преплете ръце, като изпука с дългите си нокти. Лилит си пое дълбоко въздух, но го прикри с изключително умение.

— И така, как мина малкото тържество на Синтия? Честно, двете с Милисент останахме поразени от решението ти да присъстваш.

Красиво гримираното лице на майка ѝ изразяваше единствено лицемерие. Лилит осъзна, че е пълна глупачка да очаква нещо повече, но се почувства задължена да опита. Знаеше, че трябва да даде на Барбара и Милисент последен шанс. Проклятие! Да се държиш благородно, се оказваше наистина истински мазохизъм. Но сега вече не можеше да се върне назад, не и след като очите ѝ бяха отворени.

— Майко... — Тя направи пауза и седна върху същата такава бяла, кадифена табуретка. — Синди и Принс са предопределени един за друг. И аз мисля, че ако Милисент приеме този факт и престане да мисли какво би могло...

— Изненадана съм от теб, Лилит. Не е в стила ти да забиваш нож в гърба на сестра си. Макар и да предполагам, че непрекъснатите ѝ успехи биха могли да те накарат да заемеш нелоялно отношение. — Барбара повдигна едната си изящно изписана вежда. Изправи се и стигна до вратата, преди да продължи с дискретно прикритата си заповед. — През последните няколко месеца си доста странна и много от приятелите ни започнаха да коментират това. Сега водиш тук този загадъчен мъж, към когото, предполагам, си свързана по някакъв начин, въпреки че ти със сигурност не би го разбрала от поведението му. И те предупреждавам, няма да търпя никакво суетене на партито утре вечер. Опитай да запазиш достойнството си, Лилит. Ако мъжът предпочете Милисент, приеми го. Напоследък не ѝ е лесно и тя се нуждае от специално внимание. Освен това, времето ти под светлината на прожекторите свърши.

Ръцете на Лилит стиснаха малката плюшена възглавничка. Гравираната махагонова врата се затвори, а тя продължаваше да притиска възглавницата, като че ли в нея бе целият ѝ останал живот, като че ли това парче плат бе единственото нещо, което я задържаше да не избяга, крещейки от стаята. Беше така. Той беше тук. Вече!

Франк беше тук и Милисент бе... заинтригувана? Какво ли бе направил той?

Лилит се поколеба на стъпалата, водещи към просторната им всекидневна. Бледозеленият мраморен под като че ли се разливаше като водопад под краката ѝ и образуваше малко поточе, което течеше към трите стени с френски врати. Цялата стая бе открита към райския изглед на Сейнт Томас. Къщата им се намираше върху хребета на един от хълмовете, които пресичаха острова, и гледката от изобилна зеленина, синьо небе и още по-синя вода бе забележителна. Докато вдишваше уханния въздух и усещаше лекият бриз да шепти около кожата ѝ, Лилит се запита дали някога отново ще стои на това място... след като всичко свърши.

— Лилит, скъпа, ти наистина изглеждаш изтощена.

Лилит не помръдна. Заядливият поздрав на Милисент и неочакваното ѝ появяване от верандата изтръгнаха манекенката от мечтанията и ѝ бе необходимо известно време, за да се адаптира. Изглежда как сестра ѝ с лека походка се отправи към един стол и разбра, че все още ѝ е сърдита за последния им спор по повод сватбата на Синди. Е, сега щеше да стане още по-лошо и Франк щеше да попадне в капан, какъвто не подозираше. Къде ли беше той?

— Ела и седни. Чудех се дали се опитваш да ме отбягваш, но изглежда Бернард е бил прав, като настоя да те оставим да се наспиш.

Значи довереният Бернард я бе пазил от тях. Човекът заслужаваше медал, че бе останал през всичките тези години. Как бе понасял игрите? А тя как го бе правила? Наистина съм се променила. Дали Франк ще го забележи? Вероятно не. Беше я прогонил от мислите си и освен това, сега трябваше да играе до голяма степен старата Лилит, за да не породя подозрението на другите. Все пак Лилит не бе в настроение да се преструва. Беше издържала вече един рунд с Барбара. Може би ако отстъпеше, сестра ѝ щеше да загуби интерес.

— Вече минавам тридесетте, Мил, пътуването ми се отразява. Трябва просто да го приема. — Лилит потисна усмивката си. Великолепната ѝ, блестяща сестра, която винаги бе по-жизнената от двете им, остана безмълвна. Нещо много необичайно за нея.

Приблужи се до фотьойлите и дивана, наскоро тапицирани, и седна срещу Милисент. По-малката ѝ сестра бе облякла плътно прилепнал саронг, който едва прикриваше пищния ѝ бюст. Бялата материя подчертаваше загорелия ѝ тен и я правеше да изглежда по-елегантна. Дългите ѝ къдри майсторски се диплеха върху голите рамене, на краката си с добре оформен маникюр бе сложила бели кожени сандали. Какво би могла да види във Франк Хенсън? Барбара сигурно е схванала всичко погрешно.

— О, Мил! Изглеждаш фантастично. — Ласкателството винаги размекваше Милисент. — Обзалагам се, че половината от изгодните партии за женитба в Ривиерата са тук и танцуват под свирката ти. По някаква случайност, нямаш нищо общо с Макс как се казваше, нали? — Независимо дали Франк ѝ вярваше или не, тя щеше да получи някои отговори.

Милисент изкриви главата си рязко и потупа брадичката си с единия си дълъг нокът, покрит със златист лак.

— Знаеш, че го зарязах преди месеци, Лил. Честно, всичко в него бе преувеличено и съм убедена, че той едва ли би се осмелил да се появи на пътя — особено сега. — Тя се усмихна, като разкри нарочно зъбите си, и Лилит направи асоциация с баракуда. Какво ли точно се бе случило между Уулф и сестра ѝ? — Само си изгубих времето с него.

— Надявам се, това важи и за Принс Чалмърс, също.

— Принс? — Милисент се задави, цялото ѝ тяло се наведе напред напрегнато. — Не зная защо въобще го споменавах, Лил. Той и Синди са такива глупаци. Но може би някой ден ще разбере колко е сгрешил.

— Това не е твоя работа, Милисент. Трябва да оставиш нещата така и...

— И като говорим за оставяне на нещата, скъпа сестричке... — Тя преднамерено я прекъсна. — Страхувам се, че Франклин си пада по мене. — Милисент разпери ръка върху заоблените извивки на бюста си и лениво помилва голата си кожа.

Лилит поклати объркано глава.

— Франклин? Франклин кой?

— О, чудесно! Ти си безпристрастна. Идеално. Всичко се случи така внезапно и се надявах, че няма да те разтревожи. Ти спеше и Бернард ме помоли да го приема. Въпреки че се подразних от тази

досада — всъщност, Франклин го компенсира. Той прилича на чаровен принц. Толкова се радвам, че нямаш нещо против.

Лилит почувства ужасно свиване в слабините. Милисент протегна ръка и я потупа по коляното.

— Той ми каза, че между вас не е имало абсолютно нищо физическо. Това трябва да е бил още един удар за теб, Лил, но той твърдеше, че просто те е използвал, за да се срещне с мен и да поговорим за един филм... — Тя прикри устата си с длан. — Съжалявам, скъпа. Просто се изплъзна. Но в края на краищата не е причинена никаква беда. — Очите ѝ се разшириха и се впериха над раменете на Лилит.

— Ах ти, непослушно човече. Откога стоиш там?

Като насън, Лилит обърна главата си... и почти ѝ се зави свят.

Един от най-поразително красивите мъже, които някога бе виждала, стоеше на стъпалата, по които бе слязла преди малко.

И това беше Франк! Франклин беше Франк!

— О, достатъчно дълго, за да се уверя, че отговорихте на най-важните въпроси, Милисент, сладураната ми.

Сладурана? Лилит имаше чувството, че ще припадне. Трябваше ѝ цялата воля, за да преглътне разкъсаните парчета от сърцето си, които имаше опасност да изхвъркнат от устата ѝ.

Франк слезе по стъпалата и отиде до сестра ѝ с грацията на танцьор. Стройните му бедра бяха обути в модни, бежови, ленени панталони, на босите си крака бе сложил изрязани италиански сандали. Тя преглътна отново, когато той пое ръката на Милисент и целуна дланта ѝ, преди да седне до нея.

Дори сиамски близнаци не биха могли да бъдат по-близки.

Ризата му бе копринена. Златисто, бежово и кафяво, което подчертаваше широките му рамене и гръден кош. Маншетите бяха навити до лактите небрежно-елегантно. На китката си носеше златен часовник „Ролекс“, на пръста му имаше диамантен пръстен. И двете я накараха да се съсредоточи върху единственото нещо, което разпозна. Ръцете му. Тези красиви мъжки ръце бяха единствената ѝ следа и тя напълно я бе пропуснала.

Кой беше този натрапник и какво се бе случило с нейния професор с недодялания вид?

Натрапникът се настани на дивана и сложи ръка върху раменете на Милисент.

— Виждаш, че няма абсолютно нищо между сестра ти и мен.

Франк вероятно говореше на Милисент, но Лилит почувства погледа му върху краката си. Къде бяха очилата му? Мили боже, той бе красив! Буйната му коса бе сресана назад и съвсем леко накъдрена около слепоочията му. Изваяните му скули и съвършеният нос бяха обезобразени от тежките черни рамки на очилата му. И едва сега тя забеляза гъстите мигли на тези пламенни очи.

Как можа да е толкова сляпа? Дори с очилата и онези дрехи — дори с нейните предразсъдъци — дори в тъмното...

Внезапно я обля вълна на непреодолим копнеж, която потисна доволния смях на сестра ѝ и болката от предателството. Как можеше все още да го обича?

— Ние ще се поразходим из острова, Лил. Предлагам ти да пооправиш външния си вид. Знаеш как хората започват да говорят, когато някой е преживял беда.

Лилит примигна и Франк и Милисент се материализираха върху стъпалата. Тя отчаяно се опита да фокусира погледа си и да успокои дишането си. Със сигурност, ако само пристъпеха крачка по-близо, щяха да чуят ударите на сърцето ѝ.

— И махни тази шнола, Лил. Изглежда смешно на твоята възраст.

За една изпепеляваща секунда студеният поглед на Франк се кръстоса с нейния над главата на Милисент, но Лилит не потръпна. Запази безразличието в очите си. Запази го, докато потрепери и отвори прозореца към старото си аз. Почувства, че Франк го забеляза. И Лилит знаеше какво точно си мисли. Като че ли някой шепнеше в ухото ѝ. Знаеше защо бе запазила шнолата.

— Може би, Мил. Аз обаче обичам шноли с форма на пеперуда. Животът на пеперудите е една непрекъсната промяна и аз... — Тя спря и вдигна ръка към края на плитката си, като я праметна отпред. — Срецнах едно малко момиче, което носеше такава шнола, и то ми помогна да науча много неща. Мисля си, че някой искаше да ми напомни, че понякога най-невероятните неща са възможни. Мисля обаче, че трябва наистина да вярваш в това.

— Ти и дете? Моля те, Лилит. Наистина не си добре. Попитай майка за номера на психоаналитика й. — Милисент повдигна длани нагоре и сви рамене, като че ли не можеше да направи нищо повече. — Хайде, Франклин. Зная един изискан малък клуб със страхотни коктейли „Маргарита“. Може би устната ти, която си разцепил на сърф, ще се почувства по-добре от чашка-две.

Франк не отговори. Двамата с Лилит бяха впили погледите си с такива всепоглъщащи чувства, че никой не обърна внимание на бръщолевенето на Милисент. Никой от тях не можеше да погледне встрани, докато Лилит не затвори очи и двамата се откъснаха.

Но не напълно.

ГЛАВА СЕДМА

Все още не се бяха върнали. Все още не се бяха върнали. Все още не се бяха върнали.

Мил и Франклин бяха излезли от часове. Беше почти два след полунощ и Лилит се чувстваше като идиот, скрита сред сенките на верандата. По дяволите, че началото на сеансите при психоаналитика ѝ не можеха да започнат по-рано. Тя придърпа кашмирения шал над раменете си и се облегна върху парапета от ковано желязо. Под меката светлина на луната белият метал приличаше на изящна плетеница от дантела, обграждаща имението, отделяща го от дългите склонове на хълмовете, които се простираха наоколо като старомодна пола.

Или палатка.

Лилит въздъхна. Беше в лоша форма. Времето не бе подходящо да се изправи нито срещу Милисент, нито срещу Франк. Изведнъж почувства, че не иска да знае и най-малката подробност как той възнамеряваше да предразположи сестра ѝ достатъчно, за да си признае плана за отвличането на Синди.

Но точно когато излезе от сянката и мина покрай басейна с италиански теракот, една френска врата се отвори и пред очите ѝ се появи още един лош кошмар. Отново комплименти за Франк Хенсън. Хванати за ръка, единственият мъж, когото бе обичала — единственият мъж, който някога я бе отблъснал — се появи в романтичната нощ, изпълнена с уханието на гардении, заедно със сестра ѝ. Лилит се притисна към гипсовата мазилка зад една палма в саксия. Шалът върху раменете ѝ не я предпази от грубата повърхност на стената.

Притвори очи, но и това не бе от голяма полза.

— Франклин, скъпи, целуни ме.

Милисент използваше гласа си на Грета Гарбо и Лилит прехапа долната си устна. Мъжете падаха в краката ѝ като верни кучета, когато тя се държеше по този начин. През всичките години досега Лилит не се бе вълнувала особено кой с кого се срещаше. През последните три години тя така се бе отегчила от малкото привилегировани, че почти се

бе оттеглила от играта. Но това бе различно. Не можеше да понесе да види Франклин роб на сестра ѝ.

Беше ужасно. Първо промяната във външния му вид, после обръщението му „сладураната ми“, а сега това! Дори най-лошите доведени сестри не заслужаваха подобно отношение. А тя се опитваше да се промени. Опитваше се да изпълзи сама от този леден затвор и да се превърне в истински човек.

Преди няколко дни, когато Шанън си тръгна, Лилит се питаше дали болката и загубата означаваха, че изпитва истински чувства, които няма да избледнеят с времето. Споменът за Шанън все още бе жив и тя бързо започваше да става експерт да изживява болка и загуба.

— Франклин, зная, че ме желаеш. Хайде да се качим горе.

Лилит подаде главата си зад няколко палмови клончета.

Милисент се бе увила около Франк като боа, ръцете ѝ бяха на врата му, неговите на талията ѝ. Веднъж бе споменал, че би направил всичко заради Принс, но това бе прекалено. Всичко трябваше да е само игра. Франк ненавиждаше жени като Мил... като нея. И какво стана с целувката им и всичките му приказки за вълшебството? В очите ѝ напираха сълзи и тя премигна бързо няколко пъти, за да ги преглътне. Добре, лъжата ѝ рязко бе променила потенциалната им връзка, но ако Франк Хенсън бе така непостоянен, тогава нямаше право да я критикува.

— Мили, момичето ми, просто не мога да си позволя да се държа с една истинска дама така. Някои от онези негодъи, за които ми разказа тази вечер, биха го направили, сладураната ми, но аз не искам да ме бъркат с този тип мъже. Нека да не прибързваме.

Мили, момичето ми! Милисент мразеше да я наричат Мили.

— О, Франклин, ти си такъв мъж, за който малките момиченца мечтаят, когато четат приказки. — Мил се изхихика като слабоумна, повдигна се на пръсти и го удари гальовно, докато Лилит си мислеше, че дробовете ѝ ще се пръснат. С нов кикот, тя се откъсна от него и побягна към къщата. Грета Гарбо се бе превърнала в Шърли Фийни и това съвсем не бе неприятна гледка. Всеки мъж, който можеше да си падне по това, заслужаваше юмрук в главата.

— Можеш да излезеш сега, Лилит... Да, зная, че си там. — Франк въздъхна и пристъпи към белия парапет, като прекара ръка през косата си. — Не зная как съм разбрал, но зная, че си там.

Лилит бавно се появи и застана сред бледия кръг, образуван от светлината на луната и танцуващия пламък на една стенна факла. Беше загърната в нещо меко, което отразяваше цвета на луната и косата ѝ, и Франк си помисли, че цялата е обсипана със сребро. Различна като деня и нощта от изкуствената си сестра. Само преди един ден никога не би повярвал, камо ли да забележи разликата.

Франк затвори очи, отвори ги и опита отново, но Лилит изглеждаше същата и така красива. Но тя го бе излъгала! Не трябваше да забравя, но дори и така да беше, тя не бе като Милисент. Последните кошмарни часове не бяха оставили никакво място за съмнение по въпроса, колкото и да му се искаше да го отрече.

— Изглежда, че двамата сте имали доста плодотворна вечер, Франклин. Кой ли би си помислил, че притежаваш такова мощно тайно оръжие?

Той се намръщи от острия ѝ сарказъм и бавно извади неизползваните си очила от джоба на самото.

— Тя се хвана на въдицата, Лилит. За някои хора това е всичко, което искат да видят. Това е всичко, което има значение. — Франк извъртя главата си, за да види реакцията ѝ. — Би трябвало да знаеш какво е усещането. — Защо правеше това? В края на краищата, той знаеше защо все още търсеше връзка с тази жена.

Защото той също не бе съвсем честен. Защото бе мислил за нея цял ден. Чудеше се как въобще щеше да престане да помни. Изпитваше физическо отвращение от играта, която водеше със сестра ѝ, и от начина, по който заблуждаваше хората. Беше изтощен и трябваше да бъде себе си отново. Нуждаеше се от някой, който можеше да разбере за какво говори. Как се чувстваше да бъдеш стока, символ на положение, а не човешко същество.

— Прав си, Франк. — Тя направи пауза, повдигна рамене, като че ли се отказваше от нещо, и после се усмихна тъжно. — Зная точно как се чувстваш. Предполагам, че точно за това си сменил обвивката си. Съжалявам, че трябваше да изиграеш това заради Милисент. Мога да позная колко много те притеснява. И независимо дали е възможно да ми повярваш, или не, напоследък разбрах колко деморализиращо е това. Колко е трудно да се придържаш към истинското си аз. — Тя говореше без следа от притворство в думите си. Приблужи се до него и взе очилата му. Той замръзна на мястото си, усетил я до себе си.

Повя лек бриз и той не можеше да изрече нито дума, само наблюдаваше как тя си играе с неговата защита, с неговата лъжа, с неговата маскировка и несъзнателно я прибра в джоба си. Вятърът развя роклята ѝ, разпиля кичур коса около лицето ѝ. Очите ѝ блестяха като свещи в тъмнината и Франк трябваше да стисне силно желязното перило зад себе си. Господи, помнеше вкуса ѝ, допира до тялото ѝ и се бореше с потребността си да прогони спомена за Милисент с тази жена, която някога така приличаше на сестра си. Тази жена, която бе имала смелостта и силата да се опита да се промени съвсем сама.

Да, беше го излъгала. И в началото му бе трудно да се съсредоточи върху действията си да манипулира Милисент, да потисне измамените си чувства. Но ако се попиташе сега, ако беше на нейно място, щеше ли да постъпи различно?

Франк проследи напрегнатите черти на лицето ѝ и си помисли за собствените си терзания, когато кариерата му свърши и той вече не беше златното момче. Беше станал отново човешко същество, защото имаше семейство и приятел, които наистина се вълнуваха за него. Лилит изминаваше този път съвсем сама.

— Искам да знаеш, че аз... — Той спря и потърси очите ѝ в тъмнината. — Мислех си за онази нощ и колко е трудно да предадеш семейството си. Аз бих предпазил Принс, независимо от цената. Не мога да допусна чувствата ми да го изложат на риск, но си мислех за твоята страна. След днешния ден зная едно нещо: ти не си като Милисент. — Франк би се закълел, че долови промяна в дишането ѝ, и значението на този факт съвсем разколеба намаляващата му решителност. Нима мнението му имаше такова значение за нея?

— Тя най-накрая ми разказа, че е искала да си отмъсти на Синди, и по-късно, когато пийна една чашка повече, спомена, че тя самата е била подведена и измамена. Но който и да е човекът зад цялата тази история, това със сигурност не е Макс. О, тя го мрази почти толкова, колкото мрази и Принс. Изглежда, че французинът я е излъгал също, че ще накара Принс да изглежда като глупак на сватбеното тържество.

— Но дори и пияна, това е всичко, в което Милисент е участвала. Макс самият ми каза, че тя категорично отрича какъвто и да е план за отвличане и трябва да признае, че ѝ вярвам. — Франк сви ръка в юмрук и удари парапета. — В цялата история има една липсваща брънка, Лилит, и трябва да я открия до утре вечер. Тогава трябва да се

прибера вкъщи. Необходимо ми е другото име. Името на човека, решил на всяка цена да причини неприятности на Принс, като направи така, че да изглежда твърде вероятно да са въвлекли най-безмилостния му конкурент в бизнеса, Каин Девлин. Не зная дали бих могъл да се преструвам със сестра ти. Доста ми е трудно да отбивам атаките ѝ. — Франк се загледа към океана и въздъхна леко.

Лилит се притисна към декоративната решетка от ковано желязо, докато почувства болка в гърба.

— Веднъж спомена, че би направил всичко за Принс, Франк, но моля те, дори Мил не заслужава да бъде използвана по този начин. И не си мисли, че стоя тук, забравила как се опитвах да те заблудя с тялото си. Признавам, че тази техника ми е помагала в миналото, но никога не се е получавало. Едва сега го осъзнавам. Моля те, не повтаряй грешката ми. Ти си прекалено добър човек. Въпреки че аз никога не съм правила нищо повече, освен, играейки, да насърчавам мъжете, не беше правилно. Нищо значително не може да се получи от подобен начин на мислене. Трябвах ми няколко самотни години, за да проумея това най-накрая.

Лилит повдигна умоляваща ръка към него.

— Позволи ми аз да узная името, Франк. Не трябва да се измъчваш с проблемите на семейството ми повече. Кълна ти се, че можеш да ми се довериш. Ще го узная преди края на партито и тогава ще можеш да направиш това, което трябва. Аз... аз трябва да съм тази, която се изправя срещу цялата истина. Не искам да правя същата грешка, която направих с теб. — Тя замръзна, думите увиснаха във въздуха между тях.

Франк отчаяно се опитваше да не чуе молбата ѝ. Не ѝ бе дал възможност предишната вечер да му обясни. Предложението на Лилит за бъдещата сцена между нея и Мил бе обречено. Колко лесно щеше да се разруши единственото семейство, което е имала? И колко щеше да я нарани, като открие, че семейството ѝ не се вълнуваше от нея?

Само преди няколко часа Мил недвусмислено бе показала омразата си към Синди и съжалението си към Лилит. Ръцете ѝ се бяха плъзнали провокативно по тялото му и го бе помолила да ѝ повтори отново, че само е използвал Лилит. Замаяна от алкохола, тя шепнеше:

— Аз съм най-красивата сестра. Мога да отнема мъжете им по всяко време.

Той измънка нещо, което би трябвало да потвърди думите ѝ, и съвсем целенасочено започна да я разпитва. Тогава Милисент му разказа за обещанията на Принс, за коварството на Синди и недостатъците на Лилит. Франк бе принуден да изтърпи неочаквано горчива целувка, преди Мил да се засмее и да му съобщи какъв късметлия е, че го е спасила от безсъвестната си, нахална сестра. Всъщност, можеха да ѝ го върнат, като я изложат публично. В края на краищата, Милисент се изкиска в ухото му, сестра ѝ бе живяла като монахиня от векове. Само този факт доказваше колко е странна.

Франк наблюдаваше Лилит, като остави тишината да ги обгърне. Дали Милисент казваше истината? Нима и Лилит, като него, бе открила същата празнота в случайните връзки и повърхностния секс? Нима имаха еднакво отношение и по този въпрос? Току-що бе чул истината. Франк отклони погледа си, неспособен да помръдне нито мускул на тялото си. По дяволите, двамата бяха пламнали от страст, а тя го бе видяла само предрешен, както Принс казваше. Променената му външност не бе повлияла върху реакцията ѝ въобще.

Но дали щеше да се отърси от миналото си, както той го бе сторил? Можеше ли да я попита и това? Господи, искаше му се да си замине още тази вечер. Не искаше да стои тук под тропическата лунна светлина, целият изгарящ за една жена, която можеше да се окаже илюзия. При тази ненормална мисъл той почти се изсмя. Повечето мъже мечтаеха да бъдат на подобно романтично място със съвременна принцеса от приказките. Но Франк си мечтаеше за истинската жена, която бе открил в принцесата.

Защото, Господ да му е на помощ, но обичаше тази жена и бе обзет от странното впечатление, че само той можеше да спаси Лилит и да я освободи.

Можеше ли да бъде по-голям глупак?

Франк се облегна върху хладния парапет и усети спойката на метала под пръстите си. Какво да прави? Обърна глава и се взря в лицето, което го бе преследвало цял ден. Като че ли лекият бриз изведнъж започна да му нашепва: „Кажки ѝ какво чувстваш. Кажки ѝ! Кажки ѝ!“. Но думите заседнаха в гърлото му. По дяволите, бе видял колко далеч бе стигнала Лилит. Франк забеляза как очите ѝ се разшириха, веждите ѝ се повдигнаха въпросително от безмълвния му поглед. Господ да му е на помощ, но той беше лицемерен. Какво щеше

да прави, ако никой не бе повярвал, че е способен да се промени? Любовта му бе безполезна и плитка без пълно доверие. Не можеше да каже на Лилит нищо.

— Слушай, Франк — изрече смутено жената. — Очевидно не желаяш да говориш, но знай, че въпреки всичко аз ще се оправя с Милисент и ще помогна на Синди. Трябва да го направя. Това е единственият начин да започна нов живот. Променям се, въпреки че сигурно няма да съм твърде добра известно време. — Тя се поколеба и се загледа в ръба на ефирната си рокля. — Предполагам, че след последните няколко дни вече знаеш това. Както и да е, можеш да се върнеш назад или да съжаляваш за всичко, което си ми казал — всичко, което се случи между нас — не мога да те спра. Но няма да ти върна шнолата пеперуда и това, което означава за мен. Вярвам в пеперудите. Това е всичко, което имам.

Краката ѝ трепереха и тя се облегна върху оградата от ковано желязо, пъкна очилата му в джоба си и хвана краищата на шала си. Франк стоеше неподвижен, като че ли не бе чул нито една нейна дума. И някъде дълбоко в нея се появи мисъл: „Каж ми. Каж ми какво чувстваш“.

Но страхът задуши думите ѝ. Неочаквано появилият се силен вятър накара Лилит да отстъпи назад, тя се подхлъзна и полетя с главата надолу от верандата.

— Франк!

Мъжът се стрелна като светкавица. Тя падаше, и изведнъж бе хваната, хваната близо до силните мъжки гърди и сърце, което туптеше силно, от здрави, отчаяни ръце, които се движеха почти грубо по гърба и раменете ѝ. И двамата бяха коленичили, лицето на Франк бе призрачнобяло. За миг погледите им се кръстосаха и нищо не остана скрито. В този миг на почти пълна загуба чувствата, изпълнили сърцата им, не можеха да се отрекат.

Силният вятър намаля и отново стана нежен и топъл. Въздухът около тях бе наситен с аромата на гардения.

„Каж ми!“

Тя отвори уста, за да проговори... но Франк я покри с неговата, преди да е отронила и дума.

Ръцете му я придърпаха към тялото му и я притиснаха като стоманени възгетата. Трептяща стомана! Лилит дори не разбра кой

започна да трепери пръв. Устните на Франк се впиха в нейните, търсеха отговор, и тя ги разтвори и му позволи да проникне дълбоко навътре. За миг тя се остави на насладата и страстта, които само този мъж можеше да възпламенява. Беше си мислила, че никога няма да го изпита отново. Беше си мислила, че той никога няма да ѝ прости.

Остра болка я прониза. Не бе изречена нито една дума за прошка. Нищо повече, освен дълг и заминаване. Лилит прогони всички мисли и прекара длани по стегнатите мускули на гърдите му. С влажни, прилепващи се устни, тя поглъщаше и засмукваше леко подутата му уста, докато Франк изстена и плъзна езика си над нейния, забравил всякаква болка. Лилит почувства вълшебството отново.

Това бе моментът. Сега! Сега! Сега щеше да му каже. Сега щеше да изрече думите, които никога не бе казвала преди.

— По дяволите! Какво правя? — Франк дишаше тежко, отскочи настрани и изправи и двамата. — Не трябваше да допускам това да се случва. Твърде много усложнения ще има. — Той отстъпи назад, наведе се и подпря ръце върху бедрата си. — Опитай се да узнаеш името на човека, който е подготвил заговора. Но независимо дали ще го откриеш или не, утре вечер си заминавам.

И той изчезна. И като че ли думите никога нямаше да бъдат изречени.

Лилит бе напудрена, парфюмирана, с прическа, и обожавана, обвита в леденосин атлаз, обсипан с диаманти, на път да провали партито на майка си. Но трябваше да го направи. Самолетът на Франк излиташе след два часа и той не бе научил името, което му трябваше. Лилит се колебаеше до една от вратите, водещи към верандата. Това бе нейният истински момент. Връзките със семейството ѝ щяха да се разкъсат сега, може би завинаги. Пое си дълбоко дъх и пипна шнолата пеперуда, с която бе вързала косата си.

Първоначално искаше да докаже на Франк, че се е променила. Но сега бе много по-важно да го докаже пред самата себе си. Лилит се надяваше, че Бернард е изпълнил поръчението ѝ и е довел майка ѝ и сестра ѝ тук.

— Лилит! Какво означава това? — попита настойчиво майка ѝ в мига, когато вратата се затвори.

— Наистина, Лил — добави Милисент, внимателно седнала на страничната облегалка на фотьойла, където се бе настанила по-възрастната жена. — Гостите трябва да пристигнат всеки момент. Какво толкова неотложно има, което не може да почака? — Изящното ѝ лице бе изкривено от гняв.

Лилит се стегна, за да нанесе удара.

— Искам да зная кой ви помогна за заговора срещу Синди и Принс.

— Какво? — възкликнаха и двете едновременно.

— Нито една от игрите ви няма да мине пред мен, затова не си правете труд. Познавам и двете ви много добре. И зная кога точно лъжете. — Лилит скръсти ръце и тръгна към разгневените жени. — Макс е изплюл камъчето, Мил. Зная всичко, с изключение на името на другия човек. А ако искаш това да не стигне до властите, по-добре е да ми сътрудничиш.

— Макс Уулф е скапан, негоден предател! Той...

— Милисент, тихо! — рязко я прекъсна Барбара, преди да се обърне към по-голямата си дъщеря. — Бъди разумна. Лилит не би направила нищо против семейството си. Не бъди глупава. Освен това, ако нещо навреди на нас, ще навреди и на теб! Почакай — тази сцена няма нищо общо с Франклин, нали? Предупредих те за него и Милисент. Време е да пораснеш.

— За бога, Лил — процеди Милисент и се изправи. — Ти никога няма да хванеш мъж като Франклин, затова не си и помисляй да ме отделиш от него.

Лилит почувства, че замръзва. Не беше заспала, не сънуваше и въпреки това леденият замък се затваряше около нея. Сърцето я болеше, защото през по-голямата част от живота ѝ тези две жени представляваха единственото ѝ определение за обич. А сега проумя, че те нямаха ни най-малка представа какво представлява любовта. Разкритието я нарани, но то също я и освободи. Лилит знаеше сега какво е любов и щеше да изгради новия си живот независимо колко време щеше да ѝ отнеме. Но трябваше да започне с истината.

— Първо, искам и двете да знаете, че считам Синди за част от моето семейство. Бяхме ужасни с нея, но това ще свърши сега. Второ, майко, не бих могла по-малко да се интересувам как имиджът ни ще избледнее в пресата, ето защо не си мисли, че това ще ме спре. И,

трето, права си, Мил. Никога не бих хванала мъж като Франклин и точно това е новото, скъпа сестричке — не искам такъв тип мъж. Разбира се, предишният грозноватичък Франк би бил съвсем различно нещо. Помислете си, дами. Искам да узная името и го искам веднага!

— Милисент, по-добре отговори на сестра си.

— Майко! Да не си полудяла? Не казвай нито дума!

— Няма да позволя вманиачаването ви да провали партито ми. Опитвах се да бъда толерантна, но наистина, Милисент, Хелън Чалмърс не заслужава това. — Барбара се изправи на краката си, обути в сребристи обувки, и се обърна към Лилит с лице, представляващо неизменната ѝ маска. Сигурно във вените ѝ течеше ледена вода, а не кръв. Лилит отклони за миг поглед встрани. Бе така близо да следва жизнения път на майка си.

— Хелън потърси Милисент. Мислеше, че може да вразуми внука си и, честно, Милисент искаше да разбуни духовете. Предполагам, че бих могла да издам нещо, но приех, че ако чувствата между Синтия и Принстън бяха достатъчно силни, това нямаше да им навреди, а Милисент щеше да получи задоволство от отмъщението си и отново да си гледа живота. В момента преговаря за корицата на „Космо“, нали знаеш? Освен това, със сигурност вината не е наша, ако Хелън е стигнала толкова далеч.

Лилит дори не опита да затвори устата си. Какво би могла да каже срещу такова изкривено мислене? Майка ѝ, сестра ѝ и бабата на Принстън бяха жалки, подли човешки същества. Изведнъж гневът и яростта я напуснаха. Почувства се смазана, изтощена, дори нямаше сили да прояви съжаление.

— Добре. Ще съобщя тази новина на Синди и Принс лично. Сигурна съм, че вероятно ще я запазят в тайна, но ви предупреждавам, че ако те ми позволят, ще поддържам често контакти с тях. И ако някога узная нещо подобно, ще го раздухам в медиите на цяла Калифорния.

Милисент трепереше от ярост. Мина покрай Барбара ѝ изкрещя в лицето на Лилит:

— Ти си предателка! Щях да ти предложа да бъдем двете на корицата и да помогна на западащата ти кариера, но забравих. Един ден ще съжаляваш, Лилит, но на нас няма да ни пука, чуваш ли?

Преди Лилит да реагира, Милисент протегна ръка и сграбчи шнолата пеперуда от косата ѝ.

— Предупредих те, че това изглежда смешно! — Захвърли я в горещия басейн и размаха пръст във въздуха. — По-добре бягай, сестричке, защото възнамерявам да те представя като отминало величие в момента, когато приятелите ни започнат да пристигат. Никога отново няма да работиш.

Лилит почувства как омразата изпълва въздуха, когато френската врата се затвори с трясък след майка ѝ и сестра ѝ. С колебливи крачки тя стигна до старото си място зад палмата и се подпря на стената, като се опита да успокои дишането си. Сега беше сама. След няколко минути познатата къща щеше да се изпълни с познати хора, а след няколко часа всичко щеше да ѝ бъде непознато. И хората щяха да бъдат непознати и тя... Лилит потри ръце по голите си рамене.

— Милисент лъжеше, нали знаеш?

Тя се отпусна върху грапавата мазилка. Милост! Дали Франк бе чул всичко? Лилит не можеше да говори. Нямаше какво друго да каже, освен думите, които я задушаваша от страх. Думите, които все още пареха устните ѝ заедно с вкуса на онази целувка. Може би те бяха единственият ѝ шанс да достигне до него, да си възвърне доверието му. Смееше ли обаче да рискува?

— Лилит? Чуваш ли ме? Милисент лъжеше за работата. Тя ми каза, че „Космо“ искали да сключат договора само ако ти участваш. Можеш отново да имаш всичко обратно. Сигурен съм, че едно обаждане на Принс може да оправи нещата.

Франк си пое дълбоко въздух и повдигна гъстите палмови листа, които прикриваша жената, която обичаше. Мили боже, беше така красива. Примамлива и рядка като син диамант. Огледа големите ѝ, дълбоки очи, бижутата на ушите, шията и китките ѝ, роклята, подобаваща за всяка истинска принцеса. Как си бе помислил да я помоли да се откаже от всичко това? Просто защото този свят го бе създал и изплюл, не означаваше, че въздейства и на другите по същия начин. По дяволите, нима тя не се оказа права. Той бе господин Съвършен, самодоволен тип.

— О, Франк! — прошепна тя, слагайки ръце върху кръста му. — Това ще нарани Принс и Синди толкова много. Как е могла Хелън да постъпи така?

Франк поклати глава, без да вярва.

— Лилит, семейството ти току-що също те нарани твърде лошо.

Тя махна с ръка.

— Но Синди не заслужава това.

— А ти?

— Аз... аз не мисля, че злата доведена сестра е кандидатка за щастлив край.

Франк пристъпи напред и усети палмовите клони да го милват по гърба. В очите на Лилит проблясваха сълзи и танцуващите светлини от факлите се отразяваха в тях. Уханната нощ разпростираше дългите си тъмни пръсти над пурпурно-златистия залез, като че ли бавно събираше цветовете в гигантска ръка. Франк изпита усещането, че и малкото цветове, останали в живота му щяха да се загубят със спускането на нощта. Защото, Господ да му е на помощ, той щеше да си тръгне и да остави принцесата си във вълшебната земя, където бе родена. Нито един от двамата нямаше да бъде щастлив да живее в неподходящия свят. А да вижда съжаление в очите ѝ, щеше да го убие. По-добре всичко да свърши бързо и чисто.

— Ти си смела и красива жена, Лилит Смайт. И аз сгреших, ти въобще не си злата доведена сестра. Възхищавам ти се за това, което току-що стори.

Лилит все още не бе свикнала да гледа Франк право в очите. Красивото му лице се приближи до нейното и кехлибареният му поглед, заедно с неподправените думи, стигна право до сърцето ѝ. Щеше да извърши най-смелото нещо през живота си и да изрази на глас най-дълбоките си чувства. Беше време да бъде истинската Лилит, каквото и да се случеше.

— Обичам те, Франк.

Настъпи непоносимо мълчание и Франк се отдръпна. Лилит с усилие задържа спокойното си изражение. Добре, може би той не я обичаше, но поне ѝ се възхищаваше. Тя плесна с ръце и реши да каже всичко докрай. Заради себе си поне.

— Сигурна съм, че това е изненада. Но искам да знаеш, че наистина те обичам, Франк.

— Аз не принадлежа към твоя свят, Лилит, и не мога да те моля да се откажеш от него. Нещата между нас никога няма да се получат.

— Но аз не искам да принадлежа към този свят повече, Франк. Дай ми шанс. Моля те, опитай се да ми повярваш. — Тя преглътна и уви ръката си около неговата. — Ти си всичко, за което някога съм мечтала.

— Лилит, мисля, че чувствата ти са малко объркани от тези твои странни сънища. Как би могла да си сигурна за такава голяма промяна? — Франк се откъсна от нея и разпери широко ръце, погледна към себе си и отново към нея. — Това не съм аз, скъпа. Може би ти искаш само външността ми.

— О, Франк, не прави това. Не ме връщай обратно в леда, от който се опитвам да изпълзя.

Изведнъж по матовото стъкло на френската врата се почука.

— Извинете ме, госпожице Лилит — изрече Бернард, като кимна леко, докато излизаше на верандата. — Търсят господин Хенсън от Щатите.

Франк тръгна решително към дребния човечец.

— Франк, почакай! — извика Лилит задъхано. Той спря и погледна назад през рамо. Движението му напомни сцената на летището с Лилит и Шанън. Бързо прогони спомена. — Моля те, не си тръгвай, без да се сбогуваме.

Той кимна. Не смееше да говори.

Веднъж, в Монте Карло, Лилит бе наблюдавала един мъж да рискува цялото си състояние с едно хвърляне на зара. В залата бе толкова тихо, чуваше се туптенето на сърцата на присъстващите. Никога нямаше да забрави лицата им, изразяващи ужас и екзалтация. Някои го възприемаха за илюзорен човек, други го нарекоха глупак. Но точно в този момент Лилит мислеше, че знае какво е изпитвал наистина.

Да заложиш всичко. Да желаш нещо толкова силно, че да не можеш да направиш нищо по-малко, освен да извървиш целия път. Франк си мислеше, че тя не възнамерява да изостави стария си начин на живот, но тя трябваше да му покаже. Той имаше право. Времето бе прекалено кратко за такава огромна промяна. Лилит се огледа дълго в огледалото в спалнята си. Това беше нейният зар, нейното хвърляне. Ако не се получеше? Добре, Лилит Смайт нямаше да се скрие от

погледите на хората. О, не! Малкият ѝ план щеше да гарантира превръщането ѝ в главната клюка на деня за известно време.

Извъртя се леко настрани и притисна стегнатия си стомах с ръка. Ако наистина се бе променила, тогава трябваше да го докаже. Разполагайки с толкова кратко време, тя не можеше да измисли по-ефектен начин. Синди не би се колебала и изведнъж Лилит се почувства сигурна, че доведената ѝ сестра щеше да приветства новата Лилит.

С няколко бързи движения, Лилит взе чантата, която Франк ѝ бе дал, и пхна тайното си оръжие в джоба. Нямаше да се върне в стаята си. Стигна до вратата. За последен път се погледна в огледалото и оправи пъстроцветния си шал, който щеше да върже на косата си. Трябваше да се върне до горещия басейн. Нямаше да замине без шнолата си. Може би беше смешно, но имаше чувството, че малкото красиво нещо се бе превърнало във вълшебен талисман. А ако някога през живота си се бе нуждаела от вълшебство, то беше именно сега.

„Любовта е цялото вълшебство, което е необходимо.“

С разширени очи, Лилит се завъртя с длан върху сърцето си. Господи, напрегната ли беше! Не беше добър признак да дочува разни неща — особено когато нямаше никой друг наоколо. По-добре да го направеше, преди да е получила други халюцинации, като вълшебница с магическа пръчица.

Въпреки че... думите ѝ вдъхнаха нова надежда.

Тя си пое дълбоко дъх и се измъкна през вратата. Добре, пластмасовите обувки имаха някои недостатъци, но с тях щеше да се измъкне бързо от басейна и може би нейният принц щеше да познае, че обувката е точно по мярката.

Франк бе сложил чантата си на верандата, за да избегне ослепителното множество, обсипано с диаманти. Погледна часовника си. По дяволите, трябваше да тръгва към летището. Бяха го потърсили по спешност от офиса му, за да му предадат съобщение от Принс, да го посрещне на летището и да му помогне да проследят Хелън Чалмърс. Старата жена бе избягала и се предполагаше, че се е отправила към Сейнт Томас. Трябваше да тръгва, но къде беше Лилит?

Част от него искаше да се измъкне, но ѝ беше обещал. Обещание на жената, която бе изрекла, че го обича. Франк усети как сърцето му се ускорява само при тази мисъл. Докосна колосаната си яка и черна вратовръзка. Този парад го влудяваше, с треперещи движения разхлаби възела и разкопча няколко копчета.

Франк забеляза в препълнената зала една стройна жена с платиненоруса коса с кървавочервени устни да го оглежда с неприязън. Франк усети, че кръвта му замръзва. Как можеше човек да издържи подобен живот? Обърна се и тръгна към една колона и почти стъпи върху най-голямата пеперуда, която някога бе виждал. Замръзна на място, когато розово-жълтият феномен на природата разпери крилца и кацна върху една помощна маса близо до задния вход.

Нещо така красиво и рядко не трябваше да попада в капана на тази къща. По дяволите, всяка минута, прекарана тук, бе желание за смърт. В мига, когато бедното създание бъдеше забелязано, сигурно всички щяха да се устремят към него, за да се възползват от него, което вероятно щеше да гарантира края му. Франк не можеше да допусне да се случи това. Тръгна бавно към вратата, като се молеше невинното насекомо да отлети по-далеч от тук. То бе така красиво, че не трябваше да се третира като стока или...

О, господи, Лилит!

Франк се подпря върху вратата и се загледа как изящната пеперуда се стопява в нощта. Жената, която обичаше, бе точно като тази пеперуда. Тя също не принадлежеше към тази къща. Не би оцеляла тук. Всичките му извинения за различията между тях бяха димна завеса за болката, която бе изпитал така отдавна. Болката, с която съдеше Лилит. Бе позволил на страха си да го заслепи за това, от което и двамата се нуждаеха. По дяволите, Принс по-добре да го бе ритнал отзад, вместо да му говори.

Почти си бе тръгнал от любовта, която бе търсил през целия си живот. Затвори вратата и се върна бързо обратно в залата, като нави маншетите си и захвърли вратовръзката си през рамо. Лилит го обичаше и той я обичаше и тя нямаше да преживее още пет минути, без да го узнае. По дяволите, цялото проклето парти щеше да го научи. Беше я оставил да поеме целия риск, после я остави да чака и ако трябваше, всеки ден през следващите десет години щеше да си плаща за това.

В мига, когато Франк стигна до средата на залата, усети, че нещо не е наред. Тълпата се бе скупчила около витото стълбище. Из стаята се носеше присмехулен смях и с нарастваща тревога Франк забеляза, че Милисент се бе качила на един стол. Тя долови погледа му, намигна му заговорнически. Очевидно Лилит не бе издала участието му. Какво ставаше?

Лилит, кралицата на красотата, се бе появила на партито с дрехите, които той ѝ бе купил. И Франк никога не я бе виждал по-красива. Господи, тя бе толкова смела, така решена да докаже, че е вярно това, което му каза. Силният, злобен коментар на Милисент накара лешоядите да притихнат и Франк забеляза как стоическата маска от лицето на Лилит изчезва. Трябваше да я изведе. Веднага. Поне веднъж лицето и ръстът му улесниха нещата. Жените нямаха нищо против да ги отстрани от пътя си, а мъжете хвърляха по един поглед към раменете му и млъкваха.

Жената с платиненоруса коса се опита да го задържи, като впи изкуствените си нокти в бедрото му, а Милисент, очевидно мислеше, че той си проправя път към нея. Присви бронзовите си устни, като че ли отпращаше въздушна целувка, и му махна с ръка.

Но ръката замръзна във въздуха, а тълпата онемя, когато Франк вдигна Лилит, метна я на рамото си и я изведе през входа за прислугата.

— Престани да се съпротивляваш, жено — изрече той, като се опита да контролира люлеещите ѝ се крака и да отвори страничната врата едновременно.

— Франк? Какво правиш?

— Слушай! — Той плъзна едната си ръка под широката рокля и я стисна за гладкото голо бедро.

— Франк!

— Добре, добре, сладураната ми. Стигнахме. — Той измина още няколко крачки и после преднамерено я плъзна надолу покрай тялото си, като се надяваше да наруши равновесието ѝ достатъчно дълго, за да ѝ признае какво изпитва към нея. Не се получи.

— Недей, Франк. — Тя размаха ръката си към него и отстъпи назад. — Да не си посмял да ме наричаш сладурана. Мислех, че означава нещо за теб и после ти...

— О, Лил. Зная. Казах тази дума точно когато бях седнал на дивана до Милисент. — Франк потръпна, когато зърна сянка от болка в сините очи, които обичаше толкова много. — В мига, когато думата излезе от устата ми, разбрах колко много означава. Бях се увлякъл повече, отколкото осъзнавах, аз също бях наранен. Не можех да повярвам, че това, което изпитвахме, е истина.

— Добре, получих си го! — изкрещя Лилит и тръгна към басейна с ръце на бедрата, после се завъртя гневно към него.

— Сега, сладката ми...

— Почакай! За твоя информация, Франк Хенсън, може още да не съм станала, но някой ден ще бъда истинска като теб. Само че ти ще съжаляваш, ако чакаш толкова дълго, за да ми повярваш. — Тя махна с ръка към него и продължи. — Обичам те, упорити човече. Обичах те и преди да зная, че можеш да изглеждаш така.

— Лил...

— Почакай! — Лилит преглътна сълзите си и се опита да запази спокойствие. Ако това не се получи... ако той не можеше... Тя бръкна в джоба си и извади очилата на Франк с тъмните рамки. С бързи движения махна контактните му лещи и погледна изненаданото му лице. Застана пред него и усети как в гърлото ѝ заседна бучка.

Той не помръдна, докато тя сложи очилата му и прекара пръсти по бузите му.

— Не ме е грижа с какво си облечен, Франк — прошепна тя, като сложи ръка върху сърцето му. — Винаги ще обичам това, което е тук, вътре.

— Лил? — Франк спря и уви пръстите си около китката ѝ. — Свърши, нали?

Тя кимна и повдигна учудена вежди.

— Спомняш ли си, когато ти казах преди няколко дни, че не мога да свърша тази задача без помощта ти? — Тя кимна отново. — Е, мисля, че не мога да изживея и остатъка от живота си без твоя помощ, сладката ми. Затова искам да ти кажа, че можем да го направим лесно, или трудно, но ти си вързана за мен. Омъжи се за мен, моя красива пеперуда. Обичам те.

— О, Франк — прошепна тя през сълзи и той я придърпа до себе си, помилва я по гърба, притисна устни до уханната кожа зад ухото ѝ.

— Лил...

— Франк, почакай! — Тя се отскубна от него. — Шнолата ми пеперуда! Трябва да я взема, моля те. Не мога да тръгна без нея, а нямаме много време. Милисент е бясна.

— Аз ще я взема, сладката ми.

— Но аз съм с пластмасовите обувки, Франк, а ти си с „Армани“ и...

Франк стъпи във водата. Той забеляза подаръка, който не се въздържа да купи. Дори тогава, някъде дълбоко вътре в него, той искаше Лилит. Протестите ѝ замлъкнаха и той се усмихна широко.

— Разбира се, любов моя, сега, след като спасих скъпоценната ти пеперуда, трябва да ме възнаградиш. Зная всичко за тези неща от онези приказки, които четях на сестричката ми.

Лилит се засмя и пристъпи до ръба на басейна.

— Искай всичко каквото пожелаеш, мой храбрецо.

— Все още не си отговорила на въпроса ми, скъпата ми. Ще се омъжиш ли за мен? Ще ми позволиш ли да сложа глава на възглавницата ти? Ще ме целуваш ли всеки ден до безкрайност и ще имаш ли деца от мен? Трябва да те предупредя обаче, че имам нещо безкрайно наум.

Очите ѝ потъмняха и после засияха като пламъците на факлите. Лилит не се поколеба. Стъпи във водата и обви ръце около врата му.

— Да, Франк. Да, на всичко. Обещавам ти.

— Добре, тогава. — Франк се засмя и я целуна бързо по устните. — Трябва да отидем на летището, за да посрещнем Принс, но след това ще се оженим. Не ме интересува колко е часът.

— Принс е тук? Какво се е случило? Почакай! — изрече напрегнато Лилит. — Искаш да кажеш, че ще се оженим тази вечер? С мокри дрехи?

— Да. Пъстроцветната ти премяна и моя капещ „Армани“. Но не се плаши. Когато приключим с Принс, дрехите ни ще са изсъхнали на нас. И, сладката ми, ще трябва нещо много повече от влажни дрехи, за да ми попречи да те направя моя. Желая те, Лилит. Искам те завинаги. Знаеш ли, има няколко приказки, в които принцесите се опитват да се измъкнат, и аз няма да позволя това да се случи. Ще почакаме за медения месец, след като се решат проблемите на семейство Чалмърс.

— Малко ме е страх, Франк. Не искам да те разочаровам. — Тя преглътна и се опита да не трепери. Всичко, което някога бе искала, бе

в ръцете ѝ — любов, уважение, смях, грижи — но трябваше да е честна. Това беше истина и тя трябваше да се постарее повече от всякога.

Франк хвана лицето ѝ в шепи и се загледа в очите ѝ.

— Няма нищо, с което да не можем да се справим заедно, сладката ми. Освен това открих, че ти си принцеса от народа. Погледни само какво направи през последната седмица. Ти можеш да направиш всичко. В теб се крие някакво вълшебство.

— Какво?

Франк се засмя, извади я от водата и я целуна, докато объркването ѝ премина в страст.

— Разбра ли какво имам предвид? Тази целувка ме превърна в нещо, което никога не съм предполагал, че ще бъда... в женен мъж.

Беше странно, но когато грабнаха чантите си и се промъкнаха зад къщата, Лилит си помисли, че дочува странен глас, който я бе изплашил преди. Озърна се за миг. Франк я стисна нежно за ръката, златистите му очи ѝ изпращаха възпламеняващи послания. Никакъв лед повече. Топлата му, силна длан бе истинска. А гласът? Беше така приповдигнат, че Лилит остави думите да я успокоят, както вече веднъж го бяха направили.

„Ти откри вълшебството. Беше време, скъпата ми...“

ЧАСТ ТРЕТА
МАЛКАТА РОБЕРТА ХУУД ВРЪЩА НА
ГОЛЕМИЯ ЛОШ УЛФ

ГЛАВА ПЪРВА

Роберта Хууд Чалмърс съзнаваше, че трябва да пусне ръката на Белинда, но се чувстваше замаяна, гадеше ѝ се. Дузина трептящи светлини току-що ѝ се бяха привидели и се опасяваше да не се свлече на пода в безсъзнание. Притвори очи и вдиша дълбоко. През олюляващото ѝ се тяло премина прилив на сила и тя стисна още по-здраво Белинда. Макс беше тук. Макс беше тук!

Макс беше тук и това, което Лилит Смайт им съобщи, беше вярно. Той възнамеряваше да провали още едно сватбено тържество на Чалмърс. Преди две години бе провалил тяхната сватба. По гърба ѝ преминаха остри болезнени пробождания. Господи! Заблуждаваше се. През всичките тези месеци си мислеше, че всичко е свършило, че този мъж, отхвърлил я с такова безразличие, е стара история, отдавна забравена.

Психоаналитикът обаче, когото бе посещавала тайно няколко пъти, след като Макс я изостави, се опита да ѝ обясни, че твърде много неща са останали, без да бъдат решени, че се опитва да пренебрегне прекалено голяма част от живота си. Упорито, Роберта бе отказала да слуша. Жестокостта на Макс разкри нова черта на характера ѝ. Всъщност, бягството му бе довело до множество промени в послушната, хрисима Роберта Чалмърс.

Съкровената ѝ мечта да стане художничка бе умряла заедно с лъжите му и понякога се питаше дали мечтата му да остави бизнеса и да започне да произвежда вино не е била също лъжа. Начин да спечели доверието ѝ, след като още в самото начало му бе разкрила отношението си към акулите, от които гъмжеше светът на „Чалмърс Инк“. Бе престанала вече да прави опити да изглежда по-привлекателна. Какъв смисъл имаше? В края на краищата, всичките ѝ усилия се оказаха напразни. Роберта се обличаше, за да се чувства удобно. Контактните лещи дразнеха очите, бе прекалено ниска, за да смайва с вида си. Беше крайно време да го приеме.

Тя обаче имаше други ценности, които можеше да предложи: работливи ръце и бърз ум. Посвети се на благотворителност и започна

отново да учи, въпреки волята на баба си. Роберта мразеше да влиза в противоречия с баба си, особено след като не я послуша за Макс, но Принс бе на нейна страна и тя не се отказа.

Обръщайки се назад, бе убедена, че щеше да полудее, без да има някаква цел. Сега притежаваше диплома по мениджмънт и Принс ѝ бе дал работа, която си бе заслужила. Баба ѝ се противопостави и на това. Но, Роберта се намръщи, младото момиче поне бе част от семейството, а не като Каин Девлин, любимата цел за унищожаване на Хелън Чалмърс. Баба ѝ мразеше този мъж с цялото си сърце.

Може би неразумните чувства към някои мъже бяха слабост в кръвта на Чалмърс, защото, ето я нея — стоеше тук, зърнала само за миг тези тъмни очи и това силно, гъвкаво тяло — и целият ѝ кураж и самоконтрол я напуснаха. Нима се бе преструвала? Нима всичко, което се бе опитала да промени в живота си, така лесно се разпадна? Роберта бе изплашена до смърт. Прииска ѝ се да избяга, да се скрие. Мисълта да се изправи срещу човека, който я бе изоставил без секунда съжаление, я изпълваше с вледеняващ ужас. Това би бил вторият, най-унизителен момент през целия ѝ двадесет и пет годишен живот.

Но можеше ли да допусне този мръсен ухажор да застраши живота ѝ отново? Как би могла да остане настрана и да му позволи да отвлече Синди?

Щастливите гласове в „Роял Армс“ избледняха. Роберта погледна Белинда, после Лилит. Нито една от тези така различни жени не биха се поддали на подобна изкусна манипулация. Нито едната не би си помислила дори за миг, че това не е вярно, че мъжът, когото някога са обичали, е неспособен да ги нарани отново.

Единствено срамежливо, стайно цвете като нея, би го поставило на първо място. Че той можеше да разговаря с нея, че тя можеше да открие истинските му чувства, независимо от отношението му, че я вълнуваше не само хубавата му външност. Милост! Трябваше да е нащрек. Но, не. Тя се остави да повярва на лъжите му, които я доведоха да стои пред олтара с кратка суха бележка в ръце и петстотин гости, пред които да съобщи новината. Ако баба ѝ Чалмърс и Принс не бяха там, Роберта знаеше, че просто щеше да се свие в една малка топчица и да изчезне.

Роберта погледна Белинда. Синди имаше такъв късмет с подобна самоотвержена приятелка. Дори тази приятелка току-що да ѝ бе

наредила да скочи сред водовъртежа на предстоящото нещастие. Добре, задачата ѝ бе да открие Принс, а Лилит да потърси Франк Хенсън. Хубаво. Стомахът ѝ обаче се сви. Какво щеше да направи Принс, когато му съобщеше, че Макс е замесен в тази история? Че може би лошата ѝ преценка за хората бе върнала този лукав човек, за да преследва семейството им отново? След напрегнатите години, в които бе ръководил бизнеса, след като годеникът ѝ я изостави и след предателството на Каин Девлин, Принс най-последно бе открил щастието си в лицето на Синди. На Роберта ѝ бе противна само мисълта да му каже нещо, което да провали този ден.

Ами ако успееш да узнае всички отговори, преди да съобщи на брат си? Ами ако този път успееш да спаси семейство Чалмърс от Максимилиан Уулф?

Белинда рязко отмести ръката на Роберта и настоя трите да се залавят за работа. И тя бързо се отдалечи, оставяйки я сама с Лилит Смайт. Стройната красавица караше Роберта да се чувства неловко. Пред нея стоеше жената, която би имала силата да върже мъж като Максимилиан Уулф. Роберта отметна глава и повдигна очилата си на носа. Баба ѝ беше права. Никога нямаше да притежава качествата, с които да задържи мъж като Макс. Липсата му на желание беше някакъв признак, който можеше да я спаси, ако не беше така неопитна.

Роберта потрепери при спомена за собственото си унижение и изпъчи рамене. Да, беше ужасно, но тя не допусна този миг в живота ѝ да я сломи. Имаше две години на разположение, за да прозре нещата по-ясно, да открие тази Роберта Хууд Чалмърс, с която можеше да се гордее, и, по дяволите, нямаше намерение да изгуби всичко това! Нямаше да се уплаши и да се скрие да ближе някъде тайно раните си на тъмно, макар и баба ѝ да бе настояла да направи точно това. Този път щеше да прогони мъжа от душата си. Този път той щеше да си плати само дето бе помислил да нарани семейството ѝ. Този път тя щеше да му върне!

Гневът, който я обзе, беше чудесен. Яростта, напиреща във вените ѝ, я освобождаваше, даваше ѝ сили и за секунда дори можеше да се закълне, че въздухът около нея започна да трепти от това. Студените пипала на страха, които я задържаха в балната зала на „Роял Армс“, я напуснаха и Роберта сграбчи Лилит за ръката. Знаеше, че трябва да действа, докато е обзета от тази необяснима енергия и

смелост. Не биваше да губи нито секунда повече. Лилит като че ли се олюля за миг, но Роберта не спря. Зърна Франк и се отпрати към него.

Франк ѝ бе приятел и само повдигна въпросително веждата си, когато тя го сграбчи за ревера, за да го накара да се наведе до нея. Съзнаваше, че трябва да му каже, че е зърнала Макс. Но вътрешно чувстваше, че това е шансът ѝ да приключи веднъж завинаги с този човек. Ако искаше да е способна да продължи живота си напред, трябваше да преодолее старата болка, и то сама. Най-после осъзна колко верен е този съвет.

Говореше високо заради шума в препълнената зала на приема. С невероятни усилия прикри нарастващата си тревога и му разказа набързо версията на Лилит.

— Почакай, Роби — избоботи Франк. — Идваш с мен, заедно с тази Смайт. Виждам, че ще бъде истинска напаст.

— Не, Франк. Трябва да намеря Принс. Този път ще постъпя както трябва. — Усмихна се и се отдалечи. Да. Щеше да намери Принс и да му разкаже всичко... но след като узнае малко повече и притисне в ъгъла една змия, облечена във вълча кожа.

Роберта бе истински вбесена и нямаше да търпи това повече. Нямаше ли някаква приказка за малката мишка, която ревяла като лъв? Да, щеше да се представи в съвсем различна светлина.

Максимилиан Уулф кипеше от гняв — макар и никой от гостите да не го забелязваше. Но бе прекарал твърде много часове, учейки се да прикрива чувствата си, да не издава нищо. Този контрол бе единственото нещо, помогнало му да оцелее преди две години, когато пълното двуличие на баща му бе разкрито и мечтите му за бъдещето бяха напълно погубени. С невероятно умение той позволяваше на света да види само това, което Макс искаше. И така, той се превърна в страховит бизнесмен от международна величина, без никой да подозира белезите, които носеше тайно в душата си.

Репутацията му на студен и безразличен човек му беше само от полза. Канеха го на всяко парти, на всяка голяма сделка, желаеха го безброй жени. Желаеха го, защото той съчетаваше контролирани първични инстинкти и загадъчност. Беше съвършеният пример на

съвременен джентълмен пират. Примамлива смесица на забраненото и желаното.

След смъртта на майка му преди една година животът му стана още по-празен и по-отдалечен и така играеше ролята си още по-успешно. Колкото по-малко го бе грижа, толкова повече печелеше. Бе такава абсурдна ирония на съдбата, а нямаше нито един човек на света, с когото да сподели.

Макс дискретно оправи диамантените бутонели на маншетите на ръчно изработената си ленена риза. Черният му смокинг бе прилепнал към тялото му като ръкавица и той съзнаваше, че множество женски погледи го следяха сред препълнената зала. Каква безценна шега беше това. Той, който можеше да притежава всяка жена само с едно щракване на пръстите си, не искаше нито една от тях. Тялото му, мислите, сърцето просто нямаше да отвърнат. Макс огледа елегантните гости и изпсува наум. Легендарният Максимилиан Уулф започваше наистина да се притеснява от липсата си на интерес. Дали някога отново щеше да изпита желание?

Може би бе играл ролята си твърде дълго. Може би не можеше да изпитва чувства, защото бе изчерпан вече. Вероятно това бе причината никой да не може да достигне до него и никой да не прозре кой е всъщност. Единствено две жени бяха минали през бариерите му. Едната бе мъртва, а другата... той я бе убил. Господи, молеше се да не я види.

Но това егоистично, сантиментално желание не можеше да го ръководи. Точно сега трябваше да си плати стар дълг. Дълг, който го преследваше през последните две години. Цел, накарала го най-после да се загрижи за нещо. Макс присви ъгълчетата на устата си в самоиронична усмивка. Ако издържеше срещата с Принстън Чалмърс за умопомрачената му баба и ако успееше да открие какво е предприела егоцентричната Милисент Смайт, може би черната му душа нямаше да е толкова черна и щеше да развали проклятието, което тегнеше над сърцето и тялото му: проклетие, запечатил с обещание преди повече от две години.

Нежният валс на Моцарт действаше успокояващо на обърканите му мисли. Кимна на гостите около него и се чудеше какво ли щеше да направи Хелън Чалмърс, ако изведнъж застанеха лице в лице. Мили боже! Колкото и да го мразеше, старата вещица си въобразяваше, че

все още го държи в ръцете си. Щеше обаче болезнено да се пробуди, ако се опиташе да го изпрати на гилотината и този път. Бе подготвен за злостния ѝ план и подмолната тактика. Сега обаче залогът не бе скъпоценната ѝ внучка, затова бе възможно опасенията му да са неоснователни.

И за това също трябваше да си плати дълга. Защото, колкото и невероятно да звучеше за света, Максимилиан Уулф веднъж бе изпитвал истински чувства. Бе обичал с цялото си сърце. Веднъж се бе осмелил да разкрие истинската си същност и истинските си мечти. Каква глупост бе да мисли за това точно сега! Последното нещо, от което се нуждаеха в момента, бе миналите проблеми да се преплетат с настоящите. Ако внимаваше и стоеше настрана, това нямаше да се наложи...

Изведнъж пред него се появи коприна и сатен и очите му естествено проследиха лъскавата рокля. Макс почувства как лицето му остава без кръв. Околните гости изчезнаха и той си пое въздух с видимо усилие. Видя я. Роберта. Роби. Жената, която бе наранил непросримо. Жената, която бе обичал и се бе опитал да забрави. Жената, която се надяваше да не види.

Истината изскочи от тъмното си ъгълче, където Макс я бе заставил да стои. Господ да му е на помощ, всичко се върна обратно с такава сила, че му бе необходим целият самоконтрол да издържи болката, която експлодира в гърдите му.

Той я обичаше. Той все още я обичаше. Никога не бе преставал. Просто ставаше все по-безчувствен с всеки изминал ден, докато се превърна в жив манекен. Но тя имаше пълно основание да го мрази. Сладката му, интуитивна приятелка, станала така несигурна в себе си, когато той превърна приятелството им в нещо повече. Така сляпо си бе мислил, че може да оправи грешката на баща си и жената да бъде негова, че ще разполага с цялото време на вселената, за да я накара да излезе от обвивката си и да ѝ докаже колко много я обича и желае. Да докаже колко много означаваше за него нейното разбиране и приемане. Вместо това ѝ нанесе смъртоносна рана. Предателството му бе попарило пъпката прекалено рано и сега виждаше, че тя въобще не бе разцъфнала.

Беше прокълнат. Заслужаваше да страда, дори и уловен в порочен капан, който предвещаваше голяма скръб, каквото и да

решеше. Когато и да защитеше.

Макс предпазливо отстъпи назад и се сля с тълпата. Две неща дължеше на семейство Чалмърс, които се бе заклел да изпълни, независимо от цената. Първото беше информацията, необходима на Принс, за да запази съпругата си, а второто да пощади Роберта да не вижда лицето му.

За разлика от баща си, Максимилиан Уулф винаги плащаше дълговете си.

По дяволите! Не можеше да ги открие. Макс дискретно търсеше Принс и младата му булка, Синтия, откакто бе напуснал балната зала. Мисли само за настоящето, Уулф!

Добре. Трябваше да предупреди младоженците да са нащрек. Все пак, за да предаде успешно съобщението, зависеше дали бившият му приятел нямаше да го събори в безсъзнание на земята през първите две минути. При всички положения мъжът щеше да иска да му се представят факти, а Макс не желаше да разкрива прекалено много, докато не се изправеше лице в лице с Милисент. Нямаше начин Принс Чалмърс да приеме думата му сляпо, затова едно предупреждение и обещание за повече информация беше най-доброто, което можеше да направи.

След като прочете самодоволното, заплашително писмо, което Хелън Чалмърс бе изпратила в замъка му, нямаше съмнение, че и тя имаше пръст в тази работа. Но само признанието на Милисент можеше да докаже какво бе намислила старата вещица: да контролира живота на внуците си на всяка цена.

След като Макс пристигна в Калифорния и откри, че Милисент не бе дошла на сватбената церемония, нито на приема, той разбра, че тя сигурно е променила плана си.

Тръгна по тесен, празен коридор, но очевидно бе сбъркал посоката. Мили боже! Чалмърс не можеха да са тук! В отчаяние той удари с длан по стената. Самолетът му излиташе след час. Ако не можеше да открие Принс, ще трябваше да му се обади, когато се приземи. Трябваше да притисне до стената единствения човек, който можеше да свидетелства.

Макс спря до една отворена врата и с разочарование видя склад с чисто спално бельо и хавлиени кърпи. По дяволите! Трябваше да се добере до Милисент, но кое щеше да е най-добре...

Макс политна към вратата и падна в малкия склад. От етажерките върху главата му се посипаха хавлиени кърпи, докато се опитваше да се изправи и се извърти към нападателя си. Какво ставаше?

— Не мърдай, Макс.

Макс отметна една парцалива кърпа от главата си и се опита да се подготви. Познаваше този глас. Меката му, хриптяща интонация го бе преследвала през много самотно прекарани нощи... и бе така близо, че цялото му тяло тръпнеше, като че ли се събужда след дълбок сън. Отвори очи. Роберта бе застанала в средата на стаята, с гръб към затворената врата. Неговата примамлива, доверчива Роби в атлаз и коприна с цвят на праскова и крем, блестящи медночервени къдри и деликатно сърцевидно лице, за което тя си мислеше, че е прекалено заоблено. Погледът му се спря на косата ѝ. Беше я подстригала. Точно преди всичко да пропадне между тях, той я дразнеше да извърши нещо наистина различно.

Да го нападне така в гръб, бе различно. Да го държи заложник... с оръжие... бе различно. Макс се подпря върху дръжките на метлите и опита да се успокои, но съвсем не бе готов за тази среща и вече губеше. Затворената стая миришеше силно на дезинфектанти и въпреки това можеше да се закълне, че сетивата му долавяха свежия, лимонов аромат, който тя обичаше. Изпита необходимост да се изсмее като луд. За пръв път от години Макс искаше да постъпи така, както се чувстваше: лудо.

Жената го мразеше. Само преди малко той окайваше липсата си на физически и емоционален интерес. Сега имаше доказателство, че обещанието му бе прокълнато, защото като че ли подходящата жена правеше всичко да изглежда различно. Сърцето му никога не е било свободно и сякаш тялото му го знаеше. Мили боже! Наказанието му щеше да е много по-мъчително, отколкото си бе представял.

Макс захвърли на пода кърпата, която стискаше в ръката си, и пристъпи напред.

— Не! Не мърдай, Макс. Говоря сериозно и ще те спра, ако трябва.

Замръзна от ледената нотка в гласа ѝ. Нежността бе изчезнала и той се вгледа в нея. Тялото ѝ бе изпънато, готово за нападение, и в малките ѝ колебливи ръце, за чийто допир отчаяно бе копнял, държеше някакъв метален предмет. Зад тъмните рамки на очилата ѝ той откри зелените очи, които за последен път го бяха изгледали яростно, а после се изпълниха с омраза. Същите чувства отново пламтяха в тях. Учуди се колко ли Роберта щеше да издържи в това положение, преди да побегне, и дали да се опита да я спре.

— Искам да ми отговориш на някои въпроси, Уулф. И ти обещавам, че ще ти създам много неудобства, ако се опиташ да си тръгнеш преди това.

Макс изведнъж преодоля стъписването си и проумя какво държеше в ръцете си. Жената говореше сериозно и той нямаше представа какво да мисли. Как можа да бъде толкова невнимателен и как щеше да се добере до Принс, след като пътят му бе преграден?

— Сълзотворен спрей ли е това, Роберта?

— Да.

— Следеше ли ме?

— Разбира се! Не си поканен, господин Уулф. Ти никога няма да бъдеш поканен на нито едно тържество на семейство Чалмърс. Разбира се, не можеш да си толкова глупав. Но точно в това е въпросът, нали, Макс? Ти въобще не си глупав и никога не правиш нищо, без да прецениш личната си облага.

Роберта присви бледорозовите си устни и го изгледа изпитателно. Нежна като че ли съвсем не бе подходящото прилагателно вече.

— Зная защо си тук, Максимилиан. Надежден свидетел те е чул да говориш по телефона за някакъв план да се отвлече съпругата на брат ми, а да изглежда така, като че ли тя си тръгва по собствено желание. В този момент властите вече са информирани, но не можех да допусна да ти дам шанс и да се измъкнеш. Доста си ловък в това. — Роберта хвана лакътя си със свободната си ръка и повдигна спрея високо. Не можеше да му има вяра. — Сега искам да чуя признанието ти. Искам да узная каква полза ще имаш, като причиниш болка на Синди и Принс по този начин. Ти дори не я познаваш! Не стори ли вече достатъчно? Няма ли жена, или шест жени, които да те чакат на

някой плаж или ски писта някъде? Не подготвяш ли някоя бизнес сделка? Защо не оставиш семейството ми на мира?

Макс се съсредоточи да имитира, че свива рамене с безразличие, но изрече истината, изгаряща сърцето му.

— О, шери, чудя се дали наистина искаш да чуеш отговора на този въпрос.

Роберта се притисна към вратата, устните ѝ се изкривиха в буквата „О“.

— Никога повече не ме наричай така, Макс. Предупреждавам те. Всичко, което се случи между нас, бе само игра от твоя страна, както и да е. Затова, моля те, не обиждай интелекта ми, като използваш думи без смисъл. Можеш да наричаш себе си „скъпи“ колкото си искаш, след като си тръгнеш от тук. Сега ми кажи какъв е планът ти за Синди.

— Мисля, че това е най-добре да бъде обсъдено с Принс, да? Ако можеш да ме заведеш при него, ще обясня каквото зная.

— Като че ли бих могла да ти се доверя за това, Уулф. Имаш късмет, че не ти сложих белезници.

Макс присви очи. Да. Защо просто не бе предупредила охраната? Всъщност, онази Роберта, която познаваше, никога нямаше да го проследи. Сега бе много по-силна. Забеляваше се по стегнатите ѝ челюсти и напрегнатия поглед. Въпреки че слабото ѝ тяло бе все още детинско, Макс току-що усети физическото ѝ израстване и пъргавина. Бе много по-самоуверена от онази Роберта, която бе изоставил. Дори облечена в атлас и дантели, той разбра, че тя имаше предвид единствено бизнес.

Може би бе достатъчно силна, за да чуе истината за това, което се бе случило между тях преди две години.

Макс сви ръката си в юмрук. Не. Беше достатъчна агонията му все още да я обича. Беше тук, за да върне дълга си, не да рискува да се въвлече в нов, още по-голям. Принстън щеше да го убие, ако имаше и най-бегла представа за чувствата му към Роби. Ами ако най-последно бе настъпил моментът да освободи съвестта си и да поправи отчасти извършеното зло? Ако Роби узнаеше, че баба ѝ е част от проблемите на Принс? Ами ако тогава се осмелеше да помоли своята изгубена любов да повярва, че Хелън Чалмърс безмилостно го бе изнудила и му бе наредила до най-малките подробности как точно да я изостави?

Това означаваше, че трябваше да разкрие трагичната грешка на баща си и истинската дълбочина на собствените си чувства. Гордостта му болезнено щеше да бъде наранена, а нямаше никаква гаранция. Точно в този момент не виждаше сигурен залог в своя ъгъл. Въпреки това Макс съвсем съзнателно отпусна ръката си.

Максимилиан Уулф бе комарджия. Проницателен бизнесмен, който печелеше много, защото не се страхуваше да рискува всичко. Какво му оставаше да губи? Как би могъл животът му да бъде по-празен? Сега, след като бе видял Роби отново — след като бе зърнал това, което бе изпуснал, щеше да полудее, ако си тръгнеше, без да опита. Струваше си възможността да я спечели отново — най-големият залог в живота му.

Макс се размърда леко и започна да обмисля отговора, който щеше да накара малката му мишцица да играе под свирката му отново. Майка му често го бе дразнила, че заради хубавата му външност жените си го представяха като безстрашен пират или загадъчен принц от приказките, които така обичаха да четат. Надявам се, мамо, поне веднъж глупавите ти наблюдения да се окажат верни. Защото ще се нуждая от цялото вълшебство, на което съм способен, за да накарам моята любима да повярва.

И ако след най-големите му усилия сърцето ѝ останеше студено, тогава... Поне можеше да я остави свободна да открие любовта отново, без страх, че Хелън Чалмърс ще я отрови отново.

Но тази благородна постъпка трябваше да почака. Сега щеше да започне да я омайва.

— Колко смела си станала, Роби! Чудех се... докъде би стигнала да откриеш истината? — Макс бавно пристъпи напред и пхна ръката си дълбоко в джоба на панталоните си. — Зная къде да открива отговорите, но те не могат да се узнаят без кураж. И не можеш да избягаш, независимо какво ще открием.

Роберта усети как китките ѝ се разтрепериха. Вдиша дълбоко и прогони тръпката. Малкият спрей изведнъж стана невероятно тежък, но Макс току-що бе предизвикал слабата брънка, върху която бе работила така упорито, за да стане силна през последните две години. С малки, самоуверени стъпки, тя се бе изправила срещу баба си и бе накарала Принс да я признае за възрастна. Беше си изградила нов живот и бе решена да се придържа към него. Каквото и да кажеше или

да направеше Макс, трябваше да посрещне предизвикателството му. Тогава, най-после, сърцето ѝ може би щеше да е свободно.

Няма да бяга. Нито физически. Нито словесно.

Дори и при тази ситуация нещастните ѝ сетива като че ли долавяха слабия мирис на сандалово дърво, което той обичаше. И въпреки че стоеше така близо, тя можеше да види гъстите, черни мигли, които така бе мечтала да бъдат нейни... и копринените мустаци, галещи устните ѝ като перца... и широките рамене, които... Роберта притвори очи. Трябваше да докаже себе си, а не да загуби отново.

— Бих направила всичко, за да помогна на Принс, и съжалявам, че избягах през онази нощ в градината, Макс. Съжалявам, че не изясних цялата жалка история. Щеше да бъде по-добре да видя лицето ти и да чуя решението ти, отколкото да го прочета. Но, изглежда, всички ме мислеха за твърде крехка, твърде емоционална, за да понеса твоето отблъскване. Сега зная, че в действителност са ме мислили за твърде слаба. Убедена съм, че баба се е опасявала да не ти дам втори шанс. Можеш ли да си представиш, Макс? — Тя въздъхна и поклати глава. — След постъпката ти, която красноречиво показва на света какво мислиш за годеницата си, стайно цвете, тя се страхуваше, че мога да се покажа още по-голяма глупачка и да те помоля да се върнеш.

— Предполагам, че и аз избягах, но ти никога не направи опит да се видим отново и това казваше всичко. Все пак, сега положението е различно, сега и аз съм различен. Искам всичко между нас, между твоето и моето семейство, да се реши веднъж завинаги. Няма да седя настрана и да позволя други да управляват живота ми. Особено ти. Дори баба ти трябва да приеме това, откакто започнах да работя за Принс. Каж ми какво имаш предвид и аз ще ти кажа дали си заслужава.

Макс отговори с бегла усмивка. Съвсем лекото изкривяване на устните му достави необяснимо задоволство в сърцето на Роберта. О, внимавай, Роби, момичето ми. Не искаш да виждаш реакциите му. Не искаш нищо друго, освен верни отговори.

— Искам ти...

— Какво? — заекна тя предателски. Устните му се извиха отново. Не беше добре.

— Искам... да дойдеш с мен в Сейнт Томас. Милисент Смайт знае доста изобличителна информация по този въпрос и мисля, че е необходимо да я чуеш точно.

— Мили боже! — Роберта разпери шокирано ръце. — Какво ще си помисли Синди? Семейството ѝ е замесено? Как биха могли да сторят подобно нещо? Не ме интересува колко студени са взаимоотношенията им, невероятно е... О, милост, Лилит! Франк ще убие Лилит, ако е излъгала. Тя каза...

— О, тя е издала името ми, нали?

Роберта размаха спрея.

— Кажи ми истината, Макс. Наистина. По телефона е чула теб, нали? Ти също си замесен.

ГЛАВА ВТОРА

Макс отстъпи леко назад. Мили боже, дори спреят със сълзотворен газ не би бил така страшен като това признание. Но нямаше избор. Щеше да го разпъне на кръст, но трябваше някак да си върне доверието ѝ отново... да спечели малко време.

— Да, аз бях на телефона. Но тази история е много по-заплетена. Не разполагам с нито минута повече, за да ме задържаш тук с въпроси. Имаш ли смелост да дойдеш с мен и да открием истината?

На лицето ѝ се изписа страх и съмнение. Заслужаваше ги, но все пак го заболя.

— Можеш да вземеш спрея си с теб в самолета и да го използваш, ако ти се наложи. Но каквото и да е решението ти, аз заминавам за летището след — той погледна елегантния си платинен часовник — двадесет минути.

Роберта несъзнателно прехапа долната си устна.

Макс вдигна ръка и поглади мустаците си. Внимаваше да не прави резки движения. Крехкото създание, което познаваше отпреди две години, се бе променило значително. И въпреки че на пръв поглед не се забелязваше, тя наистина бе разцъфнала, но при много трудни обстоятелства. А Макс копнееше да я прегърне, да я помилва. Копнееше за това все по-отчаяно с всяка изминала минута. Дали щеше да бъде същото? Дали целувките ѝ щяха да са все така сладки?

Небеса! Дали тя щеше да го направи? Една мишка да пътува с Уулф не изглеждаше твърде мъдро, но ако нещо можеше да докаже, че вече не е наивната Роберта, то щеше да е това пътешествие. Можеше да помогне на Принс и Синди и да отговори на всеки въпрос, който все още свързваше сърцето ѝ с Максимилиан Уулф.

И нямаше да се тревожи в къщата на Чалмърс съвсем сама в очакване на новини. Това вероятно щеше да обиди баба ѝ, но все пак беше истина. През по-голямата част от времето Роберта се чувстваше съвсем сама. Все пак, ако най-после успееше да наруши равновесието на Макс, това можеше да промени много неща. За пръв път от две години насам тя изпита лъч плаха надежда.

— Добре, Макс. Искам истината и трябва да помогна на Принс. Ще дойда.

Той вдиша рязко и се опита да се отпусне. Тя нямаше да избяга. Беше захапала стръвта. Щеше да получи отсрочката, от която така отчаяно се нуждаеше.

И когато настъпеше подходящият миг, той щеше да я докосне отново. Да я докосне така, както никога не си бе позволявал преди години. Да ѝ признае всичко, което бе спотайвал в душата си и да ѝ покаже, че това, което бе съществувало между тях, е истинско. С нежни ласки щеше да обхване лицето ѝ в шепи и с пръст да помилва кестенявите вежди, така деликатно подаващи се над очилата, предпазващи я от прекалена интимност.

Бяха се срещали почти цял месец, преди тя да ги свали за пръв път. За дрехите въобще не можеше да става и дума. Веднъж, в самото начало, бе казала на Макс с неочаквана откровеност, че ако се надява на бърз успех, по-добре да премине към следващото име в списъка си. Тя се интересуваше от секса само ако бе съпроводен с истинска любов и венчална халка. Може би думите ѝ звучаха смешно наивни, да вярва в подобни вълшебни приказки, но това бе гледната ѝ точка и бе по-добре Макс да е на ясно, преди да си е загубила времето.

Французинът никога преди не бе подхващал подобен разговор с жена и не знаеше какво да отговори. Той също не се бе отдавал на леки физически връзки и все пак не бе свикнал да води монашески живот. Беше се опитал да стои надалеч от Роберта след това, но невинното ѝ лице и нейната прямота го преследваха. Бяха го преследвали, докато трябваше да се върне. Все пак тя щеше да прозре през маската му, обикновено прикриваща истинските му чувства.

По онова време предполагаше, че много хора са им се чудили. Двамата изглеждаха толкова различни. Той, наперен европейец, винаги облечен по последна мода, тя — тиха, кротка жена с щедро сърце. Макс отчетливо си спомняше запознаването си с Роби. Беше около месец след внезапната смърт на баща му, който бе починал от инфаркт. В дома на Принстън Чалмърс се провеждаше изключително важна бизнес среща и Макс нямаше друг избор, освен да присъства, тъй като съвсем наскоро бе открил размера на бащините си дългове. Отчаяно се опитваше да започне някакъв бизнес и да провери дали вече не са тръгнали слухове.

Няколко часа бе успял да задържи самоуверения си, проникателен вид, но вътрешно се разкъсваше. Твърде много хора споменаха, че здравият му разум не е допуснал смъртта на баща му да попречи на сделката, която се уреждаше в момента. Макс се бе съгласил. Пораждайки интереса им и използвайки парите им, бе единственият начин да спаси майка си, а времето бе от съществено значение.

Все пак Макс трябваше да излезе от заседанието. Тръгна напосоки по дълъг коридор и попадна в стая, която се оказа библиотеката. Тя беше там, четеше книга в голям кожен стол, в който изглеждаше още по-малка. Той измънка името си и някакви извинения, което доказваше колко близо бе до ръба, защото никога не мънкаше. Момичето го изгледа странно, после се усмихна и повдигна очилата си.

— Твърде много време беше с акулите, предполагам — каза тя замислено. — Аз съм Роберта Чалмърс. Изплувай от водата за минута.

И до днес Макс не можеше да си обясни как бяха започнали да разговарят. Но преди да успее да се въздържи, вече бе споменал за смъртта на баща си и болестта на майка си. Роберта го слушаше притихнала.

— Не позволявай на акулите да унищожат сърцето ти, господин Уулф. Зная, че твърдят, че нямаш... — Тя почервения така, както само рижите хора можеха и се изправи, притискайки тежката книга към гърдите си като щит. — Вярно е, че това не ми е работа, но зная колко боли да загубиш човек, когото обичаш. Просто се остави на чувствата. Не ги потискай. Намери си безопасно място от дълбоката вода от време на време, докато ти стане по-леко. Постепенно ще изплуват само хубавите спомени и това ще ти помогне. Честно.

После спря, присви рамене, като че ли го молеше за извинение, задето бе казала прекалено много. Преди да успее да проговори, бе изчезнала и той остана там, стъписан.

Не беше разумно да се влюбва. Беше се опитал да не го прави, но жената просто притежаваше някаква магия. Само след седмици връзката им така се задълбочи, като че ли двамата бяха предречени един за друг. Роберта откри скритото му сърце, а той откри скритата ѝ красота, която много други не бяха забелязали. Бе очарован и развълнуван и му се струваше съвсем правилно два месеца по-късно

двамата с Роби да са си обещали да си отдадат и телата, след като свържеха законно сърцата си.

Мили боже, тя никога нямаше да узнае колко усилия му струваше да се въздържа от физическа близост с нея, за да удържи на обещанието си. След това я предаде и обещанието се превърна в негово проклятие.

Няколко дълги, мълчаливи мига Макс не откъсна погледа си от сериозните ѝ очи, като се питаше дали тя все още си спомня. Чудеше се какво щеше да отговори, ако ѝ кажеше, че все още държи на онази клетва. Чудеше се дали тя имаше смелостта, която той искаше от нея. Това бе единственият му шанс да я спечели отново. Това бе единственият му шанс да върне отново вълшебството в живота си. Щеше ли да умре този път, ако я загубеше?

— След петнадесет минути съм поръчал такси отпред. Няма да чакам — довърши насечено Макс, съзнавайки много добре колко хора и неща биха могли да я спрат да не замине.

— Да... зная.

Пет секунди след като тя излезе, той се отпусна на колене, хванал лицето си с треперещи ръце. След няколко дни щеше да е или в рая, или в ада. Това наистина бе най-големият залог в живота му.

Беше невъзможно да спи или да се преструва, че спи, след като самолетът кацна в Маями. За щастие обаче нямаше никакво време да разговарят, докато бързаха, за да се прехвърлят на полета за Сейнт Томас. След лудо препускане Макс я бе настанил на местата им и я остави, за да провери още нещо, преди да излетят. Роберта погледна през прозореца на мястото си в първа класа мигащите светлини на пистата.

Над Флорида се разпукваше ново утро и на нея ѝ се прииска да оцени по достойнство пастелните розови и сивкави цветове. Някога бе мечтала да нарисува точно такъв пейзаж, но желанието ѝ бе умряло бързо, след като Макс я изостави. Сега работеше с цифри и квоти за продажбите на Принс, стъпила здраво на земята. Да преследва слънцето бе така романтично, съвсем не в стила ѝ.

Беше добре, че остана сама, за да събере мислите си. Всичко се случи зашеметяващо бързо, а след това тя спа почти през целия път от

Калифорния до Флорида, за да не размишлява за последствията от постъпката си. Действайки импулсивно, бе пренебрегнала факта, че ще прекара часове наред с Максимилиан Уулф. След като ѝ обяснесе това, което знаеше за Синди и доведената ѝ сестра, за какво щяха да говорят?

Потри потните си длани в черните си кадифени панталони. Ще можеше ли наистина да го попита за сватбата им? Вътрешно съзнаваше, че не би могла да оправи живота си, докато не го направеше. Бягството на Макс я бе извадило от релсите и доколкото съзнаваше, все още не се бе върнала обратно. Беше лудост и тя не бе споделяла с никого това странно чувство, макар да ѝ се струваше, че Синди би могла да я разбере. Може би, след като всичко приключеше, тя щеше да поговори с новата си снаха и да ѝ разкаже цялата трагична история. Вероятно щеше да ѝ е от полза да чуе нечие обективно мнение.

Погледна към пътеката и разсеяно забеляза други ранни пътници, повечето от които се бяха отправили за ваканцията на живота си на Карибските острови. Острови? Тропически острови? Роберта почувства ледена бучка в стомаха си. Как бе могла да забрави? Двамата с Макс трябваше да прекарат медения си месец в Таити. Седмици наред бяха планирали пътуването си, тъй като Роберта никога не бе ходила в тропиците. Дори и на Хаваите. Макс не можеше да повярва.

Около седмица преди сватбата една вечер той я стресна, като я придърпа малко грубо в скута си, нещо, което не бе правил преди. Годеникът ѝ винаги бе нежен, но не го проявяваше физически. Нормалният му, равномерен глас се бе превърнал в дрезгав шепот до ухото ѝ, обещавайки ѝ, че много неща, които малката му мишчица никога не бе виждала... или правила... или чувствала... че той ще ѝ покаже напълно и много... много... бавно.

Копринените му мустаци се бяха докоснали до ухото ѝ, той целуна шията ѝ и се отдръпна рязко. Следващия път, когато бе видяла Макс, бе проваленият опит в градината, след като я бе изоставил да се изправи пред приятелите им съвсем сама. Веднъж ѝ бе казал, че островите са създадени за влюбените, но това бе лъжа. Оттогава тя бе самотна.

„Опитай отново...“

Роберта се наведе напред и завъртя главата си. Сърцето ѝ туптеше в гърлото, докато тя се оглеждаше. Никой не ѝ говореше. Никой. Никой не бе проговорил, само подсъзнанието ѝ, което я измъчваше. Намести очилата си и въздъхна, после бавно се отпусна на седалката. Господ да ѝ е на помощ. Не биваше да се отдаде на тези мъчителни спомени отново. Докъде можеше да доведе една малка грешка. Започнаха да ѝ се причуват разни неща!

Вероятно причината беше, че е близо до Макс, но трябваше да го преодолее. Нямаше начин да позволи на този мъж да узнае, че все още имаше власт над нея. Роберта притисна устата си с пръсти и си пое въздух през носа, за да се успокои. Добре, имаше основание да бъде нервна, но трябваше да преодолее тези чувства. Напускаше страната заедно с бившия си годеник, по следите на евентуален участник в отвличане.

Пътуването беше най-естественото от трите неща, но за нея дори това бе необичайно. Тя предполагаше, че би могла да види тези места при много случаи, парите не бяха проблем. Просто... нямаше с кого да отиде. Единственото ѝ наистина голямо пътуване до Европа, подарък за завършването на училище, беше с баба ѝ. А след раздялата ѝ с Макс не би стъпила в Европа дори за един милион долара. Не искаше да види смайващата красота, която той си мислеше, че годеницата му ще нарисува. Не искаше да види любимата му винарска страна.

Роберта присви рамене и оправи зелената си блуза. Наистина не бе достатъчно близка с никого, за да отиде на ваканция. Баба ѝ Чалмърс бе станала така критична, непрекъснато ѝ напомняше грешните ѝ преценки, че Роберта едва издържаше да стои покрай нея. А Принс? Той беше погълнат от новата си любов и не забелязваше несъществуващия социален живот на по-малката си сестра.

В резултат на това тя не бе предупредила никого, че заминава. Нямаше време да спори, а никой не бе в състояние да я спре този път. Беше подшушнала на един от хората на Франк да информира Принс и остави бележка в хотелската стая на баба си. Написа, че ще прекара уикенда със стара приятелка от училище, която бе срещнала на приема. Хелън щеше да каже на Принс къде е заминала. Ако не сравняха фактите твърде внимателно, никой нямаше да се притесни прекалено много, преди Роберта да открие някакъв отговор. Планът ѝ бе съшит с бели конци, но това бе най-доброто, което успя да измисли

за пет от петнадесетте минути, които Макс ѝ бе дал. Налагаше се да предпази семейството си. Трябваше да го направи сама.

— Чуваш ли това, Роб, момичето ми? — измънка тя. — Бъди честна. Той е невероятно красив и използва външността си като смъртоносно оръжие. Всичките ти спомени са преструвка. Не го забравяй. Преструвка на едно стайно цвете.

Роберта прекара ръка през късата си, къдрава, рижа коса. Помисли си само: кой мъж със смайващата външност на Валентино или на страстен пират би забелязал нещо секси в жена като нея?

Макс щеше да се върне всеки миг и сега, след като знаеше колко е неустойчива психически, щеше да е готова. Роберта ненавиждаше жени, които губеха целия си разсъдък, когато попадаха в близост до красив мъж. И тя нямаше да стане отново такава. Да, веднъж се бе поддала, но Макс я бе хванал неподготвена. Да, всичко между тях започна като обикновено приятелство, но неочаквано между тях се създаде дълбоко разбирателство. Роберта никога не бе имала такъв добър приятел и разговорите с интелигентен мъж ѝ доставяха удоволствие. Но никога не бе считала, че от тези отношения можеше да се породи нещо повече. Може да не беше най-опитната жена, но знаеше кога двама души не си подхождаха. Затова тъмните му очи и чувственият акцент не я плашеха. Тогава обаче Макс започна да променя правилата и тя... Тя бе заслепена. Превърна се в глупачка.

Не и този път! Щеше да бъде твърда, студена, безразлична. Щеше да се отнесе с господин Уулф така безкомпромисно, както той се отнасяше с другите. Двигателите на самолета забоботиха изведнъж и стреснаха Роберта от дълбокия ѝ размисъл. Тя закопча предпазния си колан и се наведе над празното място на Макс, за да зърне какво става по пътеката.

Напевният му смях я прониза в мига, когато го видя. В стомаха ѝ бавно започна да пламти малка бучка. Страхът бе смразяващ, гневът — възпламеняващ. Страхът я демобилизираше. Роберта го знаеше много добре. Твърде добре. Но гневът разсичаше леда като пламтяща факла и я подтикваше към действие. Щастие то на брат ѝ висеше на косъм, а той се бе впуснал в ново завоевание.

Красивата стюардеса имаше гарвановочерна коса, стройно, гъвкаво тяло и ръката ѝ бе преплетена около неговата. Макс, разбира се, представляваше картина на изисканост, с шоколадовокафяви

панталони, искрящо бяла риза, разкопчана на врата му, и небрежно навити маншети на ръкавите му до лактите. Не беше едър, грамаден, а среден на ръст, може би около метър и седемдесет, с тяло на истински европеец, който тренираше рапира или играеше поло, за да поддържа формата си. Беше със стегнати мускули и царствено поведение.

Роберта потри отново потните си длани в черните си кадифени панталони. Ако се бяха оженили, точно това щеше да я очаква. Красив мъж, от когото жените просто не можеха да стоят надалеч и той се опияняваше от това. За пръв път си помисли, че може би ужасната болка отпреди две години я бе спасила от нещо много по-лошо. Добре! Трябваше да види точно това.

Роберта рязко се отдръпна и извъртя глава към прозореца. Продължаваше да размишлява за това, когато Макс се настани до нея.

— Сега, господин Уулф, просто позвънете, ако се нуждаете от нещо, колкото и малко да е.

Ау, ау, каква съвестна служителка.

— Мерси, госпожице Джонсън. Хиляди благодарности за помощта ви.

Ако се и целунеха, Роберта щеше да си смени мястото. Всъщност, може би прекалено се вживяваше този път. По-добре да се придържа само към бизнеса. Тя се извъртя леко към него и той ѝ се усмихна топло, но предпазливо.

— Забелязвам, че си успяла да останеш будна. Колко мило.

— Няма да влизам в словесен спор с теб, Максимилиан. Спах, защото бях изморена и не бях готова да се заема с проблема, но вече съм добре. Разкажи ми всичко, което знаеш за Милисент Смайт и какъв интерес има да подготвя подобен заговор.

Самолетът набираше скорост по пистата и Роберта загуби мисълта си. Почувства леко безпокойство и стисна облегалките на седалката. Излитането не бе любимата ѝ част от пътуването. Изведнъж ръката на Макс се плъзна върху нейната. Очите ѝ се разшириха, после се присвиха.

— За късмет, шери. Нищо повече.

— Макс... — предупреди го тя.

— О, извинявай. Забравих.

Самолетът бързо се издигна и Роберта отдръпна ръката си.

— Добре, разказвай сега, Уулф.

Максимилиан Уулф рядко пропускаше и най-малките подробности при разговорите. Но този път пропусна нещо. Може би защото за няколко кратки мига тя му бе позволила да остави ръката си върху нейната. По дяволите! Нямаше да стигне доникъде, ако губеше концентрацията си така. Макс преплете пръсти в скута си. Изведнъж му се прииска да има космически чифт зарове. Ами ако наистина нищо не бе останало от чувствата ѝ към него? Господи! И защо трябваше да има, след това, което бе направил?

Краткият лъч надежда изведнъж потъмня в контраст с просветляващото небе. Можеше да ѝ разкаже основните неща, които знаеше, но времето не бе подходящо. Да измъкне информация от Милисент, като я ухажда, не беше тема за обсъждане с Роберта.

— Запознах се миналата година с Милисент Смайт и около Нова година бях на едно парти, където тя се понапи. Започна да злобее за лошата си, отвратителна доведена сестра, която щяла да се омъжва за мъж, без да го заслужава. Някой много над нейното социално положение. След минути вече проумях, че говореше за Принс и възнамеряваше да направи нещо, което да унижи и него, и съпругата му.

Макс се поколеба, като се опита да прецени настроението на Роберта. Зеленикавите ѝ очи изглеждаха още по-зелени от блузата ѝ, бяха вперени в него с надигаща се буря от чувства. За секунда обмисли възможността да ѝ разкаже и за участието в този заговор на баба ѝ, но после реши, че ще я натовари прекалено много за твърде кратко време. Но дали щеше да повярва на сбитата версия за връзката му с тази история?

— Но ти как беше въввлечен, Макс? — попита настойчиво Роберта. — Лилит Смайт не спомена нито дума за сестра си. Каза, че ти си давал нарежданията по телефона.

Макс се изкашля. Проклятие! Какво му ставаше? Никога не се е колебал така.

— Трябваше да направя нещо, за да помогна, Роби. — Той не пропусна лекото ѝ потръпване, когато използва умалителното ѝ име. — Невъзможно е да го докажа, но исках да спестя нови страдания на семейството ти. Затова казах на Милисент, че с удоволствие ще ѝ помогна, тъй като... — Макс погледна встрани, преди да продължи да забива пирони в ковчегата си. — Тъй като знаеше, че аз вече съм имал

неприятна връзка със семейство Чалмърс. Това ме направи подходящ и тя ми повярва, че говоря истината. За нещастие си мислех, че съм уредил всичко, за да мога да пристигна навреме да предупредя Принс и да позволя на съпругата му да се погрижи за семейните си проблеми не пред очите на хората. Трябваше да се обадя по телефона, когато разбрах, че Милисент е променила плана и аз трябваше да съм единственият, който да се справи със Синди. Щях да гарантирам да не ѝ се случи нищо.

— И така — Роберта направи пауза, като се опитваше да проумее чувството. — Играл си ролята на лошия, само за да помогнеш на брат ми Принс. Мъжът, който някога се отнасяше с теб като с най-доверен приятел, преди ти да забиеш...

— Господин Уулф — напевният глас на стюардесата прекъсна изпълнения с напрежение разговор.

Роберта почти прехапа езика си, когато жената се наведе над Макс и доближи така лицето си до неговото, че и най-лекото олюляване на самолета щеше да ги слепи. Тя изви ръка над рамото му, а той седеше с доволно изражение на красивото си лице.

— Чудех се дали не бихте искали нещо. Ще бъда щастлива да ви го донеса.

— О, тя ще бъде щастлива да го донесе, прекрасно! — Роберта измърмори под носа си.

Макс я изгледа стъписано и бавно се обърна да отговори на госпожица Орлови нокти.

— Благодаря, добре съм, госпожице Джонсън. Ако нещо се появи, веднага ще ви уведомя.

— Надявам се!

Макс изви глава и я изгледа отново. Роберта се усмихна със стиснати зъби.

— Тази авиокомпания със сигурност има много всеотдайни служителки.

— Роберта? — Той спря, като че ли претегляше следващите си думи. — Не мислиш, че насърчавам...

— Макс — прекъсна го тя, като вдигна ръка във въздуха. — Има само едно нещо, за което мога да мисля, и то е да помогна на Принс и Синди. Те имат достатъчно проблеми. Дори баба ми бе малко студена

и въздържана в началото. Освен това, някои хора в този луд свят трябва да живеят щастливо или всички ние да загубим всяка надежда.

Това, което малката му мишчица не каза, го смрази. Тя бе изгубила своя щастлив край и сега брат ѝ означаваше всичко за нея. Макс стисна ръката си в юмрук. По дяволите! Той играеше важна роля в провала на щастливия край и за двамата Чалмърс.

Как можеше истината да излекува толкова голяма болка? Мили боже! Но зарът бе хвърлен и играта трябваше да се довърши. Истината бе козът и той трябваше да го изиграе.

Роберта скръсти ръце.

— Трудно ми е да повярвам на разказа ти, Макс. Съмнявам се, че щях да тръгна, ако ми бе казал това на приема. Предполагам, че бях така разтревожена, че се впуснах при първата възможност да предприема нещо.

— Роберта. — Макс преглътна, мразейки страха, който пропълзя като змия през тялото му от думите ѝ и от това, което щеше да ѝ отговори. — Зная, че не постъпих честно. Нараних те и...

— Това вече е минало.

— Моля те. — Той вдигна длан, за да я накара да замлъкне. — Остави ме да довърша. Разбирам, че нямаш основание да ми повярваш, но те моля да изслушаш това, което Милисент ще каже. Само няколко дни, Роберта. И без това вече сме почти там.

Тя извъртя очи встрани, после ги задържа отново върху лицето му. Макс забеляза несигурността в погледа ѝ и притаи дъх.

— В този момент, предполагам, че това е най-разумното, което можем да направим. Сега ще си почина, докато кацнем. — Роберта вдигна ръце и започна леко да масажира слепоочията си. — Главоболие — изрече тя, преди да се обърне към прозореца. Надяваше се, че той все още си спомня за пристъпите ѝ на мигрена от време на време. И че понякога можеше да ги овладее без лекарства, ако заспеше достатъчно бързо. Макс не каза нищо. Номерът ѝ мина, но този път не я болеше главата.

Роберта вдишваше равномерно. Гърлото ѝ се бе свило. Милост. Той го направи. Наруши мълчанието и отвори агонизиращата врата към миналото им. Бе потресена, но решена да използва следващите няколко дни да освободи душата си от Максимилиан Уулф и опасното въздействие, което все още имаше над нея. Младото момиче почувства

как клепачите и тялото ѝ натежават. Сънят бавно прогони мислите ѝ и тя се унесе, а някой като че ли ѝ нашепваше: „Опитай отново... Опитай отново... Опитай отново“.

Нещо удари ръката ѝ и тя отвори очи. Бе замаяна, загубила ориентация, погледът ѝ бе неясен, докато не се спря върху Макс и... Той държеше госпожица Страст в скута си. Ръцете ѝ бяха увити около него, а пищните ѝ гърди почти щяха да го задушат. Вероятно му харесваше, без съмнение. Роберта поклати сънената си глава и се намръщи. Вероятно това бе вторият му избор. Веднъж бе придърпал и нея в скута си. Може би там се криеше силното му място. Господи, така болеше да вижда това, което си бе представяла, че е правил с другите жени. Твърде лошо за мъж, за когото се предполагаше, че не означава нищо за нея.

По дяволите, беше прекалено!

— Може ли да стана, моля? Изглежда двамата се нуждаете от повече място.

Макс все още се опитваше да превъзмогне шока, че в първия миг забеляза госпожица Джонсън да се приближава към него, а в следващия тя вече бе в коленете му.

— Ако вие двамата можете да размишлявате и за секунда, нямам намерение да се чувствам излишната тук.

— Почакай! — Макс изсъска, сграбчи стюардесата за раменете и я отблъсна от себе си. Тя се изсмя, когато стъпи на краката си и прекара длани върху гърдите си и надолу по бедрата си, опитвайки се да оправи униформата си.

— Ще бъда в Сейнт Томас няколко дни, в хотел „Аутригър“. Обади се, ако се почувстваш самотен.

Самотен? Думичката прониза сърцето на Роберта. Каква по-ясна картина би могла да има за живота им? На него никога нямаше да му липсва компания. Докато тя... Господ да ѝ е на помощ. Всичко това бе грешка. Баба ѝ се оказа безпощадно права. Тя никога нямаше да успее да задоволи Максимилиан Уулф — по никакъв начин.

— Роберта, не съм сигурен какво си мислиш, но нямам нищо общо с това. — Той се приближи до нея, препречи ѝ пътя с дългите си крака, за да не излезе. Роберта нямаше друг избор, освен да седне обратно на мястото си.

— О? Нима магнетичната ти личност привлича жените към теб, без ти да мръднеш и пръста си? Какво бreme. И колко странно, че това никога не се получи с мен. — Тя прехапа устни, за да не треперят. Слава богу, че очилата ѝ прикриваха очите ѝ доста добре. Щипеха я и тя съзнаваше какво означава това. — Сигурно е било такова облекчение за теб, когато така глупаво изказах възгледите си за секса. Но ти рядко страдаш от липсата му, нали, Макс? Какъв късмет за теб, а аз си мислех, че липсата ти на интерес е от учтивост и уважение. Нима не се надсмях по този начин над малката Роберта Хууд Чалмърс.

Макс бе стъписан. Ядосан и стъписан. През цялото това време, през цялото това проклето време тя си е мислела, че той не я е желал. Че до такава степен не се е интересувал, че се е насилвал, за да я докосне. Господи! Втори път за по-малко от двадесет и четири часа на Макс му се прииска да се изсмее като луд.

И му се прииска да я шокира, да я остави безмълвна, да постъпи като голямо, лошо животно, подгонено от нагона си, за каквото тя очевидно го смяташе. Присви очи и се наведе напред, като я притисна в ъгъла, използвайки гърба си като преграда срещу нечи дебнещи очи.

— Мислиш, че желая онази жена? Не, Роберта.

— Спести ми го, Макс.

— Това пътуване е за истината. Все още ли търсиш истината? Имаш ли смелост за нея? Разбира се, Роберта, познаваш единственият признак, който не може да се сбърка и доказва, че мъжът желае жената.

Зелените очи зад черните рамки се разшириха. Макс сграбчи ръката ѝ и я придърпа към тялото си, преди тя да реагира.

— Виждаш ли, не проявявам интерес към госпожица Джонсън. Никакъв. Но тя, като много други, не може да допусне, че мъжът ще отхвърли поканата.

Гневният му изблик започна да се охлажда и Макс осъзна, че Роберта е замръзнала като камък. Пусна ръката ѝ миг преди сигурното му доказателство да го запрати в преизподнята. Беше я изплашил до смърт. Но когато се замисли над това, което тя му бе казала, почувства как слабата му надежда започва да се възвръща отново. Ако знаеше колко много я желаше, преди и сега, може би щеше да повярва, че любовта му никога не е умирала?

Хрумна му една идея. Определено беше манипулация, но ако се получеше... и ако му отвореше вратата, Макс щеше да помоли за извинение по-късно.

— Можеш да ми помогнеш да поставя тази жена на мястото ѝ, Роберта. И ще покажа и на двете ви, че не съм искал нищо повече, освен нормално, приятно обслужване. — Тя се опита да проговори, но успя само да изцвърчи в знак на протест. Макс не се засмя. Времето съвсем не бе подходящо да се усмихва на малката си мишчица.

Той погледна през рамото си.

— Бързо, връща се, вероятно с номера на стаята си. — Макс се обърна към Роберта. Спътничката му бе парализирана от смущение. Това още повече щеше да улесни нещата.

— Това е истината, шери. Урок за мъжете и жените — прошепна той, приближи се още повече до нея и сложи ръце върху раменете ѝ. Макс почувства как устните ѝ потрепериха до него и промълви: — Някой тип жени може да се опитат многозначително да заинтригуват мъжа, но когато разберат, че той истински, страстно желае друга, си тръгват. Помогни ми да я накараме да си отиде, сърце мое.

Макс никога не я бе целувал така преди. Това бе единствената мисъл в главата на Роберта. Устните му прилепнаха към нейните, докато тя искаше да стене. Копринените му мустаци я гъделичкаха и я дразнеха, докато тя разтвори уста, което му позволи да проникне по-дълбоко в нея.

Топлият му език се плъзгаше галювно върху нейния, като че ли я подканяше да се присъедини в танца. През цялото ѝ тяло се разля топлина и за пръв път в живота си Роберта разбра какво е страст. През месеците, докато се срещаха, докато бяха сгодени, той никога не ѝ бе показвал тази сила. Защо? Защо, Макс? Какво означаваше това? Какво означава то сега?

Ръцете му стиснаха раменете ѝ почти болезнено и Роберта почувства, че той се готви да се откъсне от нея. Последваха три влажни, бързи целувки и тя откри, че се взира в очите на мъжа, когото обичаше. Сърцето ѝ потъна като камък.

— Сега, Роби — промълви той, устните му се движеха до нейните, — сега имаш ли смелостта да разбереш коя наистина желая?

— Извинете ме, господин Уулф — раздразнен женски глас я върна към действителността. — Подготвяме се за кацане. Моля,

сложете коланите си.

Макс замръзна, после се хвана за облегалките за ръце на седалката на Роберта и се върна на мястото си. Сладката госпожица Джонсън бе изчезнала, на нейно място се бе появила Ледена кралица.

— Виждаш ли — прошепна накъсано той. — Казах ти истината. Не забравяй, че е възможно. — Макс ѝ намигна и притвори очи.

Истината? Коя истина? И двете? Нито едната? Главата на Роберта се въртеше, ушите ѝ пищяха. Не пропусна да забележи тревожното стягане на лицето на Макс, вероятно нейното изглеждаше по същия начин. Това не трябваше да се случва. Какво ли не би дала да върне времето с пет минути назад и да ги изтрие от паметта си! Глупавото ѝ сърце я бе предало. Какво трябваше да прави? Как ли щеше да успее да прикрие истината, и да не позволи на Макс да я узнае?

Гласът на пилота я върна към реалността и Роберта просто седеше шокирана, изплашена и треперееща.

И двамата не казаха нито дума, докато пристигнаха в хотела.

ГЛАВА ТРЕТА

Целувката ѝ почти го уби.

Привличането между тях беше още по-силно, отколкото си спомняше, което обясняваше плахите му надежди. Мили боже! Губеше разсъдъка си, финеса, самообладанието. Макс последва Роберта до масата им в ресторанта на хотела и се опита да се съсредоточи върху алените хибискуси, разцъфтели наоколо... а не върху тръпнещото си тяло.

Контрастът между обстановката в градината и свенливата му мишчица не би могъл да е по-голям. Нещата невинаги бяха такива, каквито изглеждаха на повърхността. Защото той бе забелязал пламъка в очите ѝ и бе вкусил сладостта на устните ѝ. Да, след безбройните студени нощи това почти го уби. Имаше късмет, че все още можеше да ходи.

Каквото щеше да става, Макс бе готов да се бори и нямаше да отстъпи нито крачка назад. Понякога бизнес партньорите му се шегуваха, че фамилното му име му придаваше загадъчен вид и по този начин печелеше нечестно преимущество. Беше абсурдно, знаеше, че е така, но на сватбеното тържество се бе надявал, че приказките, които майка му бе разказвала, щяха да му донесат късмет, а сега се надяваше, че партньорите му биха били прави също. След грешката си в самолета Макс би приел всякаква помощ.

Постави розовата салфетка върху скута си и се опита да подхване незначителен разговор, докато четеше менюто. Ресторантът с тераса в хотела им бе един от най-известните в Сейнт Томас, „Шарлот Амали“. Носеше името на съпругата на датския крал, от времето, когато заселниците от Дания се бяха установили тук в началото на XVIII век. Роберта кимна леко зад менюто си. Великолепието на Карибите се разкриваше пред тях със сюрреалистична яснота. Сините и зелени багри бяха така наситени, че пухкавите перести облачета и белите, дървени решетки, които преграждаха терасата, като че ли блестяха. Това бе поразителната красота, която някога бе мечтал да ѝ покаже.

Нито веднъж обаче, откакто слязоха от самолета и попаднаха в този рай, тя не бе реагирала. Макс се чудеше дали спътничката му все още си спомняше за Таити.

Французинът стисна по-силно менюто. Не можеше да повярва, че разказва историята на острова като екскурзовод, но трябваше да опита да достигне до нея по някакъв начин, да я успокои. Роберта не говореше и времето му изтичаше.

Преди час, когато се настаниха в хотела, само един поглед към вгълбеното ѝ лице му бе достатъчен да проумее, че тя възнамерява да се барикадира зад позлатената врата, да се отдръпне от него толкова бързо и толкова далече, колкото бе възможно след постъпката му в самолета. Той бе настоял да обсъдят действията си за следващите няколко дни, преди да си починат, за да превъзмогнат разликата във времето.

Макс направи знак на сервитьора и огледа бледата, леко смаяна Роберта. Изглеждаше изморена, а тъмните ѝ дрехи подчертаваха изтощението ѝ. Беше въплъщение на зима в стая, изпълнена с вечно лято. И без съмнение Роберта искаше да поспи, за да забрави емоционалното напрежение, достигнало връхната си точка с онази целувка. Макс присви устни от неудачния си избор. Как ли се чувстваше тя наистина? Роберта бе отвърнала на целувката му, но повърхностно. Сега той се измъчваше от мисълта дали мълчанието ѝ се дължеше на шок или отвращение.

Французинът се раздвижи с непривично за него безпокойство върху плетения от тръстика стол. По време на този обяд трябваше да измисли логична, приемлива причина да попречи на малката му мишчица да избяга. Единственото сигурно нещо като че ли бе да предизвика куража ѝ. Така да е. Направи поръчката и продължи със залагането на стръв в капана.

— Ще се опитам да уговоря среща с Милисент утре вечер.

— Защо да чакаме, Макс? — Попита настоятелно Роберта с такова оживление, каквото не бе проявявала отпреди целувката. Играеше си със салфетката и най-накрая я остави върху бледозелената покривка на масата. — Искам да приключим това. Опитай за довечера.

Макс прекара пръст по ръба на кристалната си чаша, обмисляйки положението.

— Трябва да сме си починали, когато се заемем с Милисент, Роби. — Той отново преднамерено използва умалителното ѝ име, напомнящо за предишната им близост. Тя повдигна вежди, в очите ѝ се появи лека уплаха. След като бе направил първата крачка, Макс можеше да подсили малко натиска. И двамата трябваше да узнаят какво бе останало между тях.

— Обеща няколко дни. Разбира се, няма да промениш решението си заради онази целувка? Ако в сърцето ти няма чувства към мен, тя няма да те притесни ни най-малко.

Роберта повдигна очилата си с пръст.

— Не се ласкай, Уулф. Притеснена съм, защото ме използва. Искаше да изпратиш послание на госпожица Джонсън и сграбчи най-удобната жена пред себе си, за да го направиш. А след това ме накара да страдам, докато изпитах необходимост да се гърча. Трябваше ли да има нещо повече?

— Само ти можеш да кажеш, шери. Но да се гърчиш? Наистина?

Сервитьорът се появи с обяда им, като прекъсна Роберта по средата на възмутено оскърбление.

Трябваше да се прибере в стаята си колкото можеше по-бързо. Беше твърде изморена и прекалено съзнаваше катастрофалните си чувства към Макс. Винаги ли целуваше жените по този начин? О, милост, сега, след като знаеше, беше още по-лошо. Сега, след като можеше да си представи какво е правил през изминалите две години. След като се нахранеше, можеше да си тръгне! Роберта опита от салатата си с авокадо, папая и пиле, която приличаше на произведение на изкуството и имаше божествен вкус. Екзотичната смесица на миризми я накара да почувства глад, който потискаше от няколко часа. Известно време тя отхвърли мисълта за Макс.

Твърде късно обаче осъзна обратната страна на нещата. Салатата, цветовете, вкусът изведнъж станаха така реални... не можеше да вижда всичко в сиво. Не можеше да се преструва, че всичко около нея е мъгла, както бе правила, откакто слязоха от самолета. Роберта премига и за част от секундата всичко около нея се изпълни с цветове и звуци.

Тя огледа помещението и калейдоскопа от предмети и хора. После погледна себе си, дрехите си. Не се вписваше в тази среда и не принадлежеше към съсловието на Макс. И ако не избягаше от

обръщението „шерии“, целувките и този мъж, можеше да позволи на сърцето си да я води. Да я поведе обратно към тъмните места, откъдето едва бе изпъзляла. Роберта стана.

— Уреди срещата колкото може по-бързо, Макс. Не по-късно от утре. Позвъни в стаята ми, за да ми кажеш за часа. Сега отивам да спя и...

— Почакай — изрече Макс. — Не би ли искала да видиш някои от забележителностите междуременно? Блекбърн и Капитан Кид са оставили следите си тук, също и Франсис Дрейк. Бихме могли...

— Какво? Никакви полезни уроци повече за отношенията между мъжа и жената? Никакви предложения за романтични разходи по брега? Никакви танци на лунна светлина? — Роберта усети как гласът ѝ се извиси, но не успя да го успокои. — Прозрях през теб! Първата ти мисъл беше да ми предложиш пиратите, а не вана с гореща вода с аромат на хибискус. Уреди срещата и забрави всички разходки и игри като тази в самолета, капитан Уулф. Погледни ме. Аз не принадлежа към този свят. Никога не съм принадлежала и го зная.

Макс остана напълно безмълвен. Седеше на масата и я наблюдаваше да се отдалечава, мушитрънче сред пауни. По дяволите, беше права, но до известна степен. Беше ѝ предложил пиратите, защото те го очароваха и той си помисли, че тя би могла да изпитва същото, тъй като някога двамата възприемаха толкова много неща по един и същи начин. Да, осъзна той, с облеклото си тя наистина не се сливаше с екзотиката на острова. Но това бе всичко — дрехите. Само че Роберта не го проумяваше. Смени перушината на мушитрънчето, то все още си оставаше, вместо да смениш поведението му. И кого се опитваше да убеди с реторичния си въпрос: „Не подхождам на тази среда“? Него или нея? Тя би могла да принадлежи към всяка среда, стига да поискаше, стига да опита нещo различно...

Трябваше да има начин да я накара да види една страна от характера си, която винаги е била там, но скрита. Роберта, покрита с пластове страх и несигурност. Ако не друго, трябваше поне да ѝ покаже колко красива бе, вътрешно и външно, и каква голяма част от живота пропускаше.

„О, предрешена красавица...“

Предрешена? Макс скочи от стола си и почти се сблъска с един от нещастните сервитьори. Господи! Като че ли бризът разносяше

ехото на мислите му. Да, разбира се, той знаеше какво точно да направи! Първо, щеше да покаже на Роберта Чалмърс, че е красива жена, а после щеше да накара Милисент да признае, за да може той най-после да каже истината. И ако имаше късмет... ако да обичаш някого имаше значение сред космическата подредба на нещата... щеше да има шанс да докаже на Роби колко е желана.

Вятърът навяваше тази идея, но Макс я пропусна. Той вече бързаше, за да прекара една нощ в сериозни планове и мечти.

* * *

— Казвам ти, Макс, не разбирам защо трябва да стигаме до такива крайности. Снощи ти обясних, че не се вписвам в тази среда, нека да не преиграваме за такова кратко време. Освен това, доколкото зная, Милисент ме е виждала един-единствен път, когато се опита да провали годежа на Принс. Тя така гневно напусна тържеството, че сигурно си ме спомня съвсем смътно.

Макс хвана Роберта за лакътя и я поведе към един от най-изисканите магазини на острова. Бе отговорила с неохота и проявила подозрение, когато позвъни в стаята ѝ преди два часа, но все пак вече бяха тук. Беше около три часа, време да започнат приготовленията, и той бе възприел съвсем нов подход. Засега, и доколкото можеше да издържи, той използваше сдържания си, неемоционален начин на поведение. „Желанието“ му я бе изплашило.

Трябваша ѝ почти тридесет минути, преди да престане да му хвърля тайни, преценяващи погледи и да притиска ръце плътно до себе си. Постепенно почувства как се отпусна, докато той ѝ представяше необходимостта от дегизиране. Тя очакваше логичното му, реалистично обяснение и така се чувстваше добре. И това го улесняваше да постигне целта си, да предпази Роберта и да ѝ отвори очите. Дегизирането само по себе си бе добра, стабилна предохранителна мярка.

Късно снощи, той най-после бе проумял, че за Роберта беше нещо много повече от чувството, че я е отхвърлил. Господ знаеше, че това бе достатъчно. Но докато Макс седеше на терасата и наблюдаваше бледите цветове да изгасват на небето, осъзна, че Роберта Чалмърс,

любовта на живота му, дори не можеше да проумее факта, че е желана жена. Затова така се бе развълнувала от постъпката му в самолета. Мислеше си, че той ѝ се подиграва.

Макс направи знак на една русокоса продавачка и придърпа Роберта навътре в стаята. До този момент всичко, което се бе опитал да направи, за да промени погрешните ѝ схващания, само бе влошило нещата. Не беше важно само да се помогне на Принс. Макс искаше да излекува и раната, която ѝ бе нанесъл, без да съзнава, че е толкова дълбока. Той отчаяно копнееше да поправи нещата, но малката му мишчица, не, малката му тигрица, го затрудняваше страшно много.

— Слушай, Роберта. — Той я завъртя, за да застане с лице към него, и заговори с делови тон. — Ще се срещнем довечера с Милисент в един доста посещаван бар. Трябва да се слееш с околната среда, не забравяй. Но по-важно е, че ще бъде истинско нещастие, ако тя те познае. Не можем да поемем и най-малкия риск това да се случи. Освен това — той изкриви пръст към продавачката, но ѝ прошепна до ухото, — колкото по-бързо намерим доказателство за Принс, толкова по-скоро можеш да си заминеш. — Роберта настръхна от тези думи и Макс изскърца със зъби.

Три часа по-късно се връщаха обратно към хотела. Умението на Максимилиан Уулф да убеждава хората бе изчерпано, усещаше дори физическо изтощение. А повечето мъже мислеха, че да пазаруват с любимата си беше удоволствие. Ха! Опитай се да бъдеш ентузиастът. Опитай се да бъдеш този, който действително пазарува. Въпреки това той се бе издигнал до неподозирани височини.

Като се опитваше да поднови приятелството им без секс от миналото, той успя да преодолее подсъзнателните импулси, които правеха Роберта така неуравновесена. И в този деликатен процес той успя да я убеди да си купи две рокли, два чифта къси панталони, две блузи, подходящи обувки и аксесоари. Дори си взе две неща, които Макс не забеляза.

Кулминацията на деня бяха новите ѝ контактни лещи. Може би не беше честно, но парите дърпаха конците — и в този слънчев и спокоен понеделник Макс бе дръпнал всички конци, които можеше да достигне. И все още не бе свършил.

— Най-последно, Роби, пристигнахме. — Той драматично въздъхна, като постави чантите до вратата ѝ. Макс изчака, но тя само го изгледа.

Или страдаше от вцепенение вследствие на изтощение, или вече бе привикнала да чува съкратеното си име. Не го наричаха „галантен рицар“ без нищо. — Не забравяй, ще изпратя фризьорката на хотела при теб в шест и половина. Така ще имаме достатъчно време, за да стигнем в клуба в осем. Междувременно ще си почина.

Роберта не успя да се въздържи. Изцъка, усмихна се сърдито и размаха пръст. Да, мъжът бе очарователен. Но той играеше ролята си отново, за да я спечели на негова страна, и тя го знаеше. И все пак беше много приятен и търпелив, а след няколко часа двамата щяха да узнаят истината. После можеше да си замине и да остави всичко това зад гърба си.

Предишната нощ имаше достатъчно време, за да овладее отново сърцето си и да погледне действителността. Нещо детинско в нея винаги щеше да обича Максимилиан Уулф. Нещата обаче трябваше да се поставят на зряла основа и тя нямаше право да се огъва сега.

Макс бе казал, че съжالياва за миналото им, че помага на Принс, и най-важното, Роберта имаше възможност да види мъжа без звезди в очите си. Не бе й направил нито един сексуален намек през целия ден. И все пак бе твърде странно да изпитва леко разочарование, гледайки изкривената му в усмивка устна или тези тъмни очи, присвити в ъгълчетата. Роберта бързо потърси ключовете си и решително отвори вратата си. Уютната стая бе така празна и тя бе толкова самотна.

Прогони глупавите мисли от главата си и се обърна към Макс, нервно прекарвайки ръка по зелената си блуза и облизвайки с език пресъхналата си устна.

— В осем без петнадесет ли ще се срещнем във фойето? — попита тя спокойно.

Макс рязко отстъпи назад и пхна ръце в джобовете на бялото си сако. Роберта присви вежди. Какво бе направила? Усмивката му изчезна заедно със закачливия поглед. Изведнъж Макс се отчужди, стана студен. Тя очакваше някакво обяснение.

— Да. Добре. — Той се обърна, извървя няколкото крачки до стаята си, преди Роберта да успее да затвори устата си и да направи същото. Макс бе прекарал няколко часа с нея. Вероятно бе изчерпал капацитета си да бъде със стайно цвете.

— Добре сега, госпожице Роберта, трябва просто да не забравяте да оставяте косата си да се накъдри, накъдето желае. Прекарайте пръсти през нея, за да изглежда по-пухкава, и използвайте грима, както ви показвах.

Роберта се огледа в огледалото и не можа да повярва на очите си. Беше си все така ниска и никога нямаше да има формите, които повечето мъже ценяха, но бе станала изненадващо хубава. Без очила, с кафяви сребристи сенки и спирала, очите ѝ изглеждаха така големи и зелени. Лек руж с цвят на праскова подчертаваше скулите ѝ, медното червило очертаваше устните ѝ. Това наистина ли беше тя? Роберта премига изненадана отново колко малко я дразнеха контактните лещи. Погледна часовника на тоалетната масичка. 7:40. Милост, беше време да върви.

— Знаеш ли... не съм сигурна. Имам чувството, като че ли ме е докоснала вълшебна пръчица, но това не съм аз, Лусинда. Аз...

— Сега, госпожице, послушай ме. — Роберта видя фризьорката на средна възраст да размахва пръст към нея в огледалото. Косата на Лусинда бе скрита под пъстър пурпурно-златист тюрбан, който подчертаваше екзотичното ѝ лице и караше кожата ѝ с цвят на кафе да изглежда гладка като стопен шоколад. — Разбира се, че си ти. И единственото вълшебство, за което трябва да се тревожиш, е вълшебството, което е било в теб през цялото това време и не си му дала да изплува на повърхността. Трябва да обичаш себе си, госпожице Роберта. Любовта е вълшебството, от което всички се нуждаят. Тя може да извърши много повече от стотици магии. Това е, от което се нуждае този стар, нещастен свят. Но, виждаш ли, скъпа, понякога ние трябва да се променим, за да открием силата на любовта, да я търсим упорито и да не се отказваме. Защото това, което си мислим, може да се окаже, че е нещо съвсем различно. И ако това, което виждаме, не е точно така, тогава можем да опитаме отново.

Лусинда събра нещата си и потупа окуражително Роберта по рамото.

— Обличай тази рокля и бъди щастлива, госпожице. Но никакви панталони, нали, скъпа?

Вратата се затвори, преди Роберта да успее да помръдне. Вълшебство? Любов? Опитай отново? Защо като че ли чуваше това всеки път, когато се обърнеше? Завъртя се на стола и ѝ се стори, че

зърна някаква светлина да се процежда под вратата. Мигна и облиза устните си. Нищо. Просто нерви. От думите на Лусинда, които бяха чисто съвпадение, не ѝ стана по-леко. И като се прибавеше и новата ѝ външност, срещата с Милисент, близостта с Макс и бинго: разклатени нерви.

Роберта отиде до гардероба и докосна дългата копринена рокля в островитянски стил: плетеница от листа в зеленикаво и бяло, тук-там посребрени. Дрехата бе красива и тя си помисли колко разочарован ще бъде Макс да я види на нея. Но сега? Роберта се погледна в огледалото през рамо. Този път, когато се разделяха, тя щеше да запази този спомен. Този път щеше да държи високо вдигната главата си и да бъде горда. Всяка жена заслужаваше да се почувства като Пепеляшка, поне една нощ в живота си. И това бе нейната нощ.

Опитай отново? Може би трябваше.

Вълшебните приказки бяха зла измама. Колко малки момиченца глупаво се придържаха към образа на принца, яхнал бял жребец, препускащи в галоп да ги спаси? Колко големи момичета са слушали някой да бръщолечи за вълшебството на любовта? Роберта бе вперила очи в чашата си с вино „Перие“ за пет долара и любезно се преструваше. Господи, нима думите на Лусинда бяха измислица. Опитай отново? Промени се? Промяната не бе достатъчна. О, разбира се, Макс ѝ направи комплимент, предложи ръката си и с равномерния си френски акцент я бе поздравил за хубавичката ѝ външност.

Роберта стисна зъби. Беше перверзна жена. Какво бе очаквала? Да падне на колене във възторг? Тя остави чашата си с вино обратно на масата и огледа задимения бар. Нейната нощ, нощта ѝ на Пепеляшка, завърши в един шумен, препълнен бар, а новооткритата ѝ външност подейства единствено на някои от съмнителните посетители тук.

Макс я бе приел, без да се издаде. Въпреки че за миг, когато тя влезе във фойето, Роберта можеше да се закълне, че той изглеждаше очарован. Бързо обаче възприе безизразния си начин на поведение и двамата се отпавиха към мястото на срещата. Толкова за психологически изкривеното ѝ желание да го накара да страда, че я принуди да претърпи трансформацията на грозното патенце!

Роберта отпи глътка студена вода. Вероятно не бе добър признак, че мислите ѝ така витаеха. Пирати, принцове, вълшебство, вълшебни приказки? Беше общоизвестно, че хората, които прекарваха прекалено много време сами, ставаха ексцентрични. Това може би бе предупредителен сигнал, но нямаше време да се тревожи за него сега. Макс бе отишъл отново при портиера и щеше да се върне всеки миг с Лилит Смайт.

— Роберта — прошепна Макс. Устните му изведнъж бяха почти до ухото ѝ, Роберта подскочи и се обърна, осъзнавайки болезнено, че без очилата си можеше да се приближи много повече до хората. Гъстите му мигли се сведоха за миг, прикривайки тъмните му очи, които като че ли я привличаха като черна дупка. Макс изрече името ѝ, погледът ѝ се спря върху копринените му мустаци. Не можеше да престане да се вира в изваяните устни, които глуповато копнееше да почувства отново.

— Роберта! За бога! Не прави това сега. Моля те. Не мога да го понеса.

Какво? Тя премига, веждите ѝ се повдигнаха. Не беше го чула въобще. Нима си мислеше, че ще се откаже, ще се отдръпне?

— Готова съм, Макс — обеща тя.

— Ти ме убиваш, Роберта Чалмърс. — Той почти изстена, сграбчи ръката ѝ и притисна дланта ѝ към устните си. Роберта застана нащрек. Какво ставаше? Отвори уста да попита и Макс пусна ръката ѝ. — Идва, Роби — предупреди я той, без да я поглежда. Погледът му бе прикован към високата, смайващо красива блондинка, която се носеше към тях. Роберта затвори очи. Беше виждала Милисент. Трябваше да е подготвена. Пръстите ѝ се вдигнаха към носа, преди да осъзнае защитния си рефлекс, но сега нямаше очила да я прикриват.

— Каквото да каже или да не каже, не говори. Остави ме да се оправя с нея. — Гласът на Макс бе нисък и настойчив, и за пръв път, откакто напуснаха Калифорния, Роберта изпита мрачни предчувствия.

— Здравей, Макс, скъпи — топ моделът пропя, напълно пренебрегвайки Роберта, като се настани на стола до Макс. Роклята ѝ без презрамки от лъскав бледосин плат я правеше да изглежда като че ли бе обвита от морскосините вълни на Карибите. Деликатни бели обици и бяло колие допълваше тоалета ѝ. Доведената сестра на Синди

обви ръката си около врата на Макс и разпери пръсти с дълъг, ярък маникюр върху гърдите му.

Двамата изглеждаха подходяща двойка, макар и от тази мисъл стомахът на Роберта да се сви: морска сирена и нейният пират капитан. Морската сирена очевидно готова да покаже своите желаня, независимо от незначителните наблюдатели.

— Макс, мислех, че ще сме сами.

Тези обвиняващи леденосини очи пронизаха Роберта. Но Макс леко се наведе назад в стола си, докато Милисент не можеше да види главата му и привлече вниманието ѝ. Докато Роберта го наблюдаваше, лицето му като че ли придоби почти вълчо изражение. Тя знаеше, че той иска от нея безпрекословно подчинение и тъкмо щеше да му кимне, но спря навреме. Някак си усети, че Милисент очаква точно таква общуване между двамата.

Блондинката задържа погледа си върху младата дама на масата още няколко секунди, после го отклони и Роберта въздъхна тревожно, но го направи почти безшумно. За щастие, точно в този момент оркестърът започна да свири „Калипсо“ и за щастие Лилит Смайт бе единствената от семейството на Синди, която участва в сватбеното тържество.

— Хей, Ред, иди ми донеси нещо за пиене.

Роберта сложи сгънатите си ръце върху ръба на масата. Командата бе недвусмислена. Разбира се, щеше да го направи. Но Ред? Добре, светлини, камера, действие. Тя стана и почти щеше да го попита какво точно иска да пие, после реши, че нощта и без това вече ставаше твърде опасна. Нямаше смисъл да смесва виното с нещо силно. Освен това Макс щеше да се нуждае от всяка капка здрав разум, за да се опази от тази баракуда.

Французинът наблюдаваше с едно око как Роберта си проправя път през препълнената зала. Твърде много от посетителите на масите и до стените бяха съмнителни. Но Милисент знаеше това твърде добре — и точно заради това бе избрала подобно място и точно затова го изучаваше така внимателно, и точно затова той отпрати Роби. Вещицата искаше да знае доколко той се вълнува от нея. Отговорът му бе съвършено ясен. Тя се усмихна и се приближи до него.

По дяволите! Макс искаше всичко да свърши — искаше да може да прегърне жената, която обичаше, да ѝ покаже колко е красива и най-

после да ѝ обясни всичко. Загуби Роберта от погледа си на бара и Милисент вероятно осъзна, че вниманието му бе отклонено от нея. Тя бавно прекара пръст по извивката на ухото му. Макс погледна лукавите ѝ очи и усети как кожата му настръхва. Задържа погледа ѝ, докато хвана ръката ѝ и я отдръпна.

— Значи дойде, защото си сърдит. Майка си помисли точно това.

— Какво стана с плановете ни, Милисент? Изостави ме в много уязвимо положение и искам да получа отговор. — Макс зърна с ъгълчето на окото си Роберта и бавно отпусна ръката си, свита в юмрук, върху коляното си. Скоро — скоро тя щеше да узнае всичко.

— Ето ти питието. — Роберта плъзна чашата към него и се отпусна в стола си. Не посмя да я погледне. Беше време да получат това, за което дойдоха.

— Името ми вече е свързано с това, Милисент, и аз няма да поема вината сам. Затова по-добре ми кажи точно кой и какво се крие зад това. Някой друг ли те накара да промениш решението си?

— Не, скъпи, моля те — глезеше се тя, а погледът ѝ се плъзна към Роберта и се задържа отново върху него. Наведе се още по-близо до кавалера и нарочно притисна гърдите си към ръката му, давайки му мълчаливи обещания. Макс видя как очите на Роберта се разшириха и ноздрите ѝ потръгнаха. Не беше правилно и бе ужасно преценено, но за миг той се надяваше, че тя е поне малко ревнива.

— Ако нямаш какво да ми кажеш, така да бъде. Но искам да те предупредя, Милисент — заплаши я Макс, подсилвайки думите с цялото презрение, което изпитваше към тази жена и това заплетено положение. — След няколко часа ще се обадя на моите хора в Калифорния и ако нещо се е случило на Синди Чалмърс, ще напиша подробно анонимно писмо. — Той стисна силно китката ѝ. — Няма да рискувам бъдещето си, защото си изпаднала в яростен пристъп.

— Добре, по дяволите, Макс! Добре — процеди Милисент. — Възнамерявах да направим точно това, което планирахме. Не съм аз човекът, променил плановете. — Тя отскубна ръката си и разсеяно потри китката си. — Онази луда, стара жена е. Казвам ти, не е наред.

Проклятие, беше прав! Хелън Чалмърс бе обвързана с това.

— Продължавай.

— Тя ми се обади два дни преди сватбата, бълнувайки, че ще оправи всичко с един удар. Отговорих ѝ, че не ме интересува кого

друго иска да накаже, моето единствено желание е Принс и Синди да ми платят за това, което ми бяха сторили. Но тя не ме слушаше. Не можах да се свържа с теб, а няхах намерение да бъда наблизко, когато всичко се провалеше. Предположих, че като пристигнеш, ще разбереш и аз си измих ръцете от цялата история. Аз съм извън играта, Макс.

Мъжът гледаше право в Милисент и не виждаше Роберта — не можеше да разгадае реакцията ѝ. Единственото нещо, което виждаше под този ъгъл, бяха ръцете ѝ, стиснати върху масата. Кокалчетата им бяха побелели.

— Слушай, Максимилиан, аз не започнах това. Планът беше на Хелън Чалмърс от самото начало. Да, зная, че пропуснах да ти спомена тази подробност, но не беше необходимо. Искрах малко отмъщение и не забравяй, ти се съгласи. Няхах представа, че жената изведнъж ще стигне толкова далече, затова не ме обвинявай. Умопобърканата дама е изчезнала и най-големият ми кошмар е, че ще се появи тук. Искам да кажа, колко хора биха предположили, че бабата на Принс ще направи това?

Макс дочу пъшкане. То не убягна и на Милисент. Трябваше да се отърве от нея, преди Роберта да се е пречупила.

— И така, ръцете ти са абсолютно чисти? Добре, ще проведем тези разговори във всеки случай, Милисент, и ти предлагам да не напускаш острова. Няма да допусна това да се случи отново и ако историята се раздуха, искам да зная къде да те намеря. И ще постъпиш разумно да ми се обадиш, ако чуеш нещо. Ето ми номера. — Той ѝ подаде една картичка и дискретно протегна другата си ръка, за да стисне рамото на Роберта. Господи, усети как трепери. Това не бе подходящото място да се пречупи.

Макс я придърпа и обърна гръб на Милисент. По дяволите, всичко бе излязло много по-лошо, отколкото бе очаквал. Главата на Роберта бе съвсем малко по-висока от рамото му и тя изглеждаше така крехка. Уви тялото си около нея и им проправи път през лабиринта от човешки тела, като се опитваше да излязат през страничната врата, преди тя да избухне в сълзи. Мили боже, какво бе мислел? Знаеше истината за Хелън Чалмърс толкова отдавна, но Роби?

Дори двете с баба си да бяха спорили, да имаха някои проблеми, Роберта нямаше представа какви долни, подмолни чувства се криеха под съвършената на повърхността представа за семейството ѝ. А той...

той бе така обзет от любов, че бе мислил единствено за възможността истината да им даде втори шанс.

Макс отвори тежката врата и двамата излязоха в топлата нощ. С едно дълбоко вдишване миризмата на цигарен дим и запарени тела бе изместена от сладкия парфюм на зеленина и цветя. Палмите, които се открояваха сред синьото небе, очертаваха паркинга, клоните им леко се полюшваха от нощния бриз. Безброй звезди блестяха над тях, като че ли небето бе оживяло от милиони мигащи очи. Макс стисна Роберта през талията, мечтаейки си това да е истина. Мечтаейки си звездите над тях наистина да бяха вълшебни.

Но вълшебствата бяха за деца, а красотата наоколо правеше грозното изпитание, на което току-що бе подложил Роберта, да изглежда сто пъти по-лошо. Бе сляп за всичко останало, освен за възможността да се реабилитира. Макс погледна наведената глава на любимата си. Преглътна с усилие от бучката, свила се в гърлото му. Колкото и ужасни да бяха разкритията на Милисент, поне бяха заедно. Можеше да я държи, докато отмине болката.

— Толкова съжалявам, Роби — прошепна той. — Такова нещо е трудно за вярване и...

Мълчаливата му, отчаяна Роби вдигна така рязко глава, че почти го удари по брадичката.

— Да се повярва? Да се повярва! — извика тя, изплъзна се от ръцете му и се завъртя с лице към него. — Мислиш, че ще послушам онази... онази жена там — тя посочи с пръст към бара — и ще повярвам на историята ѝ? Искаш да повярвам, че Милисент Смайт е била подведена от собствената ми баба? — Роберта изведнъж отпусна ръка и притихна. Гласът ѝ стана мек. — Боже господи! Ти наистина си убеден в това, Макс? Затова ме накара да измина целия този път, за да го чуя.

Макс стисна юмруци от отчаяние. Всичко се бе объркало и някак си той отново я предаде. Истината не бе спасила нищо, защото тя не повярва. По дяволите, тя не можеше да повярва. Така се бе вкопчил в мисълта какво можеше да им даде истината, че не осъзнаваше какво можеше да им отнеме.

Макс прекара ръка през косата си. Не знаеше какво да каже. Животът на Роберта никога нямаше да бъде неин, ако не се научеше на какво бе способна Хелън Чалмърс. Но, Господ да му е на помощ, за да

я убедеше в това, трябваше да я нарани така жестоко, както преди две години. Любов, чест, страх, ужас, всичко се сливаше в едно.

Лъжите бяха провалили живота му. Те накараха сърцето на баща му да спре, принудиха го да се отдръпне от единствената жена, която някога бе обичал, и бяха оставили майката на Макс да почине без съпруга си. Незададени въпроси пламтяха в очите му. Горчивият им вкус се спря в гърлото му. Милостиви боже, но единственият начин да освободи Роберта, беше да я нарани отново. Рана, която със сигурност щеше да унищожи всичко останало между тях.

Призляваше му от това. Беше лошо — и той трябваше да е негодник, за да я кара да го проумее. Но тя имаше Принс. Те наистина се обичаха. Нямаше да бъде сама. Макс щеше да му се обади веднага щом всичко се изяснеше и да му каже истината.

— Искам да се върна в хотела, Макс. Трябва да си уредя обратния полет.

Макс стисна челюсти.

— Обещах ти истината, Роберта... а ти ми обеща да не бягаш. Твърде лошо, че ти все още си същата малка мишчица и твърде лошо, че брат ти ще страда заради това. — Недоверието, което изказа право в лицето ѝ, го накара да падне на колене. Щеше да го направи, бе виждал прекалено много болка на лицата на тези, които обичаше.

— Ще ти кажа кое е твърде лошо, Максимилиан Уулф. Твърде лошо е, че ти се появи в нашия живот — отвърна тя, скръсти ръце и видимо преглътна. — Добре, очевидно имаш и друго нещо, което да хвърлиш в лицето ми. Добре, аз обичам брат си и каквото и да си мислиш, ще направя всичко, за да му помогна. — Тя притвори очи за секунда, притисна два пръста до слепоочията си и после го изгледа свирепо. — Давам ти срок до утре вечер да намериш нещо по-достоверно, отколкото празните приказки на някаква разглезена жена. Извърши своето голямо зло, Уулф, но имай предвид, че аз може да съм мишка, но неотдавна открих, че имам много остри зъби.

Макс я видя да тръгва към такситата. Последната му надежда се сгромоляса. Пъхна ръце дълбоко в джобовете на панталона си и отпусна глава надолу. Нещо щипеше затворените му очи. Някак си най-лошото, най-проклетото нещо беше... че не ѝ каза колко е хубава.

Да върви по дяволите френската му кръв — романтичният му импулс да изчака първо за признанието. Беше искал да я вземе в

обягията си, да застанат двамата пред огледалото и да каже: „Виж се с моите очи, любов моя. Всичко в теб ме кара да те желая... главата ти, сърцето ти, вкусът ти, мирисът ти. Тялото ти говори на моето както никое друго. О, шери, ела, позволи ми да те обичам“.

Но мечтите му за тази нощ се превърнаха в прах в ръцете му. А утре щеше да е още по-лошо.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Роберта седна на леглото, загледана, без да мига, в часовника на нощното шкафче. Почти не мигна цяла нощ и от безсънието и разклатените си чувства бе така отмаляла и крехка като една от скъпоценните фигурки на баба си от китайски порцелан. Баба. Започна да се люлее напред-назад, с приведени рамене, притиснала плътно ръцете си към стомаха. Беше вярно, че в началото Хелън не бе особено щастлива за Принс и Синди. Но, разбира се, не би могла да направи това...

Беше толкова ужасно дори да си го помисли. След десет минути бе срещата ѝ с Макс и щом го изслушаше, щеше да е свободна да се прибере у дома. Много скоро всичко това щеше да остане зад гърба ѝ. Роберта престана да се движи, преплете пръсти в скута си и си наложи да бъде спокойна.

Стаята ѝ бе подредена и спретната; плетените мебели — празни; покривката на леглото с втъкани лозови листа в зеленикаво и кафяво — идеално изпъната; самотната ѝ чанта — поставена върху жълтеникавия като пясък килим. Колко умно бе постъпил дизайнерът на вътрешното обзавеждане, че бе пренесъл цветовете от брега в интериора. Бе твърде жалко обаче, че целият този рай бе пропилян.

Изгубеният рай. Милост! Започваше да се размеква, но имаше и основание за това. Колко жени бяха такива пълни глупачки да допуснат един и същ мъж да разбие сърцата им два пъти? Роберта се сви и усети тежест в главата от неволното движение. Оправи гънката на бледорозовите си бермуди, но спря по средата, когато осъзна, че отгоре на всичко не бе проверила дали няма оставени съобщения за нея от Принс или баба ѝ. Бе прекалено погълната да открие, че все още обича не когото трябва. Слава богу, поне не бе допуснала той да узнае.

Роберта се изправи и отиде до прозореца, за да се полюбува за последен път на красивата гледка, пренебрегвайки тъпата болка зад лявото си око. Да, разбираше защо пиратите и принцовете се бяха били за този скъпоценен остров. Топлите слънчеви лъчи подеждаха добре на голите ѝ ръце и извивката на шията ѝ, открита под разкопчаната яка

на блузата ѝ. Присви леко устни. О, тя почти бе готова да захвърли новите си дрехи, но това щеше да е детинско и глупаво. И ако не друго, Роберта поне научи, че единственият начин да се реши един проблем бе да се изправи срещу него. Макс не би могъл още да владее сърцето ѝ, ако бе имала смелостта да направи това преди две години.

Което беше, разбира се, точната причина, поради която щеше да се срещне с него сега. Нито един възел нямаше да остане скрит този път. Нито един въпрос нямаше да остане без отговор. Освен това, единственият положителен аспект на това мъчително изживяване бе новата ѝ външност. Принудена да опита толкова много неща, от които се страхуваше, тя откри една мъдра истина: дори и в най-тежките времена винаги имаше една сребриста ивица, стига човек да я потърсеше. Старата поговорка за тъмните облаци и надеждата не беше без смисъл.

Роберта съзнаваше, че тъмните облаци се събираха над главата ѝ, но тя се придържаше поне към една надежда. Новият начин, по който се възприемаше. Макс ѝ бе обещал, че ще ѝ разкрие истината, и го направи, макар и по странен начин.

Милост! Мислеше си тя, като разтриваше силно челото си. Главата я болеше и бе така изморена. Може би трябваше да вземе хапче? Не, нямаше да бъде замаяна, докато е с Макс.

Щеше да изчака още малко.

Роберта погледна часовника. Време да върви. Макс бе настоял да се срещнат точно в три часа в друга стая на осмия етаж. Бе наблегнал на кратката заповед, като ѝ направи още един намек за бягството. Добре преценената му атака бе много по-ефикасна, отколкото яростно избухване, и Роберта знаеше, че той го съзнава. Беше напълно безмилостен, както бе чувала. И макар и да играеше точно по свирката му, нямаше да му даде повече нито едно основание да я нарече страхливка. Заради себе си — заради дългия път, който бе извървяла — тя щеше да се изправи срещу Макс за последен път и да му покаже.

Роберта сложи ключа в джоба си и се огледа бързо в огледалото. Розови цветя се открояваха върху белия фон на блузата ѝ без ръкави. Бе привързана в талията ѝ, както бе обичайно тук на острова, което правеше краката ѝ да изглеждат по-дълги, отколкото бяха. Дълбоката, отворена яка разкриваше леко вдлъбнатината между гърдите ѝ и за пръв път от години Роберта не се намръщи от размера на бюста си.

Косата ѝ бе грива от бухнали меднозлатисти къдри, които ограждаха по-решително и сияещо лице. Да, все още се чувстваше като гола без очилата си, но и много по-силна. Новата ѝ увереност в начина, по който изглеждаше я правеше различна, а в момента тя се нуждаеше точно от това. Сила. Защото Макс бе решен да ѝ докаже нещо. Нещо ужасно.

Роберта изпъчи рамене и тръгна към вратата. Сандалите ѝ с каишки почти не издаваха шум, докато се движеше по мокета. Каквото и да ѝ поднесяха следващите часове, нямаше да избяга. Даде си това обещание преди няколко дни. Макс се бе осмелил да се изправи срещу истината и това бе моментът. Беше се скрила от бедата преди и никога не оздравя. Твърде късно откри, че старата ѝ рана все още е най-голямата ѝ слабост. За Роберта любовта се бе превърнала в нож с две остриета.

Макс едва чу почукването. Последва второ, по-силно, по-настоятелно. Пое си дъх, огледа затъмнената стая и се намръщи, когато се погледна. Ако Роберта не се изсмееше или не побегнеше, или не го удареше по носа, може би щеше да има шанса да извади сърцето ѝ. Но първо се налагаше да обясни какво трябваше да се случи и да я убеди да му бъде съучастник. В съзнанието му се появи чифт зарове и той стисна бравата, съзнавайки, че всичко се криеше тук. Рай или ад.

— О, Роберта! Идваш точно навреме — измънка Макс, тъй като не знаеше какво друго по-съществено да каже. Вместо това стоеше полуприкрит зад вратата, като се надяваше, че слабата светлина няма да ѝ позволи да види с какво е облечен. Той обаче я виждаше и ръката му стисна по-силно бравата. Устните му се присвиха в тънка линия. Господи, поразяваше го. Това беше нещо много повече от физическата красота, която тя се научи да подчертава напоследък. Макс забележа куража ѝ във всичко, което бе облякла, всичко, което бе направила с лицето и косата си.

Почти бе очаквал да я види отново барикадирана зад очилата ѝ и безцветните дрехи. И как би могъл да я обвинява, че се е оттеглила, след всичко, което той направи? По дяволите, сплашването бе маниер в бизнеса му и той го владееше като изкусен майстор на рапирата или морски пират. Мили боже, така се гордееше с нея.

— Макс?

— Съжалявам, скъ... Роберта. Влез — покани я, като бързо се съвзе. Отстъпи назад и я изчака да влезе, после затвори вратата. Тя спря по средата на стаята и се извъртя към него. Погледът ѝ се плъзна към краката му и после към леглото със светложълтеникав балдахин.

— Какво става, Макс?

— Роби, не искам да те нараня. — Не можеше да задържи думите. Грубият начин, по който се отнасяше с нея, го изгаряше като киселина.

— Да, добре. Защо си облякъл тази нощница?

Макс присви рамене и прекара длан през лицето си. Глупак. Беше права да се защитава. Господ му бе свидетел, че не би могъл да я предпази.

— Ще се преструвам на друг. Ти трябва единствено да стоиш там — и той посочи отдалечения ъгъл от леглото — зад онзи параван. — Вдигна нагоре дългия си бял ръкав и погледна часовника си — Ще трябва да изчакаме около десет минути и тогава ти обещавам, че ако нещата не се изяснят, можеш да си заминеш още днес.

Роберта отстъпи назад.

— Това, каквото и да е то, е доста странно, Макс. Непрекъснато тръбиш за щастието на Принс, но аз — тя вдигна ръце и потръпна — нямам причина да ти вярвам въобще.

Макс извади един плик от огромния си джоб.

— Ето ти билета за връщане. Девет часът довечера.

Той ѝ го подаде и забеляза смущението и изненадата на лицето ѝ. Роберта разсеяно вдигна пръст и го притисна към челото си над окото. После кимна и без да каже нито дума повече, отиде зад паравана. Макс издиша с облекчение и се пхна в леглото, като издърпа балдахина. Дантелената шапчица бе последният му атрибут и той лежеше там, като се молеше да постъпва правилно.

Секунди по-късно на вратата силно се почука.

Роберта замръзна, стискайки билета в едната си ръка, притиснала устата си с другата. Като дете Принс понякога си играеше на криеница с нея и адреналинът винаги ѝ се покачваше, когато бе на път да открие

скривалището ѝ. Тя притаи дъх и се опита да овладее разбитите си нерви.

— Хелън? — разнесе се тих, гърлен шепот. — Хелън, тук ли си? По дяволите, какво си мислиш, че правиш? Защо просто не ми се обади?

Гласът стана по-силен и Роберта отпусна ръка от устата си и я притисна към гърдите си. Беше Милисент Смайт. Боже. Тъпата болка в главата ѝ започна да става по-остра. Леко изщракване подсказа, че вратата се е затворила, последваха приглушени стъпки по килима.

— Почакай — в леглото ли си? Болна ли си? За бога, ако си пристигнала тук болна, сигурно нещо ужасно се е случило. Казах ти да не ме забъркваш в това. Казах ти, че исках само да проваля приема на Принс и Синди, не да ги наранявам. И без това вече един човек ме преследва, защото ти промени всички планове.

Роберта знаеше, че не може да се мръдне, не можеше да издаде нито звук. Но вътрешно крещеше и виеше от гняв и болка. Мили небеса, беше вярно. Какво бе направила баба ѝ? Единственото ѝ освобождение от тази агония бяха сълзите, които се стичаха по бузите ѝ.

— Кой? — писклив, треперещ глас попита слабо. Роберта стисна устни между зъбите си, за да не изохка. Изтощението и пристъпът на мигрена помрачаваха способността ѝ да мисли. Нощницата. Балдахинът. Макс се преструваше, че е баба ѝ.

— Максимилиан Уулф. Хелън, виж, ние станахме, как да се изразя, близки, скоро след като престанах да се срещам с Принс. Затова, когато ми се обади с малкия си план, си помислих, че той е най-подходящият да изиграе тайната любов на Синди. Какво сладко отмъщение: мъжът, опозорил сестрата на Принс, да изглежда, че отвлича и булката му. Но след това ти сигурно си се побъркала. И ти казвам, Макс знае, че ти започна цялата тази история.

Роберта не успя да сдържи тихо възклицание.

— По-добре си оправи нещата, Хелън, защото мъжът е бесен, а знаеш репутацията му. Каза ми, че няма да остави случая така, ако нещо се е случило на Синди. — Милисент замръзна и Роберта се отпусна върху стената отмаляла. Тялото ѝ започна да трепери и тя трябваше да се подпре или да се строполи на пода.

— Почакай малко. — Като че ли Милисент изщрака с пръсти. — Точно това ме притесняваше. Защо мъжът е така притеснен, Хелън? Разбирам, че не иска проблеми със закона, но това е нещо много повече. Предупреди ме да не заминавам. Нареди ми да му се обадя, ако получа повече информация. Каза, че няма да позволи това да се случи отново... — В стаята последва тягостна тишина. — Макс не си е тръгнал сам от внучката ти, нали, Хелън? Ти, глупава, глупава жено. Колко врагове си си създала? Да проваляш сватби е станало твой специалитет, нали...

— Достатъчно, Милисент.

Роберта чу Макс да говори с нормалния си глас, после пищенето на Милисент, но думите им се сливаха. Тя като че ли бе потънала под водата и се опитваше да слуша разговора им. Болката, физическа и емоционална, изкривяваше всичко. Тонът им бе гневен и заплашителен и една от всеки няколко думи бяха ясни, разбираеми. Затвори очи и почувства влагата върху миглите си, подчертани с туш. Роберта се притисна към стената и се опита да следи размяната на обвинения. Беше важно, но нещастната ѝ глава вече се въртеше.

Беше вярно. Макс ѝ бе казал истината. Баба ѝ бе планирала целия заговор. Баба ѝ бе наранила Принс. Нищо вече нямаше смисъл.

Макс трябваше да спре Милисент незабавно, преди Роберта да направи следващата логическа връзка и да проумее, че Хелън манипулира живота на внуците си. Нито мястото, нито времето бяха подходящи за Роби да открие как любовта им бе унищожена.

— Достатъчно, Милисент.

— Макс? Ти, негоднико!

— Може да заслужавам много епитети, Милисент — каза той, като отметна балдахина и се изправи на крака. — Но точно този е абсолютно неточен.

— Затвори си устата, ти, червиво прасе! Как посмя да направиш това? — съскаше манекенката, размахвайки ръце, тръгнала към паравана. Макс трябваше да я спре отново.

— Нуждаех се от истината. Трябваше ми запис.

Милисент се завъртя и замръзна на място с ръце върху бедрата. Широката пола на синята ѝ рокля се завъртя около краката при рязкото движение. Макс бе готов за изблика ѝ на гняв и повдигна касетофона, който бе на леглото през цялото време.

Милисент пребледня, но не избухна. Какво си бе наумила?

— Това наистина те е заразило, Макс, нали? Трябваше да го забележа още в понеделник вечер, но признавам, че ме изплаши. — Тя пристъпи към него, ръцете ѝ се отпуснаха свободно встрани. — Сега разбирам, че всичко това е твърде лично за теб, Максимилиан, и не се опитвай да отричаш. Погледни докъде стигна, за да получиш признанието ми. — Милисент наклони глава и огледа бавно дрехите му. — Старата вещица те държи в шах също, нали, Макс? Затова искаш нещо против нея? Хмм. Чудя се какво ли може да е? Чудя се дали твоята тайна е по-лоша от моята?

Красивата блондинка повдигна веждите си за един милион долара и се усмихна. Безмилостно. Макс не искаше отново да се развихря битка и се успокои, като повярва, че тя се бе овладяла. Мили боже! Какво ли си мислеше Роберта? Макс знаеше, че трябва да побърза, а да подхрани невероятното его на Милисент бе най-добрият начин да я контролира.

Ако трябваше, то, разбира се, щеше да разкрие всичко. А ако тя отвърнеше със същото? Майка му бе мъртва и нямаше значение какво хората щяха да си помислят за него. Ако иска да се качи на покрива и да крещи от там.

— Добре, Милисент. След като и двамата знаем положението си, ето. — Макс отвори касетофона, извади касетата и ѝ я подаде. — Но ти предлагам да последваш собствения си съвет и да си оправиш нещата. Времето, без съмнение, скоро ще ни притисне и ще трябва да изиграем картите, които сме раздали.

Тя се приближи до него и протегна ръка към касетата, после отметна коса на раменете си.

— Знаеш ли, Макс, веднъж се чудех защо никога не прави любов с мен. Но сега мисля, че зная. Твърде съм силна за теб, нали? — Тя размаха касетата. — Това няма ли да изненада множество хора? Умният ти заговор не се е получил. Твърде лесно. — Милисент поклати глава, като че ли той бе глупак, тръгна към вратата и я отвори рязко.

Макс я последва, сдържайки езика зад зъбите си, докато тя почти излезе.

— И кой по-лесно от теб би преценил подлостта, Милисент? В края на краищата ти имаш такъв опит в тази област.

Макс завъртя ключа, когато самодоволното изражение на Милисент почти се разпадна на лицето ѝ. Последва приглушена поредица обиди, подсилени с нещо напомнящо на ритник по вратата. Той изчака, но му се стори, че е безкрайно, за да е сигурен, че вещицата си е отишла. Изчака, докато челото му се покри с пот. Тръгна към паравана, но се препъна в дългата нощница.

— По дяволите! — Макс съблече глупавата дреха, изтри потните си гърди с памучния плат и я захвърли върху леглото. — Роберта, можеш да излезеш сега — каза и тръгна към нея само по къси панталони и чорапи.

Нищо. Никакъв отговор. Никакво движение. Макс изтича бързо и отместил паравана. Любимата му се бе свила на пода като топка. Ръцете ѝ висяха върху коленете ѝ. Две зелени езера, изпълнени със страдание го наблюдаваха разсеяно.

— Роби, скъпа. Съжалявам, че трябваше да стане така. Ела, сърце мое.

Той я издърпа за ръцете, но очите ѝ се изпълниха със сълзи, затова я вдигна на ръце като дете и я отнесе до леглото. Тежестта на дребното ѝ тяло до скута му, сгущено близо до сърцето му бе сладостно-болезнена. Ако можеха винаги да бъдат така, но между тях да цареше радост! Макс прекара длан по гърба ѝ, по врата и сгуши главата ѝ под брадичката си. Какво можеше да каже? Сега, когато сърцето ѝ бе разбито, какво можеше да направи? Ами ако малката му мишница не можеше да превъзмогне това? Мили боже, трябваше да се обади на Принс и... Не! Не беше безопасно.

— Искам... да се обадя на Принс... но се страхувам — прошепна Роберта през сълзи, после преглътна. — Страхувам се, че баба ми ще вдигне телефона или ще открие какво знам. — Несвързаните мисли на Макс спряха. Жената бе страхотна. Тигрица. — Не го заслужавам, но се страхувам, че няма кого да помоля. Моля те, помогни ми, Макс. Главата ме боли толкова силно, а аз трябва да постъпя правилно. Принс не знае къде съм. Не знае нищо от това... И нещо трябва да не е наред с баба ми.

Малката ѝ, студена ръка внезапно го стисна. Плъзна се по рамото му, после нежните ѝ пръсти докоснаха ключицата му и дланта ѝ спря върху гърдите му. Роберта никога не го бе докосвала така преди. За миг

се учуди дали любимата му ще долови учестеното туптене на сърцето му.

— Съжалявам, Макс. Толкова съжалявам за всички ни. — Тя леко притисна ръката си към него, после я отпусна и се облегна още по-тежко върху него. — Това е моя работа. Затова дойдох тук, но проклетата ми глава... — Макс усети, че лицето ѝ се обръща още повече към гърдите му. По кожата му преминаха кратки, меки тръпки, влажните ѝ бузи го изгаряха като жарава. — Изглежда съм от хората, които никога не могат да постъпят правилно. Имам пристъпи на главоболие, когато трябва да съм най-силна. Вълнувам се за хора, които твърдят, че ме обичат, а не е вярно. Хуквам да помогна на брат си, а накрая го оставям точно с човека, решил да провали живота му. И знаеш ли кое е най-лошото, Макс? Дори да се бе опитал да ми кажеш на приема, нямаше да те послушам. Нямаше да повярвам. Нямаше избор. Трябваше да се получи така.

Макс усети как челюстите на Роберта се допират до кожата му, докато говореше със странна смесица от логика и отчаяние. Твърде много неща я разкъсваха и той разпери длан върху гърба ѝ, опитвайки се да я подкрепи, без да се поддава на собствената си обич и копнеж. Роберта се задавяше сред болезнени разкрития. Докато поспеше, за да премине мигрената ѝ, и имаше малко време, за да осмисли проблемите на баба си, неговото признание трябваше да почака.

Трябваше ѝ известно време, докато чуеше следващата порция от манипулациите на Хелън.

— Може би това се е случило и с нашата сватба също.

Макс затвори очи. О, господи! Тя бе прекалено бърза. Гласът на Роберта се разтрепери, но тя продължи да говори.

— Не мислех, че бих могла някога отново да говоря с теб за онзи ден. Но, предполагам, че в момента прекалено много страдам и това като че ли е най-подходящото време.

Тя облегна глава на рамото му и го погледна с полупритворени очи. Челото ѝ се бе сбръчкало, гримът бе размазан на бузите ѝ. Роби се усмихна, като се надсмиваше на себе си, и Макс си помисли, че нямаше да успее да диша отново.

— Боли, Макс. Това, което направи, боли. Трябва да ти го призная. Но сега разбирам, че ако се бе опитал да ми кажеш, че всичко е свършило, сигурно нямаше да ти повярвам. Вероятно щях да те

накарам да се почувстваш задължен да се ожениш за мен, а после да си мислиш какво време съм...

Тя спря внезапно и впери очи в него. Макс се опита да си придаде безизразно изражение, но колкото по-дълго говореше Роби, толкова по-невъзможно беше. Чудеше се дали тя забелязва смущението му, защото той напълно загуби способността си да прикрива чувствата си от нея. Нямахше начин очите му да не ги отразяват. Можеше ли отчаяният копнеж и загуба да се изразят в погледа?

— О, Макс. Теб също те заболя. Виждам го — прошепна тя. — Стигна прекалено далеч, нали? Ние наистина трябваше да бъдем просто приятели. Може би, когато всичко това приключи и Принс и аз оправим проблемите си — може би бихме могли да бъдем приятели отново.

Макс повдигна ръка и притисна два пръста до устните ѝ, като се молеше треперенето на тялото му да е недоловимо. След прекалено дългото си въздържане той имаше чувството, че ще се пръсне. Канелените вежди на Роберта се повдигнаха въпросително от докосването му.

— Мисля, че това може да се уреди — успя да каже. Лека усмивка изкриви устните му. После тя се намръщи. — Трябва да вземеш лекарството си за мигрена, Роби. Къде е то?

— О, Макс, всичко е опаковано в стаята ми. Щях да напусна хотела, но сега... Не зная какво да направя първо.

— Замълчи, скъпа.

— Макс.

Той повдигна брадичката ѝ с пръст и леко започна да масажира слепоочията ѝ.

— Току-що се разбрахме да бъдем приятели, нали?

— Да.

— Трябва да започнем отнякъде, нали? Сега остани в тази стая, а аз ще донеса багажа ти. Докато поспиш и се почувстваш по-добре, аз ще... — Макс се поколеба и отдръпна ръка от главата ѝ. Разсеяно потърка мустаците си. — Права си, няма да е разумно да се обадим направо на Принс.

— Зная! — Роберта помилва гърдите му, като че ли да привлече вниманието му. О, вече го бе направила. Макс сграбчи настойчивата

малка ръчичка и я притисна към кожата си, за да спре мъчението, но не и да му сложи край.

— Шефът на охраната на Принс, Франк Хенсън, ще знае какво става, сигурна съм. Визитната му картичка е в чантата ми. Обади му се, Макс, и след това, ако трябва да съставим някакъв план, събуди ме.

Макс внимателно се изправи, вдигна любимата си и я постави на леглото. Събу сандалите ѝ и я зави. Съвсем нежно помилва косата ѝ и тя затвори очи, като че ли наистина я бе успокоил.

— Връщам се веднага, шери.

— Ммм, добре.

Макс направи няколко крачки към вратата.

— Макс?

— Да, любов моя.

— Облякъл си се като старата дама.

— Да.

— Има нещо... смешно. Не мога да си спомня.

— Добре. Предполагам, че си замаяна. — Макс тихо затвори вратата, като мърмореше под носа си. Мили боже, след две безнадеждни години той най-после имаше шанса да се притече на помощ на своята любима, и то облечен с нощница. Но той никога не бе имал претенции, че е герой от роман.

Зад него се дочу съвсем лек смях.

ГЛАВА ПЕТА

Макс седеше на стола до леглото на Роби и прекара ръка по лицето си. Спеше вече седемнадесет часа и той трябваше да я остави. Нямаше избор. Вчера, след като ѝ бе дал лекарствата, възнамеряваше да остане, докато се събуди. Беше освободил другите две стаи, пренесе багажа ѝ в новата и каза на рецепцията да го търсят тук. Нямаше да допусне Роби да се грижи сама за себе си, когато дори не можеше да се изправи.

Наведе се и подпря лакти на коленете си, подпря челото си върху пръстите си. Около шест часа той се разтревожи за нея и се опита да я събуди. Роберта помоли за вода и още едно хапче и Макс я убеди да му позволи да ѝ помогне да стигне до банята. Притвори очи и се усмихна. Бе останала там толкова дълго, че той най-накрая почука и я предупреди, че влиза.

Дочу приглушен стон точно преди вратата да се отвори. Тя стоеше там, подпряна върху мивката с увита хавлия около кръста си. Не можеше да обуе отново панталоните си. Нямаше сили. И беше сърдита, можеше единствено да плаче, а от това се ядосваше още повече. Макс я вдигна на ръце и я отнесе обратно в леглото. Той самият се бе унесъл допреди час, когато се получи съобщение за него на рецепцията.

Седна и придърпа малкия плик от масата. Какво се криеше тук? Дали бе в резултат от разговора му снощи със служителя на Хенсън, или Милисент? Макс потърка хартията по брадичката си. Не успя да открие Франк. Изглежда го нямаше, въпреки че мъжът, с когото разговаря, бе много акуратен и му обеща, че господин Хенсън ще се свърже с него при първа възможност. Въпросът беше дали можеше да пропусне тази следа, макар и да идваше от същия долнопробен бар, който Милисент бе избрала за срещата им?

Не. Трябваша му всички отговори. Колкото по-скоро нещата се изясняха, толкова по-добре. Но той не искаше да я оставя тук. По дяволите. Макс се изправи и отиде до леглото.

— Роби, скъпа. Събуди се. Трябва да изляза за малко. — Той се надвесил над нея и я погали по бузата. Бавно, очите ѝ се отвориха.

— Макс? Какво?

Плъзна ръката си надолу по шията ѝ и поднесе чаша вода към устата ѝ.

— По-добре ли се чувстваш? Съжалявам, че трябва да го направя, но е необходимо да изляза и не исках да се тревожиш.

Роберта премига няколко пъти. Имаше чувството, че се намира на друга планета. Какво казваше? Да излезе? Да замине? Ами да, разбира се. Той въобще не трябваше да остава тук.

— Да заминеш, да — измънка тя. — Аз съм добре. Още малко сън и ще се оправя. Съжалявам, че ти се наложи да останеш. — Тя се опита да седне и силните ръце на Макс ѝ помогнаха. Той, изглежда, разгада мислите ѝ. Тя се размърда и провеси крака от леглото.

— По-бавно, Роби — предупреди я.

— Не разбираш ли? — Тя се усмихна, сложи ръце върху треперещите си крака и си пое дълбоко въздух. — Добре съм. Не е необходимо да ме гледаш като бебе.

— Скъпа, аз съм тук, защото искам да бъда — Макс придърпа стола с крака си, за да може да седне пред нея. Така би могла да се чувства, че действа сама и в същото време би могъл да я хване в мига, когато политнеше. Мили боже, най-после тя напълно се събуди. Беше ли готова да чуе думите, които бе репетирал цяла нощ?

Макс наблюдаваше как упоритата малка тигрица се опитва да се изправи. Тя притвори очи и сви ръце до бедрата си. Секунда по-късно очите ѝ се отвориха широко.

— Макс? Къде ми са панталоните?

— Роби — подразни я той, — бяха ти твърде неудобни. Спомняш ли си снощи и хавлиената кърпа? — Бузите ѝ пламнаха. Той знаеше какво точно тя си мисли.

— Добре. — Роберта направи пауза и придърпа измачканата си блуза. — Сигурна съм, че е било удар за теб. Съжалявам, Макс. Проклятие, но не прекалявам ли с тази дума? — Тя отклони погледа си от него. — Говори ли е Франк Хенсън? Просто ми разкажи какво става и аз ще поема нещата от тук. Ако се обадиш малко по-късно, ще те уведомя какви са плановете ми и дали Франк се нуждае още от теб, или Принс се нуждае...

Макс се наведе напред и хвана лицето ѝ с една ръка, а дланта му покри устните ѝ.

— Спри, скъпа, или отново ще се повалиш на леглото. — Той изчака, докато тя кимна леко и отпусна ръката си. Може би не беше готова да чуе всичко все още, но той нямаше да излезе и да я остави с тревожните ѝ мисли сама.

— Излизам, да. Но само за няколко часа, защото ти, изглежда, се чувстваш много по-добре. Снощи говорих с един от хората на Хенсън, но шефът им отсъствал. Те също работят по този проблем, но не узнах много подробности. Не съм сигурен дали Принс знае, въпреки че човекът на Хенсън ми каза да не се опитвам да се свържа с него, а да чакам Хенсън да се свърже с мен. Имат номера ни, затова, ако се обади, докато ме няма, разкажи му каквото знаем. Аз ще проверя някои неща, които ме притесняват, и ще се върна.

Макс се надяваше, че Роберта ще бъде все още прекалено замаяна, за да не забележи в каква посока тръгва. Не трябваше да се тревожи допълнително. Наблюдаваше я и изчакваше думите му да проникнат до съзнанието ѝ.

— О, Роби. Малкото ми момиче с огнени коси, сега трябва да си почиваш, докато се върна. Обещавам ти, че ще направим всичко заедно.

Роберта мигна отново и се взря в него с широко отворени очи, лицата им бяха на няколко сантиметра едно от друго. Погледът ѝ се задържа върху устата му. Макс не помръдна. Тя вдигна ръка и с треперещ пръст погали мустаците му. Толкова бавно, като че ли това ѝ доставяше огромно удоволствие. Макс знаеше как точно се чувства. След това тя помилва устните му и той почти падна от стола.

— Макс, наричаш ме скъпа, защото сме приятели. Но „любов моя“ е прекалено, нали? Не го казвай пак. — Тя наведе главата си и го изгледа сърдито, но преди да свали ръката си, Макс я сграбчи и целуна дланта ѝ. Не откъсна очи от нея, докато целуваше меката кожа и допираше устни до ръката ѝ. Очите на Роберта се разшириха.

— Роби, ами ако искам да използвам и двете думи? — Тялото му, душата му така отчаяно жадуваха тя да го докосва и той осъзна, че е добре, дето трябва да излезе скоро.

Тя бавно издърпа ръката си и я сви в юмрук върху бедрото си, като че ли не искаше да изгуби усещането, което той бе оставил там.

Другата ѝ ръка се плъзна към яката на измачканата ѝ блуза.

— Но това... това означава... Променил си мнението си. Не си ли спомняш? Харесваш ли косата ми?

Макс се намръщи, че тя може да се съмнява в това, докато наблюдаваше как пръстите ѝ си играят с омачкания плат. Изведнъж му се прииска да ѝ нарисува картина на чувствата си, но той не бе художник. И все пак, през следващите няколко минути можеше да ѝ покаже върха на айсберга, съвсем малка част от своята обич и копнеж по красотата и добротата ѝ. Като че ли някой прошепна в ухото му. Той разбра съвсем ясно, че окото ѝ на художник ще разбере действията му по-дълбоко от всякакви думи.

Роберта бе объркана. Той се изправи, отиде бързо до пътната си чанта и извади една тениска. Роби не говореше, но следеше всяко негово движение. Той стисна мекото памучно трико в ръцете си и седна отново на стола, докато коленете им се допряха.

— По-късно, когато се върна, ще ти кажа нещо важно, скъпа. Страхувам се, че отново ще те нарани, но се надявам, моля се да ме изслушаш. Искам да отнема болката ти, любов моя. Искам отново да ми вярваш. Искам да се чувстваш в безопасност с мен. Да бъдем приятели и повече. Много, много повече. Най-последно искам да кажа истината. И можем да започнем от тук. Обичам косата ти. Кара ме да си мисля за пламтяща жарава, готова да избухне в пламъци при подходящия допир.

Макс остави тениската в скута си и бавно вдигна ръце към първото копче на блузата ѝ. Мислите ѝ бяха объркани и той, който се гордееше със способността си да разчита и най-неразгадаемите лица, преглътна с усилие и стисна челюсти, за да се въздържи да не я помоли да му разкрие тайните си.

Едно по едно той разкопча копчетата, докато достигна до възела на талията ѝ. Нито за миг не откъсна очи от нея и нито веднъж Роби не се опита да го спре. Изглежда, очакваше нещо. Може би това бе тест за нея също.

Роберта почувства, че Макс развързва възела, и знаеше, че се бе забавила, доколкото можеше и доколкото трябваше. Но какво искаше да ѝ покаже? Каква истина? Сърцето ѝ туптеше учестено. Струваше ѝ се, че бе минала цяла вечност откакто я бе помолил да тръгне с нея и да открият заедно истината. Трябваше ли?

„Опитай отново...“

Блузата ѝ се разтвори в мига, когато тези познати думи, изпълнени с надежда, прозвучаха в главата ѝ пак. Това вълшебство ли беше? Или глупост? Роберта притвори очи, страхуваше се да мисли напред, страхуваше се да се върне назад. Притаи дъх и почувства силните ръце на мъжа, когото обичаше, да се плъзгат под плата и да хващат раменете ѝ. Очите ѝ се отвориха, когато в мислите ѝ се появи несигурност и страх, тя се притесняваше от недостатъците на тялото си. Твърде слабо, твърде дребно, твърде плоско, незаслужаващо да бъде обичано.

Но очите на Макс бяха там, наблюдаваха я, като че ли знаеше какво точно си мисли. Тъмният му поглед се кръстоса с нейния, докато пръстите му се придвижваха нагоре към врата ѝ и обратно по гърба надолу. Веднъж, два пъти, три пъти, напрежението в тялото ѝ се стопи като нагрят восък. После свали блузата ѝ надолу и вече нищо не бе скрито от него. Роберта усети как по бузите ѝ изби топлина. Тя рядко носеше сутиен. Всъщност не ѝ трябваше.

Макс повдигна ръце към лицето ѝ, дланите му се допряха до бузите ѝ, пръстите му се преплетоха в косата ѝ, палците му бавно милваха устните ѝ.

— Каквото и да се случи след този миг, любов моя, каквото и да чуеш, каквото и да открием, искам да знаеш колко си хубава. Колко си красива. Престанах да те докосвам, когато бяхме сгодени, защото щях да се пречупя. Моля те, повярвай ми. Ти си истинско съкровище, шери. Ти си по-безценна от цялото велико изкуство на света.

Роберта усети нарастващото напрежение в ръцете на Макс. Очите му пламтяха, нежните думи бяха изречени толкова напористо и така близо до лицето ѝ. Тя го обичаше и за пръв път през живота си наистина се почувства красива. Вярваше, надяваше се, искаше да опита отново.

— Макс — промълви тя и пръстите му замръзнаха. Ръцете му се впиха по-дълбоко в косата ѝ. Тогава я целуна. Просто бърза среща на устните им. Разочарованието ѝ сигурно бе проличало в очите ѝ, защото той се усмихна, тази негова убийствена усмивка, от която жените се свличаха в нозете му и спусна ръцете си върху раменете ѝ отново.

— Очите ти говорят толкова много, любима. Твърде много на мъжа, чакал така дълго да получи този отговор.

Роберта почувства как по кожата ѝ пламва огнена диря, когато той нарочно прекара пръстите си надолу към гърдите ѝ. Сърцето ѝ биеше лудо и тя вероятно трепереше и нищо не можеше да я накара да го погледне. Макс я стресна, когато ръцете му спряха върху гърдите ѝ, а палците започнаха бавно да ги милват. Тя замръзна. Не можеше да вдигне очите си към неговите.

— Роберта — прошепна той. — Роберта, любов моя. Погледни ме. — Той я разклати нежно, тя си пое дълбоко въздух и повдигна глава. — Обичам те. Никога не съм преставал. Никога няма да узнаеш, докато не ти покажа колко си изящна. Мили боже, какво правиш с мен! Дори това, което ми даде, бе по-сладко отколкото някога съм мечтал. Но не мога да те целуна отново и да удържа обещанието си. Сега поспи, а когато се върна, ще правим планове.

Трябваше му цялото самообладание, за да ѝ облече тениската. Тези дълбоки зелени очи все още бяха замъглени от умора, но сега в тях се забелязваше лъч надежда. И... желание. Макс не можеше да възпре ненаситните си ръце да не я докоснат за последен път.

Тихото ѝ стенание почти го размекна и минути по-късно, когато затвори вратата, в гърлото му заседна странен звук. Може би в името му наистина имаше нещо мистично. Вълците си избираха вълчица за цял живот. Той нямаше да направи друго.

Роберта излезе изпод душа и се уви бързо в дебела бяла хавлиена кърпа. Приседна на ръба на ваната и се опита да прецени положението критично. Главата ѝ все още бе замаяна, което бе обичайно след пристъп на мигрена, но болката бе изчезнала и смътните ѝ спомени бързо се проясняваха. Загледа се в бледото си лице. Максимилиан Уулф бе казал, че обича тази жена. Бе казал, че е красива. Бе казал, че никога не е преставал дал обича. Това не бе сън и не бяха лекарствата. И той бе видял почти всичко, което имаше за гледане. Роберта забеляза лека червенина да избива по врата ѝ и нагоре по бузите. Планове. Планове? Той наистина ли си спомняше тяхното обещание и какво означаваше то?

По-добре да е готова да разбере, когато се върнеш. Само като си помислеше за разликата в новата ѝ външност и опиянението, което бе забелязала в очите на Макс, бе достатъчно. Роберта взе сешоара и

изсуши къдрата си коса така, както Лусинда ѝ бе показала, после направи същото и с грима. Жената сигурно бе магьосница, защото Роберта не можеше да повярва, че винаги е можела да изглежда така. Още преди години трябваше да го проумее.

Разбира се, бе добре, че Макс го одобряваше, но преди сама си бе втълпила, че ѝ липсват много неща и сама се бе ограбила от тях. Роби знаеше, че външният вид не притесняваше някои хора, но тя бе жив пример как те не се чувстват добре в собствената си кожа. Защото не можеха да се приемат.

Обляха я нови горещи вълни и Роберта бързо отстъпи от огледалото. Припомни си отново допира на ръцете на Макс върху голата ѝ кожа и гальовния му поглед, прикован към това, което тя смяташе за своя най-голям недостатък. Как би могла да бъде подходящата жена за самоуверен, поразителен красавец като Максимилиан Уулф, освен ако не бе убедена, че го заслужава? Призля ѝ само от мисълта да се превръща в невзрачно, хленчецо същество всеки път, когато на сцената се появеше някоя като Милисент или госпожица Джонсън. Тялото ѝ, лицето ѝ, никога не можеха да се конкурират със стотици жени, затова трябваше да има нещо друго. Ако наистина го обичаше, трябваше да повярва, че двамата са открили някаква вътрешна красота в себе си.

Роберта вдиша дълбоко и затвори очи... и изпусна хавлиената кърпа. Колебливо отвори едното си око и се огледа набързо. Постепенно и другото се отвори и тя се опита да види това, което Макс бе видял. Хубава кожа. Добре, нещо повече. Вярно, прекалено бързо почервяваше, но беше гладка и чиста. Красотата имаше толкова различни определения.

За миг се загледа в гърдите си. През целия си живот се бе смятала непълноценна заради дребничкия им размер. И се питаше колко ли жени се чувстваха по същия начин. Макс бе олицетворение на истинска мъжественост и въпреки това бе казал, че обича това, което вижда. Нейната уникална, деликатна женственост. Индивидуална красота, която никой не можеше да дублира. Беше ли достатъчно това, което представляваше. Отвътре и отвън. Роберта вдигна хавлията от пода и побърза в другата стая, за да се облече.

Нямаше съмнение, че част от живота ѝ се разпадаше. Болеше, беше страшно и Макс я бе предупредил, че ще трябва да поговорят за

това. Каза ѝ, че не е преставал да я обича и да я желае. Искаше Роберта — стайното цвете — Чалмърс.

И когато се изправи и се завъртя в новата си бяла рокля, Роберта осъзна дълбочината на промяната. Стайното цвете бе преоблечено и не бе проумяло досега. С помощта на Макс бе открила ключа, който напълно отключи жената в нея. Може би това беше още една истина. Всяка жена трябваше да открие своята нежност и своята сила, своята красота и своята интелигентност, своята власт и своята необходимост.

Роберта докосна прилепналото си боди, завързано отпред със сини връзки. То я накара да се почувства като островитянка отпреди двеста години. Момиче, което би могло да попадне в обятията на страховит пират. Усмихна се на новата си способност да се представя като обект на желание, но знаеше също, че е късметлийка, защото младежките ѝ мечти за щастие се комбинираха със съзнанието ѝ, че може да стои твърдо на краката си, че е достатъчно силна да посрещне в лицето трудностите, вместо да бяга, че бе успяла да намери мъж, който я обичаше дори преди тя самата да започне да обича напълно себе си.

И тогава я осени още една истина, друга пронизваща истина, и Роберта се отпусна по гръб върху матрака. Ако Макс не бе преставал да я обича, тогава защо я изостави? Защо бе постъпил така жестоко? Голяма, вледеняваща бучка се сви в стомаха ѝ. О, не! Преди две години отново е била баба ѝ.

Макс придържаше влажната си носна кърпа с монограм към лявото си око и се опитваше да прекоси спокойно почти безлюдното фойе към асансьорите. Предполагаше, че ще се върне в ранния следобед, а бе късна вечер. Роберта вероятно бе изпаднала в паника. Вероятно още бе замаяна от истината за баба си. Единственият начин, по който можеше да я остави, бе най-после да ѝ каже колко я обича и двамата да се отдадат на празника, който им предстоеше.

Може би бе отишъл прекалено далеч, но тя почти го бе убила във вторник с прощаващото разбиране защо бе сложил край на годежа им. След като се бе съвзела, той просто можеше да я остави с убеждението, че приятелството е всичко, което можеше да съществува между тях. Не можеше да допусне това нито минута повече. Но сега, боже мой, тя е

имала прекалено много време да разсъждава защо, след като я обича, я бе изоставил така. Имала е прекалено много време да събере две и две.

Асансьорът тръгна нагоре и когато Макс се увери, че е сам, свали кърпата си и прекара пръст около окото, което го болеше. Франк Хенсън бе едър мъж, но не приличаше на боксьор. И когато Макс се намери притиснат до стената, започна да се отбранява независимо как изглеждаше нападателят му. Сега трябваше да дава обяснения и за посинялото си око. Погледна скъсания ръкав на кашмиреното си сако и се намръщи.

Макс дочу приглушени гласове точно когато асансьорът спря, и бързо сложи кърпата на окото си. Разбира се, и той бе нанесъл няколко добри удара, преди двамата да проявят достатъчно разум и да се изслушат. Франк бе изпратил съобщението в хотелската му стая. Очевидно двамата с Лилит го бяха последвали в Сейнт Томас и когато той изненада Макс и се опита да го изведе от бара за няколко въпроса, нещата излязоха извън контрол.

Франк изсумтя, че помага на Принс, и Макс каза същото. И двамата се оказаха притиснати до стената, докато Макс разказа леко променената история, че се е срещал с Милисент Смайт и се е съгласил на играта ѝ, за да помогне на Принс. Франк онемя, когато Макс спомена, че Принс и Милисент са излизали заедно. Слабият мъж, с очила като на Роби, бе млъкнал като камък.

Макс все още бе объркан за това, което последва. Тъкмо щеше да каже на Франк всичко, което двамата с Роби бяха открили, когато започна с предупреждението, че семейство Смайт имат къща на острова и са тук в момента, Франк замръзна, стиснал юмруци. Поиска Макс да му го повтори и Макс му обясни, че вече се е срещнал с Милисент и тя отрича всякаква отговорност. След това, преди да успее да продължи, Франк прокле Лилит Смайт, което подтикна Макс да го попита какво е използвал вместо мозък. Лилит Смайт и сестра ѝ бяха като две грахови зърна в една шушулка. Тя е трябвало да знае всичко. Едва довърши изречението си, когато Франк Хенсън внезапно се отдалечи, без да каже нито дума повече.

Макс го изчака няколко минути, но човекът не се върна.

По дяволите, дори не у Хелън Чалмърс. Макс прекара ръка през косата си, излезе от асансьора и се отправи към стаята им. Щом двамата с Роберта изясниха нещата помежду си щеше да потърси шефа

на охраната на Принс и да му обясни всичко. Честно, ако Хенсън бе тръгнал, за да се оправи с Лилит, малко време за охлаждане щеше да е полезно.

И това му напомни непосредствения му проблем, че Роберта е имала прекалено много време за охлаждане. Макс сложи ключа, притвори очи, пое си дълбоко въздух и се опита да не мисли, че Роберта не бе казала нито дума, че го обича.

Или че ще остане, докато се върне. Стаята бе празна.

Сърцето на Макс щеше да изскочи, докато той хукна да провери в банята. Нищо. Притисна ръце към лицето си и изстена от натиска върху болното си око. Почакай. Почакай. Помисли. Тя не изглеждаше уплашена. Изглеждаше, че е разбрала необходимостта да изчака да се обадят на Принс, докато е безопасно. Макс се завъртя и удари стената. Веднага някой му отвърна. По дяволите, тези тънки стени! Господи, Роби бе така крехка и така отпаднала. Не би могла да е избягала отново.

Макс се отпусна върху леглото и хвана главата си с ръце. Лицето го болеше, беше изтощен и не знаеше откъде да започне да я търси. Моля те, трябва да има някой, който да ми помогне. Мислите го гнетяха. През последните пет години бе загубил всички, които обичаше. Не можеше да понесе да загуби Роберта отново. Макс отвори очи и се загледа в килима с отчаяние. И тогава я видя. Слаба, фосфоресцираща светлина се процеждаше под леглото, фенерче? Падна на колене и отметна покривката. Чантата на Роби. Сграбчи я и я издърпа.

Нямаше да замине без нея. Отвори я. Документите ѝ бяха вътре. Прерови я отново и тогава разбра какво не бе наред. Вътре нямаше фенерче. Нито под леглото. Всъщност, странната светлина бе напълно изчезнала.

Макс се изправи. Излезе на малката тераса с олюляваща се походка, подпря се върху металния парапет и наведе глава. Почти веднага се появи лек бриз и Макс вдигна очи към небето. Как би понесъл самотата отново? Не беше честно, по дяволите! Ярка, блестяща светлина изведнъж се появи на кадифеното небе. Макс бе привлечен от нея. Опашката на падаща звезда се задържа по-дълго на небосклона, отколкото някога бе наблюдавал.

Погледът му странно бе прикован към светлината, като че ли нямаше собствена воля. Надолу, надолу, блестящата следа се спускаше все надолу, докато Макс почти изкрещя предупредително. Звездата като че ли щеше да се удари в земята. Той премига, ръцете му се увиха около перилата, докато пръстите го заболяха. И когато погледна отново... величествената следа от сребрист пращец бе изчезнала. Но се бе приземила върху хълма зад хотела.

Макс не смееше да диша. Същата светлина му бе показала чантата под леглото, а сега бе посочила хълма. И той знаеше! Знаеше със сигурност, че Роберта е там.

Не разсъждаваше. Не мислеше. Беше подарък и той изтича, за да си го вземе.

Когато Макс достигна подножието на хълма с одеяло в ръка за Роби, космическата светлина избледняваше. Бледата луна не му помагаше много и Макс присви очи в тъмнината, търсейки някакъв блестящ знак. Бодливи храсти и трева до коленете закачаше панталоните му, докато се катереше нагоре. Къде беше тя? Мястото така ясно се виждаше от терасата. Макс се опита да не мисли за нелогичната си убеденост, че е тук, и вместо това си пое дълбоко въздух, за да успокои лудия бяг на сърцето си. Сладкият, омаен аромат на цветята и морето му напомни нещо, което някога майка му бе казала.

Семейството ѝ много отдавна е било богато — земевладелци в Тенеси — и все пак тя се гордееше със скромното си начало, произлизащо от хълмовете. Хора, които вярваха в повече неща от тези, които можеха да видят и да притежават. Когато беше дванадесетгодишен, майка му го бе накарала да затвори очите си и да се опита да ѝ каже, без да пипа, какво държи в ръцете си. С обонянието си усети, че е гардения. Когато отвори очи и се убеди, че е прав, тя го прегърна и му каза да използва уверено логичното си мислене, но да не забравя, че има нещо повече от това. Сила, която не идва от логиката и от наученото в книгите. Сила, истинска като мириса на цветята и също така невъзможно да се види.

Вълшебство? Може би. Сега той вярваше.

— Роби? Роби, къде си?

— Макс? — На около двадесет метра пред него се изправи малка, неясна фигура. Той я достигна за секунди, като дишаше тежко.

— Роберта, какво правиш тук? Мили боже, момиче, опасно е да стоиш сама през нощта навън. Дори да са построили този остров като рай, трябва много да внимаваш. — Той я придърпа към себе си и усети, че тялото ѝ трепереше. Вечерният въздух бе приятен, но раменете ѝ бяха голи и измръзнали. Макс я обви с одеялото и я поведе обратно към хотела. Роби не се противопостави.

— Макс? Какво ти направи баба ми?

По дяволите. Бе твърде прозорлива. Дали бе достатъчно силна, за да чуе всичко сега?

Като че ли разгадала мислите му, тя отговори.

— Трябва да зная, Макс. Трябва да съм подготвена, защото много скоро двамата с Принс ще се изправим срещу нея. Моля те. Трябва да е било нещо ужасно и съжалявам, ако ти е трудно. Сигурна съм, че си мечтал никога да не си се обвързвал със семейството ми. Но аз трябва да зная. — Роби стисна китката му. — Възнамерявах да се прибера скоро, Макс. Просто не можех да стоя там. Трябваше да направя нещо.

— Добре, скъпа, но нека да се приберем вътре. Трябва да виждам лицето ти и ти моето. — Макс повдигна брадичката ѝ и сведе глава, докато погледите им се кръстосаха, макар и под неясната светлина. — Тази несправедливост бе извършена спрямо двама ни, любов моя. Мисля, че пропускаш това. Хайде.

Няколко минути по-късно Роберта седеше на малкия диван до плъзгащата се стъклена врата в стаята. Макс нарочно бе извъртял встрани подутата страна на лицето си и под тъмнината навън и нейното безпокойствие, докато влязоха в стаята, Роби не го бе забелязала. Сега обаче бе неизбежно. Той отвори плъзгащата се врата, за да влезе чист въздух, и се изправи срещу нея.

Роберта го погледна с големите си тъжни очи, със свити ръце, и после изохка.

— Макс! Окоето ти! Какво се е случило? — попита тя. — Кой направи това? О, господи, имам чувството, че съм в заешка дупка и не мога да изляза.

Макс бързо седна до нея и взе едната ѝ ръка.

— Франк Хенсън е тук и ние току-що попаднахме един на друг.

— Франк Хенсън, на Принс? Тук? В Сейнт Томас?

— Трябва да си щастлива, любов моя. Той ще ни помогне да изясним нещата още по-бързо.

Роберта наклони глава и присви устни.

— Ако той ни помага, защо тогава окото ти е посиняло, Макс?

Макс помилва ръката ѝ и внимателно обмисли отговора си. Не бе необходимо тя да се тревожи за всяка малка подробност, която можеше или не можеше да се реши бързо.

— Хмм. Двамата с него имахме малко недоразумение кой на чия страна е. Но вече е ясно, а това — той посочи окото си — ще мине бързо.

Роберта издърпа ръката си от неговата и го огледа по-внимателно. Ъгълчетата на устните ѝ се присвиха и тя отметна косата, която бе паднала върху челото му.

— Баба ми е отговорна за това също, Макс. Нали?

ГЛАВА ШЕСТА

Макс вдиша дълбоко.

— Роби, баба ти не беше доволна, когато се сгодихме. Не зная защо, но очевидно не желае нито ти, нито Принс да намерите своето щастие. Около седмица преди сватбата ни откри, че баща ми е бил обвинен и уволнен заради злоупотреба с пари. — Макс стисна по силно ръката ѝ и се опита в гласа му да не прозвучи ужас. — Дойде при мен и ме заплаши, че ако не те оставя, ще направи публично достояние престъплението на баща ми, въпреки че фирмата, в която работеше, не повдигна съдебен иск срещу него заради инфаркта му. Ти знаеше, че е починал, но не ти бях разказвал какво е направил.

— О, Макс! Това нямаше да ме притесни. Трябвало е да ми кажеш. Можехме да заминем... да предприемем нещо — прошепна Роберта, забелязвайки болката в очите на любимия си.

— Ако бях само аз, скъпа, бих могъл да го направя, но имаше още един човек, когото не можех да допусна баба ти да нарани. Хелън го знаеше прекалено добре и го използва срещу мен. Разбираш ли — каза той, наведе се и вдигна ръката ѝ към бузата си — баща ми е направил ужасен избор. Майка ми бе толкова болна и сметките за лечението ѝ са го подтикнали към това престъпление. Искаше ми се да бе дошъл при мен. Никой от нас не знаеше какво е правил. Аз...

Макс спря и притисна дланта ѝ към устните си и Роберта усети как устата му трепери. Тя вдигна свободната си ръка и сложи пръстите си върху косата му, като се опитваше да успокои и двамата им. Милост! Баба ѝ имаше каменно сърце.

— Не можех да допусна баба ти да опетни паметта на баща ми и да позволя майка ми да страда повече, отколкото вече страдеше. Хелън ми каза как точно трябва да те изоставя, скъпа. Трябваше да изчакам, за да се изправиш сама пред всичките ни приятели в църквата. Господ ми е свидетел, че никога не съм искал да нараня никой друг така жестоко, както Хелън Чалмърс. Мила Роберта, знаех колко ужасно ще е това за теб. Знаех, че ще си помислиш, че съм те използвал, но не

можех да направя нищо. Известно време, точно след като се опитах да те видя... спомняш ли си в градината... мислех, че няма да мога да живея с такава болка. После положението на майка ми се влоши, отчасти, сигурен съм, защото бе видяла колко бях щастлив и не можеше да проумее защо съм променил решението си. Трябваше да се съглася с условията на Хелън и тайно да започна да изплащам дълговете на баща си. Баба ти бе категорична да не правя опити да те търся. Нямах избор, затова престанах да се вълнувам и продължих да живея просто по инерция. Преди няколко месеца ми изпрати писмо и ме информира за Принс. Предусещах, че възнамерява да провали и неговия живот и не можех да допусна това да се случи. Споменаваше името на Милисент, имаше откъде да започна. Разбира се, пишеше колко си щастлива. От време на време обичаше да ми напомня какво съм загубил.

Роберта седеше притихнала, сълзите ѝ се стичаха по лицето. Тя провря пръсти в косата на Макс и ги притисна към главата му.

— О, Макс! Излъгала е. Ти ми липсваше така ужасно, а тя непрекъснато ми повтаряше, че ти се нуждаеш от жена, която може да ти предложи много повече, отколкото аз бих могла.

Макс се отдръпна от нея и седна изправен, с мрачно изражение на лицето.

— Едва през последните няколко дни проумях как е отровила мислите ти, любов моя. Искала е да те задържи при себе си така отчаяно, че те е лишила от самочувствие. Не зная какви чувства изпитваш към нея сега, Роби. Съгласен съм, че сигурно е много болна, но аз я мразя заради това, което ти е сторила, което ни стори.

— А бедната ти майка. Все още пазя писмото ѝ, което ми написа, след като се сгодихме. — Роберта хвана ръцете си в скута и приведе рамене. — Знаех, че е твърде болна, за да дойде на сватбата, Макс, но се надявах да се запозная с нея. Чувствам се ужасно, че никога не направих опит да се свържа с нея след всичко, което се случи, но... почакай! Макс, как ще ѝ се отрази това сега? — Роберта го погледна и потръпна от прикритата мъка в очите му.

— Вече нищо не може да я нарани, любов моя. Тя почина преди почти година. Затова бях свободен да дойда.

Тих, мъчителен стон се откъсна от гърдите на Роберта и тя притвори очи. Облегна главата си назад върху дивана.

— Знаех, че е повече от вероятно двамата с Принс да ме мразите и го очаквах. Но кръвта ми замръзваше от мисълта да се изправа пред него и възможността да те видя. Казвам ти, Роби, има много хора, които биха били доволни да видят пречупен Максимилиан Уулф, и аз бих могъл да им доставя неописуемо удоволствие през изминалите няколко дни. Но още малко болка не означаваше нищо. Аз знаех това, което Хелън не знаеше: дълговете на баща ми са изплатени, а майка ми е мъртва. Вече няма власт над мен.

Роберта имаше чувството, че е остаряла със сто години. Изправи се с усилие и впери поглед в лицето на мъжа, когото обичаше — мъжа, за когото си мислеше, че няма капка почтеност. Мъж, обичал родителите си толкова предано, че се е отказал от собственото си щастие, и в известен смисъл, от доброто си име, за да предпази тях.

— О, Макс, иска ми се да бях по-силна тогава. И двамата така сме страдали сами. — Роберта потрепери и изтри сълзите от лицето си. — Толкова съжалявам за всичко, което баба ми ни е отнела. Ще ми се да бяхме застанали срещу нея заедно. Би могло да е толкова различно.

— Тогава да застанем заедно сега, моя любов — каза Макс. Гласът му бе плътен и дълбок. Падна на коляно и се наведе към Роберта.

— Но, Макс...

Макс я сграбчи през кръста и я придърпа леко напред. Лицето на Роби бе бледо, измъчено и той не можеше да издържи нито секунда повече да гледа нейната скръб.

— Този път ще го направим, скъпа. Ти си силна и аз съм толкова горд с всичко, което си постигнала. Дълговете към семейството ми са минало и нищо няма да ме спре да осъществим нашата мечта, Роби. Омъжи се за мен, още сега, любов моя. Нека си върнем това, което ни бе откраднато. — Макс плъзна едната си длан надолу по стомаха ѝ и доближи устните си на милиметри от нейните. — Мислила ли си, поне веднъж, че досега бихме могли да имаме бебе, скъпа? — Той забеляза как очите ѝ отново се насълзиха, и разбра безмълвния ѝ отговор. — Аз също, скъпа. Господи, Роберта, кажи да — прошепна той настойчиво до устните ѝ. — Този път няма да позволим на нищо да ни попречи, освен ако... — Макс се отдръпна назад. — Освен ако болката не е била прекалено голяма. Освен ако ти вече не ме обичаш.

Изражението на очите му бе така мрачно, че реакцията на Роберта бе мигновена. Тя взе лицето му в дланите си и го целуна. Целуна го така, както той нея в самолета, устните ѝ в началото нежно се прилепиха, после се отдръпнаха и се притиснаха, ставаха все по-настойчиви и настойчиви, докато той изстена. Ръцете на Макс се увиха около талията ѝ. После се плъзнаха по гърба ѝ и Роберта почувства първичните женствени инстинкти да се пробуждат в нея — нещо, което не бе изпитвала никога досега.

Бе жадна да усети вкуса му и разтвори уста над неговите, за да го допусне вътре, отвърщайки на движенията на езика му. И двамата жадуваха отчаяно за нещо повече и дишаха тежко. Макс я люлееше към себе си и Роберта усети колко много я желаше, почувства го по всеки възможен начин.

Широката пола на роклята ѝ оставяше много малко прегради между тях и тя бе решила да премахне останалото. Роберта протегна ръце към копчетата на ризата му и Макс я постави да седне на дивана мигновено.

— Аз... — Макс се хвана за коленете ѝ и престана да говори, за да си поеме въздух. Опита отново. — Приемам тази целувка като знак, че ме обичаш.

Роберта вдигна двата си пръста към горещите му, подпухнали устни и се усмихна.

— Максимилиан Уулф, никога не съм преставала да те обичам. Искам да се омъжа за теб и да ти родя бебета. Каквото и да се случи, бих предпочела да имам единствено теб.

— Слава богу! — въздъхна Макс. После се усмихна на свой ред. — Двамата заедно ще преодолеем това, Роби. Толкова съжалявам, че трябва да се омъжиш за мен в този ми вид.

— Макс, ти винаги си изглеждал прекрасно.

— Както ти за мен.

Веждите ѝ с цвят на канела се повдигнаха и Макс падна на колене. Плъзна ръце нагоре по бедрата ѝ. Роберта потрепери.

— Казвам ти истината, момиче, и веднага щом успея да се държа на краката си, ще го узаконим. И тогава, както някога ти казах, ще ти покажа много бавно и много пълно точно колко си красива. Първо ще си удържим обещанието, любима. После ще си даваме подаръците. Утре ще се оправяме със света.

— Но, Макс, вече е почти посред нощ.

Макс успя да отстрани ръцете си от нея, за да се изправи на крака.

— Добре, моя лейди. Просто ще изпека властите на върха на шпагата си, както са правили тук често преди двеста години. Остра сабя или кесия с монети. И в двата случая се получава.

— Отлично. — Тя се засмя и Макс осъзна, че не е чувал щастливия ѝ смях от векове. — Ще ти купя превръзка на пират от магазина за сувенири, капитан Уулф.

Той придърпа нежното си, любимо създание в обятията си и прошепна до ухото ѝ, преди да отвори вратата:

— А, ти, моя лейди, най-добре се подготви да бъдеш пленена.

Макс изпълни обещанието си. Три часа по-късно бяха вече женени. Разбира се, той трябваше да използва авторитета и парите си, но всичко бе свършено. Бе така коварен, като фамилията, която носеше и имаше нещо общо с вълк. Бе решителен и хитър като Франсис Дрейк. Закле се, че няма да си тръгне, докато формалностите не бъдат изпълнени. Роберта дори не бе сигурна колко е часът. Знаеше единствено, че е рано четвъртък сутринта. Беше едновременно изморена и възбудена.

Споразумяха се да оставят кратко съобщение на личния телефон на Принс в офиса. Макс помоли Принс да му се обади, остави телефонния номер в хотела и допълни загадъчно, че е предпазил това, което е трябвало да опази преди две години. Това бе най-безопасният начин, по който можеха да се свържат с него. И двамата се надяваха, че Хелън никога нямаше да узнае. Роберта имаше чувството, че трябва да се предприеме нещо, за да се ускорят нещата, и Макс вече можеше да рискува, когато двамата официално бяха съпруг и съпруга. Почти. Той се усмихна и отиде да си вземе душ пръв.

След това, когато беше ред на Роберта, той я помоли да облече отново роклята си, когато приключи с къпането. Младата жена бе прекалено нервна, за да го попита защо, но сега ръцете ѝ трепереха така силно, че тя почти не можеше да си сложи блясъка за устни. Не бе необходимо да слага червило, и без това щяха да го изтрият с целувки. Тя се подпря върху масичката ѝ се загледа в огледалото.

Първата ѝ брачна нощ. Нощта, за която бе мечтала, а после така бе страдала. Макс я обичаше и тя го обичаше, и след няколко минути

щяха да се любят за пръв път и Роберта — с новото си самочувствие — бе напълно готова.

О, разбира се, че бе изплашена. Пое си дълбоко въздух, завърза панделките на роклята си и отвори вратата.

— Скъпа, мислех си, че ще ми се наложи да вляза в банята отново.

Макс бе оставил една-единствена нощна лампа. Мека златиста светлина се разливаше по голите му гърди и рамене, подчертавайки белия чаршаф около бедрата му. Тъмните му очи блестяха и едното ъгълче на изваяните му устни бе повдигнато, както и едната му тъмна вежда. Той протегна силната си, мускулиста ръка и Роберта усети как слабините ѝ се свиха. Имало ли е някога по-съвършен мъж? Всичко, което виждаше — кожата на гърдите му с цвят на слонова кост, загорелите ръце с изящни пръсти, всяка част от тялото му бе съвършена и сърцето ѝ започна да тупти учестено, а коленете ѝ омекнаха.

— Роби, сладката ми, ела тук, преди да си припаднала върху мен.

— Макс. — Тя преглътна и направи няколко крачки. — Мисля, че трябва да знаеш — никога не съм правила това преди.

Макс притвори очи и после потърси лицето ѝ отново.

— Мили боже, това го прави още по-сладко. Ела тук. — Той потупа леглото. — Аз също трябва да ти направя някои признания, момичето ми, и трябва да те прегърна, преди да се разпадна на части.

— Макс?

— Да, скъпа. — Той кимна, когато тя сложи ръка в неговата и приседна в края на матрака. — И аз не съм по-малко нервен от теб. — Макс се подпря на лакът, като внимаваше да не се размести чаршафът. — Бих искал и аз да съм се пазил за теб също, Роби, но искам да знаеш, че от мига, когато си дадохме обещание, преди толкова много месеци, аз го удържах. Никога не съм ти изневерявал.

Той се усмихна от изненадата в щастливите ѝ зелени очи. Макс сложи ръка върху сърцето си. Силното му туптене бе очевидно.

— Трябва да знаеш, обаче, че се наложи да целуна Милисент Смайт няколко пъти, когато се опитвах да получа информация. Не беше почтено, но няха друг избор. Разбира се, баба ти така би го раздухала, ако имаше възможност. Но, моля те, повярвай ми.

— Макс — започна Роберта, като повдигна другата си ръка, за да докосне лицето му. — Дори баба ми да има стотици възможности, не бих ѝ повярвала, никога отново. Така съм развълнувана, щастлива и смутена. За мен това означава много повече, отколкото би могъл да си представиш. — Тя се поколеба и сведе очи, прехапвайки долната си устна, после изпъна рамене и го погледна. — Понякога съм се питала къде и с коя си. Беше ужасно. Никога не искам повече да се съмнявам в теб, Макс. Никога не искам да се тревожа...

— О, като в самолета, да? — Макс изчака неохотното ѝ кимване и се наведе напред, обхвана брадичката ѝ в шепи. — Роби, мога единствено да ти кажа, че само споменът за теб потискаше тялото и сърцето ми повече от две години. Всъщност, момичето ми, докато не те видях отново и след онази целувка в самолета, вече не бях сигурен дали мъжествеността ми е в състояние да... хм... да реагира.

Тя поруменя като ягода, но Макс не ѝ позволи да се отдръпне. Трябваше да чуе това, което имаше да ѝ каже, и да види истината в очите му.

— Душата ми, сърцето ми са обречени на теб, Роберта Хууд Чалмърс Уулф. Може да има други жени на света, които да ме забелязват, но аз не ги забелязвам. Разбираш ли?

Погледът ѝ се премрежи, треперещите ѝ устни се усмихнаха, а сърцето му спря.

— Разбирам и зная точно как се чувстваш. Аз също не забелязвам никой друг, освен теб. Обичам те, Макс.

Той се наведе напред, покри устните ѝ със своите и Роберта усети, че пръстите му започнаха да развързват панделката на роклята ѝ.

— О, скъпа, ако знаеш само как тази рокля ме измъчваше. Никога не съм виждал по-красива булка, не мислех за нищо друго, освен как ще те съблека.

Роберта вдиша леко, докато пръстите му се движеха бавно в кръг върху чувствените ѝ гърди. Когато бодито ѝ най-последно се отвори, Макс ахна. И тя не успя да възпре провокиращата усмивка, която се изписа на лицето ѝ. Черните му очи потъмняха още повече ѝ той докосна с един пръст новият ѝ сутиен без презрамки, с цвят на праскова, целия от дантела.

— И така, малката ми мишка наистина се е превърнала в малка тигрица. — Той сложи пръстите си във вдлъбнатината между гърдите ѝ. Приблужи се още повече до нея и заговори, като устните му се движеха почти до кожата ѝ. — Спомняш ли си, веднъж ми каза, че си открила, че имаш много остри зъби? Бих желал да ми покажеш.

Макс разкопча сутиена ѝ, единствената останала преграда. Този път тя изпъшка, но той смело изпълни устата ѝ и започна да гали езика ѝ със същия първичен ритъм, който тя знаеше, че очаква и тялото ѝ. Отдръпна се и за пръв път докосна голата ѝ гърд, а тя потрепери от сладостното усещане.

— Милата ми съпруга, какво удоволствие ми доставяш! — После покри тръпнещата ѝ плът с длани и прошепна: — Смелостта ти ми доставя удоволствие, тялото ти ми доставя удоволствие и духът ти ми доставя удоволствие. Сега ме докосни, Роби, и се убеди сама колко много те желая... само теб.

Той придърпа ръката ѝ надолу и Роберта знаеше, че жената в нея бе породила любовта и желанието му, съвършено изразено в тази реакция. Макс потръпна от допира ѝ и тя се опияни от силата на щастието, което двамата щяха да си доставят. Несигурна, но нетърпелива, тя му подсказа, че е готова.

Макс отдръпна ръката ѝ и прекъсна целувката им. Изсмя се тихо от неодобрителното ѝ намусване и се засмя отново на широко отворените ѝ очи, когато той смъкна цялата ѝ рокля и я придърпа към края на леглото. Той седна, настани я в скута си и плъзна надолу бялата материя по бедрата ѝ.

— Сладки небеса — прошепна той, когато я видя да стои до него така притихнала, розова и сладка, само по дантелени бикини. Макс притисна лицето си към гладкия ѝ стомах и затвори очи. Почувства ръцете ѝ да минават по раменете му, а пръстите ѝ да се забиват дълбоко в косата му.

— Любима, ухаеш на лимони, пролет и надежда — дишаше той тежко до кожата ѝ. — Не искам да се страхуваш, но беше толкова отдавна, мила, и не съм сигурен как страхотният Максимилиан Уулф ще се справи.

— Макс — изрече Роби предпазливо, отдръпвайки назад главата му с все още впити в косата му пръсти. — Това ме прави по-щастлива. Не разбираш ли? Имам чувството, че е нещо ново и за двамата ни.

Просто ме любя, съпруге мой. Имаме толкова много да наваксваме, не искам да губим нито минута повече.

Мигновено Макс повдигна Роберта и я претърколи върху леглото под себе си. Очите ѝ бяха огромни, докато той отмяташе чаршафа настрана, а после се настани в люлката между бедрата ѝ. Подпрял се върху лактите си, той наведе глава и леко захапа долната ѝ устна.

— Значи мислиш, че губим време?

Целуна я отново и устата ѝ се разтвори веднага, ръцете ѝ се усукаха около гърба му и тялото ѝ се повдигна към него. Страстните, всеотдайни целувки издигнаха и двамата във висините и той почти потъна в забрава, докато тя мъркаше и въздишаше от вълшебството, което ръцете му правеха с тялото ѝ. Краката ѝ се раздвижиха неспокойно, Макс близна устните ѝ и ги засмука с устните си, докато тя започна да се извива и да стене под него.

— Още, Макс. Моля те, покажи ми — покажи ми сега.

И той го направи. За миг усети доказателството за непорочността ѝ и почувства инстинктивното ѝ стягане, но той взе лицето ѝ в шепите си, погледна в несигурните ѝ очи и я целуна нежно.

— Бъди смела, малка тигрице. Обичам те толкова много. — И с още едно мощно движение тя стана негова и той неин. Връзката бе запечатана, бариерата — пречупена и Макс почувства, че тя бавно изпуска дъха си, който бе притаила. Тялото ѝ се отпусна и дланите ѝ отново се прилепиха към гърба му. Роберта отвори очи и Макс започна да се движи.

Очите му не се откъсваха от нейните, както тялото ѝ бе прилепено към неговото. Дълбоката обич измести целувките, допирът им прокуди болката ѝ и Роберта изпита безумно, надигащо се желание, за каквото никога не бе и мечтала. По-бързо и по-бързо, той я подтикваше, докато чувствата им се превърнаха в пламтящи усещания. Около нея се разнасяше мирис на сандалово дърво и на топла мъжка плът. Макс я обичаше. Макс я възнасяше до звездите и Роберта се разкъсваше на хиляди сребърни частички.

— Нищо не може да ни раздели сега, любов моя. Заспивай — прошепна Макс, понесен от вълна на задоволство с най-голямото съкровище на света, сгушено до него. Зарът най-после се бе превърнал в злато в ръцете му, но някаква неясна, натрапчива подробност се

въртеше из мислите му. Нещо бе забравил. Какво? По-късно. По-късно щеше да си спомни.

Приглушен, но настоятелен звук най-после изтръгна Роберта от сладкия сън, в който бе потънала, след като се бяха любили. Макс я бе прегърнал и тя изведнъж изпита странен свян да лежи гола в леглото заедно с гол мъж посред бял ден. Отвори очи и се загледа в лицето на любимия си съпруг. Той наистина изглеждаше като пират: тъмни прави вежди, тъмни бакенбарди и, разбира се, черни очи. Караше сърцето ѝ да изскочи от гърдите, а стомахът ѝ да се свива и само като го наблюдаваше да спи, в съзнанието ѝ се върнаха пламенни сцени. Какво ли щеше да си помисли Макс, ако го събуди с...

Няколко кратки почуквания привлякоха вниманието ѝ и тя най-после осъзна откъде идваше шумът, който я бе събудил. Някой беше на вратата. Роберта облече тениската, която Макс ѝ бе дал, и отиде да отвори! Беше смущаващо, но тя предположи, че в такава романтична обстановка персоналът на хотела бе виждал всичко.

Пристъпи на пръсти и надникна през шпионката. Нищо. Може би си е въобразила. Открехна вратата и погледна бързо в коридора. Върху килима пред вратата им бе оставена красива кошница, обвита в целофан и завързана с пурпурна панделка.

Роберта оправи косата си, предпазливо се подаде навън и взе изненадата. Когато влезе обратно в стаята и затвори вратата, Макс стоеше до вратата на банята, праметнал хавлиена кърпа около кръста си.

— Какво има, скъпа?

— Не зная — отговори Роберта, като остави подаръка върху масичката и започна да развързва панделките. — Прилича на кошница с провизии. Кифлички, сок, плодове. — Тя извъртя глава и се усмихна на съпруга си. — О, Макс, ти ли си се погрижил за това? Искам да кажа, знаел си, че ще бъдем примрели от глад и... — Роберта замлъкна и присви устни.

Макс поклати глава и се засмя, после тръгна бавно към нея, като с всяка крачка нарочно оставяше хавлията да се смъква все по-надолу и надолу.

— Бях изтощен, но като те видях с тениската ми, придобих отново сили. — Макс протегна ръка и потърка гърдите ѝ с пръсти и почувства как желанието премина от неговото в нейното тяло.

Харесваше му начинът, по който тя реагираше: така бързо, така свободно. Наведе се, притисна устни до шията ѝ и прошепна:

— Мисля, че все имам достатъчно сили за още един път.

— Почакай! Почакай! — Роберта отстъпи назад и размаха една картичка. — Дай да я прочета. — Тя разкъса плика.

„Много щастие, госпожице Роберта. Виждаш ли, любовта е единственото вълшебство, което е необходимо.“

— Макс, от Лусинда е, фризьорката на хотела. Колко мило!

Роберта взе една голяма кифла с къпини и отхапа, докато Макс препрочете картичката. Не беше ли поискал да дойде Моника? И беше абсолютно сигурен, че не е споменавал, че ще се женят. Но може би, когато се върнаха рано тази сутрин, някой се е досетил. Ще трябва да поблагодари на жената, която и да е тя. Макс се усмихна и затегна поздраво хавлиената кърпа около кръста си.

Да, определено щеше да ѝ благодари, защото, когато отново насочи вниманието си към малката си женичка и забеляза как е изпаднала във възторг от кифлата, Макс също изпадна във възторг. Приблужи се до нея, хвана ръката ѝ и поднесе кифлата към устата си, за да отхапе и той.

— Мисля, че е много добре да се заредим отново с енергия, скъпа. Първо ще похапнем, после ще се изкъпем, след това ще практикуваме. Докато Принс или Хенсън се обадят, можем да започнем да се наслаждаваме на медения си месец. — Роберта му намигна и с няколко бързи движения разположи голяма част от подаръка на Лусинда върху масата.

— Яж бързо.

Два часа по-късно, изпълнена със задоволство, Роберта се бе отпуснала сънено върху Макс, сложила глава върху рамото му. Климатикът изпълваше въздуха с тих, приспивен шум, а следобедното

слънце проникваше през остъклената тераса и придаваше на стаята мека, приятна светлина. Роберта бе прогонила от съзнанието си всички тревоги и въпроси. Сгуши се по-близо до Макс и потри лице до копирените косъмчета, покриващи стегнатите мускули на гърдите му. Скоро трябваше да решат проблемите си. Но в момента се нуждаеше от още малко щастие, за да събере сили за предстоящата буря. Нуждаеше се от смях и любов. Нуждаеше се от мечтите си.

— Макс, какво стана с твоето вино? Мечтата ти да отглеждаш лозя. Или забрави всичко, плувайки дълго с акулите?

Макс се размърда, преобърна Роберта по гръб и подпря ръка на лакътя си.

— Ти помниш.

Силно, пронизително звънене прекрати мига на откровение и Роберта извъртя глава към телефона. Макс помилва бузата ѝ.

— Сега сме заедно, скъпа. Ще се справим. — Целуна я бързо по устата и отиде да вдигне слушалката. — Ало... Да, Макс е... Почакай, слушай, Принс!... Да, тя е тук... Ние се оженихме... Роберта, разбира се... По дяволите, човече. Замълчи и слушай.

Роберта коленичи върху леглото, стиснала ръце, и се молеше брат ѝ да се успокои и да повярва на съпруга ѝ. Възможно най-сбито Макс разказа какво Хелън Чалмърс бе сторила на Роберта и какво се опитваше да причини на Принс. Французинът се отпусна върху стола и подпря челото си с ръка, докато Принс отговаряше. Роберта имаше чувството, че седи върху пирони. Трябваше да разбере какво ставаше. Тя се размърда върху леглото и Макс се обърна към нея, със слушалка в ръка.

— Принс и Синди са добре, скъпа. Но имаме проблем с баба ти. Принс и съпругата му току-що са се прибрали у дома, спасявайки някакви други хора, които баба ти е замесила, Каин Девлин и Белинда Браун, но Хелън е изчезнала, любов моя. Брат ти обяснява, че Белинда се е скарала с нея заради опита ѝ да обвини Девлин, и когато Принс се е конфронтирал също с нея, тя признала, че е поискала да се отърве от този човек. Оставили я, за да отидат до полицейския участък и може би тя е чула съобщението ни. Започва да я издирва незабавно, но иска да си готова. Може да се появи тук и ако това стане, брат ти настоява да направим всичко възможно и да я спрем.

Действителността се завърна смъртоносно. Тя се загледа в загрижените, тревожни очи на Макс и взе слушалката.

— Принс?

— Роб, скъпа. Не зная какво да кажа. Всичко се обърка. Ти добре ли си? Наистина ли си се омъжила за Макс?

— Не бих могла да съм по-добре. Да, оженихме се. Никога не сме преставали да се обичаме, Принс.

— Налага ми се да повярвам, като прибавим и това, което току-що чух от Макс. И Господ да ни е на помощ, скъпа, с всички заплетени интриги между него, Белинда, Каин и баба ми. Но, по дяволите, толкова е трудно да се проумее цялото това объркване. Веднага, щом узная нещо повече за баба, ще ви позвъня. Ако се е отправила за Сейнт Томас, двамата със Синди ще я последваме незабавно. Просто чакайте там и спазвайте инструкциите, които дадох на Макс. Ще поддържам връзка с вас. Баба наистина се нуждае от помощ, сестричке.

— Зная. Просто си помисли колко години минаха от злополуката с Каин. О, Принс, тя е предизвикала враждата между вас, нали?

— Да, скъпа. Но двамата с него ще изгладим нещата. Няма да позволя болестното ѝ състояние да нарани повече хората, които са ми близки. Никога повече. Ако наистина е заминала за острова, мисля, че там живее отличен лекар, който би могъл да ни окаже съдействие докато успеем да я върнем в Калифорния. Ще направя някои проучвания, а вие стойте там, Роби. Обичам те. Ще ти се обадя отново.

— И аз те обичам.

Макс очакваше Роби да продължи, но тя стоеше приведена на леглото. Той стана и седна на пода пред нея. Французинът почти усещаше как бремето на тревогите се стоварва върху крехките ѝ рамене. Нуждаеше се от нежни грижи и хубав, дълбок сън. Възнамеряваше да ѝ осигури и двете.

— Роби, ако от това ще ти стане по-добре, искам да знаеш, че имам малка представа от това, което изживяваш. Зная как се чувстваш от откритието, че някой, който те обича, може и да те нарани. Баща ми искаше да помогне на майка ми толкова много, че и за миг не се е замислил за трайните последици от кражбата си. Дори бе възможно допълнителният стрес да е причинил сърдечния му пристъп. Понякога любовта се изопачава, скъпа. Понякога хората изпадат в такова отчаяние, че загубват здравия си разум и представата си за реалността.

Тя въздъхна и хвана малкото си личице в шепи.

— Това ми помага повече, отколкото си представяш. Ти виждаш мислите ми и ме разбираш. Колкото и да е трудно, но не се чувствам сама. Обичам те.

— Ела, скъпа. Позволи ми да прогоня част от тъгата ти с обич. — Той потърка върха на пръста си по устните ѝ и отметна меднозлатистите ѝ къдри от лицето. Бавно се изправи на крака и я придърпа към себе си, като сръчно настани и двама им отново под завивките. Макс отхвърли хавлиената кърпа от тялото си и обърна съпругата си към себе си, хвана края на тениската ѝ и я издърпа през главата ѝ.

Големите ѝ, тъжни очи не се откъсваха от неговите, докато той милваше бузата ѝ, малкото ѝ носле, шията ѝ.

— Сега, моя малка червенокоса Роберта Хууд Чалмърс Уулф, мислех си, че не би искала да пропилеем такова скъпоценно време.

— Прав си, Макс. — Тя въздъхна отново. — Просто си желая да не е толкова трудно да бъдем щастливи.

— О, скъпа — засия Макс, — мисля, че мога да ти докажа, че грешиш.

— О, Макс — изсмя се тя тихо, — ти си такъв неустоим вълк. — Неподправената ѝ усмивка бе като слънчев лъч в буреносно небе.

— Още по-добре, за да те направя щастлива, скъпа.

— Макс! — Изохка тя и сложи ръце върху раменете му. — Замислял ли си се някога за имената ни — имената ни заедно? Толкова е странно, че досега не бях го осъзнала. Малката червена шапчица и...

— О, не — присмя се Макс, като раздалечаваше краката ѝ и се настаняваше върху жената, която обичаше така отчаяно, копнеейки единствено да прогони тъгата ѝ. — Да не намекваш, че аз съм големият лош вълк?

— Ами... — подразни го тя и плъзна ръцете си надолу по гърба му.

— Ако това е така, любима, ще бъда щастлива да се престоря на Кумчо Вълчо, стига да ме пуснеш да вляза.

— Макс! — засмя се тя и го плесна леко по една много чувствителна част от анатомията му. — Но ти не си лош като вълка.

— О, да! Но при нас все едно ще се получи — прошепна Макс и покри устата ѝ със своята, сливайки душите и телата им с едно бързо

движение. Той вдигна за миг главата си и погледът на щастливите, сияещи очи на Роберта стоплиха сърцето му.

Макс никога не бе чувал преди жена да се смее и стене едновременно, но неговата жена беше истинско вълшебство.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
ЩАСТЛИВИ ЗАВИНАГИ

ГЛАВА ПЪРВА

Принс позвъни в петък рано сутринта. Хелън наистина пътуваше към Сейнт Томас. И те получиха информацията по две щастливи стечения на обстоятелствата. Първо, една стара семейна приятелка, Мейбъл Андерсън, се бе обадила на Принс в четвъртък следобед, за да му съобщи за странното посещение на Хелън. Баба му демонстрирала, че е невероятно щастлива, и след това попитала дали може да използва къщата на Андерсън в Сейнт Томас за около седмица. Мейбъл се съгласила, но на тръгване Хелън въздъхнала и добавила колко хубаво ще бъде да избяга с децата. Госпожа Андерсън се колебала около два часа, но после позвънила на Принс, обезпокоена за психическото състояние на Хелън.

И така те разбраха закъде евентуално е потеглила, но не и кога. Това бе вторият им късмет.

От летището в Лос Анжелис позвъниха на Принс за загубено шише с лекарства и след няколко въпроса той вече знаеше и номера на полета. Той обърна обаче внимание на Роберта по телефона, че е странно баба им да носи тези хапчета в дамската си чанта. Обикновено ги заключваше в специална чантичка.

Каквато и да бе причината, тази грешка позволи на Принс да узнае точния час на пристигане на Хелън и да подготви посрещането ѝ на летището. Роберта се размърда върху неудобния пластмасов стол и Макс съчувствено стисна ръката ѝ. Всеки миг баба ѝ щеше да се появи по пътеката и Роби не знаеше какво да очаква. Принс я бе предупредил да изпълнява всичките ѝ прищевки. Трябваше да я забави колкото може по-дълго, без да я изплаши. Принс и Синди пристигаха час по-късно.

— О, господи, Макс! Ето я!

Дребничката, белокоса жена спря сред човешкия поток и се озърна, като че ли не можеше да проумее как точно е пристигнала на това място. Пурпурно-златистият залез на Карибите се отразяваше през високите остъклени стени, лъчите се пречупваха фантастично, истински фон за пощенска картичка от рая. Роберта прехапа устни и

потри ръце върху меките си панталони. Не преставаше да мисли, че в рая няма място за змии.

— Добре ли си, любов моя? — попита тихо Макс, близо до ухото ѝ.

— Нека да свършваме с това — младата жена се насили да се усмихне мило. — Ще ме хванеш ли за ръка?

— Завинаги, скъпа.

Повечето от пристигналите вече бяха излезли и Роберта и Макс минаха зад Хелън Чалмърс. Макс стисна по-силно малките ѝ пръсти, които бяха започнали да треперят и забеляза, че двама души питаха Хелън за някаква посока. След секунди, тя ги отпрати и се обърна неочаквано, заставайки лице в лице с него и Роби.

— А, Роберта. Ти си вече тук. Прекрасно. Къде е брат ти?

Макс долови стъписания поглед на съпругата си и я стисна отново. Тя кимна незабележимо и измънка.

— Принс ще пристигне скоро, бабо. Нека да поседнем и да почакаме. Става ли?

— Трябва да си взема първо чантите. Не мога да си почина, докато не си освободя багажа.

Роби погледна Макс умолително и той насочи пръст към себе си и към коридора, водещ до мястото за вземане на багажа. Хелън не го бе погледнала нито веднъж и усещаше, че жена му ставаше все по-нервна от странното поведение на баба си. Опита се да се откъсне, но Роберта не го пусна. Макс вдигна свободната си ръка, сви я в юмрук и мълчаливо преброи петте си пръста. Този път Роберта го пусна, а тя самата поведе Хелън към редица пластмасови столове. Трябваша му петнадесет минути, за да освободи багажа на Хелън. Движейки се бързо, с два куфара във всяка ръка, Макс почувства как мускулите му се изпъват. Роби бе силна, умна жена, но Макс знаеше твърде добре колко е трудно да се овладееят чувствата, когато детето изведнъж приемаше ролята на родител.

Той си проправи път през море от хора и спря внезапно пред празните столове. Макс се завъртя. Не се виждаха никъде. Нито едната. Мили боже! Чантите се свлякоха от ръцете му като оловни тежести. Бяха изчезнали.

Четиридесет и пет минути по-късно Макс бе истински разярен. Никой не подозираше, но предпазителите му бяха изгорели и той бе дал късо съединение. Беше готов да избухне. През първите няколко минути се бе опитал да се убеди, че жените просто са отишли до тоалетна или да похапнат нещо. Глупак! Макс седеше на края на едно канапе и потриваше ръцете си в избелените си дънки, нещо нетипично за него. По-рано тази сутрин Роби бе настояла и той да смени облеклото си. Съпругът ѝ бе готов да направи всичко само да отвлече мислите ѝ от предстоящите събития. Сега бе вперил очи в маратонките си „Рийбок“ и почувства как тялото му се сковаваше от страх. Къде, по дяволите, беше Принс?

О, как ли биха желали да го видят в този момент конкурентите му в бизнеса: безчувственият Максимилиан Уулф, с непроницаемото лице, да отказва да погледне истината в очите. Хелън Чалмърс може би страдаше от старческо малоумие, но бе доказала твърде добре, че е опасна. Проклет да е, че не бе обмислил и най-малките подробности. Проклет да е, че не задържа Роби всяка секунда до себе си и проклет да е, че не настоя съпругата му да му даде адреса на вилата на Андерсън. Погледна часовника си за стотен път и впери очи към вратата, откъдето Принс и Синди трябваше да се появят.

И след още двадесет минути, когато те пристигнаха, Макс ги притисна в ъгъла като истински вълк плячката си и почти ръмжейки, им разказа какво се бе случило. Хелън наистина бе пристигнала преди час и после изчезнала с Роби.

Не знаеше как изглежда, но сигурно е бил зле, защото Принс му каза да издържи, докато намерят усамотено място, за да поговорят, а после настоя да седне до Синди. Красивата съпруга на Принс го помилва по свитата ръка и го представи на Белинда Браун и Каин Девлин. Макс се досети, че високият мъж с белези на лявата си буза е същият, който болните манипулации на Хелън Чалмърс почти не са убили. Роби му бе разказала за приятелството на брат си с Девлин и загадъчната експлозия преди пет години, сложила му край.

Хубавата спътничка на Каин, Белинда, бе спокойна, но решителна, стиснала здраво ръката на мъжа. Колкото и да бе разтревожен, Макс забеляза връзката между двамата и това още повече подсили тревогата му и копнежа за Роби. Хелън Чалмърс вероятно в момента обсипваше любимата му с всевъзможни глупости. Всяка

подробност от живота му, която би могла да изопачи в нейна полза. Макс почувства ледени тръпки по гърба си. Парите, по дяволите! Този детайл бе забравил. Проклятие!

Принс изведнъж зави зад ъгъла и им направи знак да го последват. След секунди ги въведе в малък офис и затвори вратата.

— Добре — каза Принс, прекарвайки ръка през косата си, като седна на ъгловата маса. — Запознаха ли се всички?

— Да, скъпи — отговори Синди, кимна и се усмихна окуражително.

Любовта между Принс и Синди почти бе видима и Макс отново си припомни какво бе имал и той, и може би вече бе загубил. Стомахът му се сви. Ако Хелън е казала на Роби за парите, какво щеше да си помисли любимата му? Макс затвори очи и разтри слепоочията си. Те се обичаха. Знаеше, че е истина, но не ѝ бе казал цялата истина и Роберта можеше да се почувства още по-силно наранена, ако я узнаеше от лъжите на баба си. Отново. Господи! Прониза го остра болка. Докъде ли се простираше способността ѝ да прощава? Колко ли се доверяваше на любовта им? Бе ли разкрил достатъчно сърцето си пред Роби, за да му вярва?

— Макс? — Принс размаха ръка пред лицето му. — Никога не съм те виждал такъв, Уулф. Може би е по-добре да ни обясниш какво се е случило с окото ти?

Макс присви рамене, едва можеше да стои спокойно.

— Няма нищо общо с Хелън. Двамата с Франк Хенсън имахме известни трудности при запознаването си преди два дни.

— Какво! — изрева Принс и скочи на крака. После поклати глава и вдигна ръка, с длан нагоре. — Не, почакай, това можеш да го обясниш в колата. Сега точно искам да зная дали си добре. Отиваме в къщата на Андерсън и всички трябва да се владеем.

Макс потисна страха си и отговори през зъби.

— Съжалявам. Добре съм. Да тръгваме.

— Принс, искаш ли двамата с Белинда да изчакаме тук? — избоботи Каин Девлин и Макс задържа погледа си върху него за миг. Разбра, че и двамата с Принс все още се опитват да преодолеят битките от миналото си и Макс усети, че ще получи цялата му необходима подкрепа.

— Не, Каин, всички трябва да сме там. Дори успях да открия Франк при семейство Смайт и му позвъних. Той ще доведе другия свидетел. Мисля, че трябва да се изправим срещу цялата тази грозна бъркотия заедно и да приключим с нея веднъж завинаги.

— Какво чакаме тогава? — Гласът на Макс прокълтя, когато той тръгна към вратата с едри крачки и я отвори. — Да вървим.

Десет минути по-късно те пътуваха по тесен, криволичещ път.

— Роберта, скъпа. Идвам. Моля те, дръж се добре или ще извикам господин Барт.

Роберта седна на кожено кресло в стая, достоверна имитация на английска библиотека от началото на века в къщата на Андерсън. Почти два часа тя обикаляше напред-назад и това бяха първите думи на баба й. Роберта уви ръце около коленете си и си пое дълбоко дъх. Трябваше да запази спокойствие още малко. Принс вероятно вече бе пристигнал и всяка минута двамата с Макс щяха да се появят тук. Съпругът й сигурно щеше да е вбесен. Вероятно още повече, защото отклони въпросите му за адреса на Андерсън.

Ключалката изщрака и баба й влезе в стаята.

— Светни лампата, скъпа. Смрачи се.

Роберта протегна ръка към необичайната лампа върху малката махагонова масичка до нея. След като бе затворена в библиотеката, Роберта се огледа за телефон и забеляза месинговата поставка на лампата, която напълно съвпаднаше с представите й за лампата на Аладин. Това бе единственият странен предмет в иначе традиционния интериор. Докато пръстите й докосваха хладния метал в сумрака, тя си помисли за три желания, които искаше да се сбъднат.

„Сега, скъпа, любовта е цялото вълшебство, което ти е необходимо...“

Сърцето на Роберта подскочи и тя преглътна с усилие. Ръката й се разтрепери върху лампата. Беше невъзможно глас, така приличащ на този на Лусинда, да й шепти в здрача. Вдиша дълбоко и щракна ключа. Вероятно е подсъзнанието й, подложено на такъв стрес, но някак си Роберта се почувства не така сама.

— Добре, сега те виждам. Искях да ти кажа, че ще изляза за малко, Роберта. Трябва да се погрижа за някои неща, но господин Барт

и приятелят му ще бъдат тук, скъпа. Затова, моля те да се държиш като дама, макар и облеклото ти да е съвсем обикновено. Ще оправим това по-късно.

Роберта остана с ясното впечатление, че баба ѝ ще отиде в семейство Смайт. По дяволите, трябваше да я задържи, докато пристигнат нейните рицари с блестящи доспехи.

— О, бабо, моли те, не тръгвай още. Бих искала да останеш и да поговориш първо с мен.

Невероятно, но Хелън седна на другото кожено кресло.

— Какво има, Роберта?

Роби прикри изненадата си, като протегна крак върху пода и стисна ръце.

— Двамата с Принс сме пораснали вече, бабо. И двамата сме способни да направим правилен избор. И двамата сме женени и ти не можеш да направиш нищо, за да промениш това.

Хелън премига и стисна чантата в скута си.

— Глупости, Роберта. Двамата с Принс все още не сте готови и аз трябва да направя това, което считам за най-добро.

Нефокусираното изражение в очите ѝ бе загадъчно и страшно. Роберта трябваше да се опита да я накара да прозре действителността.

— Ще ми се думите ми да достигнат до съзнанието ти поне за няколко минути. — Тя се изкашля и опита отново. — Бабо, зная за целия ти заговор да провалиш сватбата на Принс. Зная какво си направила на мен и Максимилиан Уулф и започвам да разбирам и омазата ти към Каин Девлин. Какво си си мислила?

Хелън изправи глава наперено и Роберта можеше да се закълне, че съзнанието ѝ започваше да се прояснява.

— Когато Принс се сприятели с Девлин, знаех, че трябва да се предприеме нещо. Те искаха да променят толкова много неща, които дядо ти беше започнал. Не можех да го допусна, скъпа. Не разбираш ли? И след като уредих това, ти се забърка с онова жиголо чужденец. Не можех да проумея как мъж като него може да проявява интерес към теб, Роберта. Затова открих какво е извършил баща му и проумях защо Уулф те ухажда. Търсеше брак по сметка, за да намери парите, от които се нуждаеше, и аз трябваше да го поставя на мястото му. Разбираш и това, нали? После Принс напълно загуби здравия си разум,

като се влюби в онази обикновена жена. Тя никога нямаше да му бъде подходяща съпруга. На Принс му трябва жена от висшия елит.

— Като Милисент Смайт? — процеди Роберта през зъби.

— Да, защо не? Трябва да поощриш брат си да се срещне отново с нея, скъпа.

— Бабо, Принс вече е женен за Синди, а аз съм омъжена за Макс. Нищо не можеш да направиш, за да го предотвратиш. Дори опитът ти да обвиниш Каин Девлин излезе неуспешен. Всъщност, всеки момент Принс и Макс ще бъдат тук. — Роберта се отпусна в коженото кресло и сложи ръце върху облегалките. — Ще ми се и те да бяха тук, за да чуят този разговор.

— Това и направихме, скъпа.

Роберта извъртя главата си мигновено и за секунда почувства, че сърцето ѝ спира да бие. През леко откренатата врата се появи тъмнокосият ѝ, опасен съпруг, следван от брат ѝ, готов за схватка.

Роберта бе така обезумяла, че не забеляза реакцията на баба си. Изведнъж Хелън започна да крещи, скочи на крака и отстъпи назад.

— Максимилиан, предупредих те да не се срещаш никога повече с Роберта. Как се осмеляваш! Ще съжаляваш — знаеш какво мога да направя.

Разгневената възрастна жена отвори чантата си и Макс мигновено прекоси стаята, прикривайки Роби с тялото си. Той усети ръцете ѝ през кръста си, стегнатите ѝ гърди се притиснаха към гърба му. Любимото ухание на лимон успокои изтерзаните му чувства и за пръв път от почти три часа сърцето му започна да тупти в нормален ритъм.

— Не, Хелън. Майка ми е мъртва, а дълговете на баща ми отдавна са напълно изплатени. Нищо не можеш да направиш, за да ни разделиш с Роберта. Загуби на всички фронтове, госпожо Чалмърс.

— Макс е прав, бабо — обади се Принс, като тръгна бавно към нея. — Двамата със Синди сме тук и Каин чака във всекидневната. Всъщност, нашето съдружничество все още е възможно, дори след всичките тези години... и всичките тези сълзи. Трябваше да ни имаш повече доверие, бабо.

— Не, не! Грешите. Ще видите. Ще направя нещо. — Пръстите на Хелън, обсипани с бижута, проблеснаха под светлината на лампата, докато тя неистово ровеше в чантата си.

Макс прегърна Роби. Хелън всеки миг щеше да рухне психически, че не бе в състояние да състави какъвто и да е план. Но вероятно беше нещо, свързано с парите. Мили боже, не му бе останало достатъчно време да подготви Роберта за това. В гърлото му пропълзя задушаваша смесица от страх и ужас. Не! Той стисна по-силно китката на съпругата си. Не. Ако любовта им бе наистина така силна, това нямаше да я разруши.

— Да! Знаех, че е тук — изрече Хелън с детинско задоволство. Знаеше ли, че годежът ти беше откупен, Роберта? Това е доказателство, че всичко, което той е искал, бяха парите ти, глупаво момиче. Пазя този чек, в случай че се наложи да ти покажа колко точно си струвала за него.

Хелън хвърли малкото смачкано листче и то падна в краката на Макс. Той отмести ръцете на Роберта от кръста си и се наведе да го вземе. Подаде го на съпругата си, без да го погледне.

Макс дочу тихо въздишане зад себе си и видя Принс да се приближава до Хелън и да я хваща за ръка. Макс извади портмонето си от джоба на панталона. Устните му се присвиха, погледът му потъмня. Останалите трима в стаята стояха напълно неподвижни, докато Принс извади от коженото, ръчно изработено портмоне един златен ключ. Едва тогава той се обърна към Роби.

— Роби, аз...

— Почакай, Макс. Баба ми те е накарала да вземеш чека и да го осребриш, нали? — Макс кимна и чу Хелън да стене. — Искала е да ме уязви по още един начин и да ни държи разделени. Не е необходимо да казваш нищо повече. Обичам те, Максимилиан Уулф, и ти вярвам напълно.

Макс притвори очи, после ги отвори. Цялата му любов се изля в лъчезарната му усмивка, докато прегръщаше малката си тигрица през рамо. Придърпа я по-близо до себе си, едва дочувайки хленченето на Хелън.

— Неее, Роберта! — Баба й се обля в сълзи.

Макс задържа ключа, за да го види и Принс, и после го постави в ръката на Роберта.

— Роби — започна Принс с доволна усмивка, — не трябва да чакаш нито минута повече, за да узнаеш за този загадъчен подарък. После ще ми разкажеш всичко за него и за твоето... чудесно

преобразяване. Не отричам, че изгарям от любопитство и за двете. Ти си красива, мила сестричке. Радвам се, че най-после си го забелязала.

Роберта погледна в очите на брат си и докато безмълвно му благодареше, той внимателно хвана възрастната жена, причинила им толкова страдания в името на любовта.

— Двамата имате на разположение няколко минути, но само толкова — довърши Принс. — Съжалявам, но оставих Белинда да позвъни в санаториума на доктор Кларк за спешния ни случай, а Синди се опитва да открие Милисент и Барбара. Тя настоява те или да последват примера на Лилит, или временно да се скрият в Швейцария. Вие двамата ще ни трябва, докато изясним нещата докрай.

— О, Принс — прошепна Роберта.

— Зная, сестричке. Не се притеснявай. Баба ще получи възможно най-добрите грижи. А утре ще я посетим.

Когато Принс затвори тихо вратата, Роберта прилепи главата си под брадичката на съпруга си и притисна длани към силния му, широк гръб.

— О, Макс, не мога да повярвам. Съжалявам, че не ти казах къде е проклетата къща. Но кой би предположил, че баба ми ще доведе горилите си със себе си и ще ме отведат от летището? Всичко стана толкова бързо, че аз дори не успях да се разкрещя. Знаеш ли, за пръв път наистина да срещна опасни хора и да не нося спрея със сълзотворния газ!

Роберта замълча. Макс трепереше ли?

— Любими — попита тя, като вдигна глава и впери поглед в тъмните му, пламтящи очи. — Имаш ли нещо против да поседнем за минута?

Макс се отпусна мигновено върху коженото кресло, слагайки я в скута си.

— По дяволите, предчувствах, че нещо не е наред, когато видях онези неандерталци да разговарят с Хелън. Прости ми, скъпа! — умоляваше я Макс. Очите му все още горяха от самообвинение. Той целуна Роби по бузата. — Мили боже, трябва да благодаря на Каин, че нанесе по един красноречив удар на тези негодяхи, когато пристигнахме. Подозирам, че приятелката му, госпожица Браун, също е била отвлечена от тези боклуци.

— Милост, Макс! Принс бе прав — възкликна Роберта, като седна изправена и го погледна в лицето. — Тук наистина прилича на лудница.

— И вероятно ще е така известно време, затова ми позволи да ти обясня за ключа, за да посрещнем после бурята заедно.

Роберта се усмихна и разтвори длан. Макс леко докосна скъпоценния метал, безсъмнено не така скъп като жената, който го държеше.

— Права си, любов моя. Хелън успя да подреди нещата да изглеждат така, като че ли съм купен. Измъчвах се седмици наред, мислейки какво да сторя. Ако не друго, възнамерявах да ти ги изпратя обратно в деня на смъртта ѝ.

Роберта усети една самотна сълза да се стича по бузата ѝ, но не откъсна очи от красивите, изпълнени с болка, очи на любимия си.

— След това ми хрумна една налудничав мисъл. Нямаше смисъл и все пак сърцето ми подсказваше, че това е правилното решение. Купих къща и лозе... Не, мила. Не използвах парите на баба ти за това. Но ми трябваше местенце, където да превърна мечтата си в реалност, а лозята ми помагаша да вярвам, че не всичко е напълно загубено. Някак си, мислех, вярвах, че ако успея да събера твоята мечта и моята мечта заедно... добре. — Той направи пауза и прекара пръсти през косата си. — В някои дни, Роби, единственото нещо, което ми вдъхваше сили да продължавам да дишам, бе да видя мечтите си осъществени заедно, колкото празни и безнадеждни да бяха. Някои дни взимах твоя ключ, отварях вратата и влизах в мансардата ателие, която бях направил за теб, когато ремонтирах самотната си къща. По някакъв необясним начин, горчивата и сладка надежда, която откривах там, ми помагаше да не полудея през следващите няколко седмици.

Сълзите ѝ се стичаха и Роберта ги изтри, после се наведе и докосна с устни неговите.

— Макс, обичам те толкова много. Веднага щом можем, искам да заминем в нашата къща и да прогоним всеки сантиметър самота с любов, да изпълним всяка празнина с бебета и вино, с цветове и щастие.

— О, любов моя — измърка Макс, галейки влажната ѝ буза с палеца си. — Разбира се, най-после раят се усмихна. Мечтата за нас

започва сега. Край на самотата. Край на празнотата в нощта, без любещи ръце, които да я запълнят.

— И най-смелите мечти не биха могли да са по-хубави от тази.

Устните им се сляха и Роберта почувства да я обзема нова, сладостна сила. Кратките, бегли целувки бързо се превърнаха в страстно, жадуващо излияние на душата. Макс я принуди да разтвори уста и да посрещне интимния натиск на езика му. Не биха могли да бъдат по-близко и двамата отчаяно се нуждаеха от усещането, от вкуса, от действителността, за която се бяха борили и която бяха постигнали.

И сред учестеното туптене на сърцето си, на Роберта ѝ се стори, че дочува глас, с акцента на острова, преливащ от щастие.

О, моите мечти. Никога повече сама. Никога разделени. Любовта е единственото вълшебство, което лекува сърцето...

И Роберта знаеше, че те са открили най-голямата истина от всички останали.

ЕПИЛОГ

— Фърн, предупреждавам те. Това е изключително неправилно. Вече доведе това поръчение докрай. Или да те наричам Лусинда?

— Замълчи, Есмералда! Не чувам.

Фърн Татяна Голдуин сложи пръст до устата си и накара строгата си придружителка, изпратена от Върховната вълшебница, да запази тишина. Бе вярно, че е приключила успешно задачата си, но все още не искаше да се оттегли. Присъствието им в най-отдалечения ъгъл на елегантната всекидневна в дома на Андерсън бе напълно невидимо за събралите се там хора.

Преди малко, когато пристигна Милисент и започна да крещи срещу Синди, Белинда и Лилит, стаята така се изпълни с чувствени вълни, че Есмералда бе почти готова да ги превърне в жаби. За щастие, Фърн бе успяла да приспособи инстинктите си към модерните времена и да успокои архаичната си спътничка. Освен това Синди се справи с проблема с изключителна лекота. Есмералда очевидно бе работила в административния отдел прекалено дълго. Напълно бе забравила вълненията при оказването на помощ на земните да открият щастие то си.

Фърн изгледа високата, слаба вълшебница и въздъхна. Да, беше вярно, че и тя бе загубила кураж, преди нейните момичета да се появят на сцената, но Есме като че ли дори вече не мислеше като вълшебница.

— Слушай, Есмералда, моите момичета и техните герои се вписват в най-хубавите традиции. Но все пак искам да се убедя, че всичко е наред.

Есмералда присви устни и кимна неодобрително.

— Фърн, Върховната вълшебница ме изпрати да те уведомя официално, че си номинирана за Вълшебна кръстница на годината, и да ти връча следващото поръчение.

— Гръм и мълния, дай ми още пет минути! Това е най-хубавата част.

Фърн замълча и притаи дъх, когато вратите се разтвориха и в стаята влязоха Роберта и Макс. Синди бързо отиде до Роби, като ахкаше и охкаше.

— О, Роберта, скъпа — каза Синди, като прегърна зълва си. — Съжалявам за Хелън, но ще преодолеем това, ще видиш. Обичта ти към Макс ще ти помогне толкова много. Всъщност, вече забелязвам някои чудесни странични ефекти. Изглеждаш прекрасно.

— Наистина, Роб — добави Франк, приближавайки се с Лилит към двете жени.

Фърн побутна с лакът Есмералда.

— Тези двамата научиха толкова много и дори не се притесняват, че все още са с влажни, измачкани дрехи.

— Фърн, тръгвай вече.

— Шегуваш ли се? Трябва да видя как Франк и Макс ще се справят с положението. — Фърн изгледа многозначително настойчивата пратеничка и сви ръце в юмруци върху пищните си бедра. — Есме, тези съдби бяха заплетени от самото начало и аз най-после узнах защо. — Фърн направи широк кръг с ръката си. — Хората в тази стая са били предопределени да бъдат приятели, да се обичат и да си помагат, но нещата са се объркали, сърцата им са били наранени и аз трябва да съм сигурна, че злото най-после е превъзможнато. Защо си мислиш, че отложих решаването на проблема с Хелън Чалмърс? Трябваше да ги събера всички заедно, за да видя как ще реагират. Сега наблюдавай това.

Роберта сложи ръка върху рамото на Франк.

— Благодаря, Франк. Между другото, новата Роберта забелязва част от стария Франк. — Тя се усмихна.

— Сигурна ли си, че това е Франк? — попита Принс със закачлива невинност.

Франк повдигна вежди и кимна на Принс, а после се обърна към Макс.

— Слушай, Уулф, съжалявам, че те нападнах така ожесточено. Тогава обаче не знаех толкова много неща. Как е окото ти?

— Платих малка цена срещу всичко, което получих. Не се тревожи.

Фърн подпря брадичката си с пръст. Лилит трябваше да си изясни нещата с Макс също, но стоеше назад. Разбира се,

вълшебството можеше да разреши всички проблеми незабавно, но Фърн се бе научила, че бързите решения често се проваляха с течение на времето. В отминалите времена, ако нещата се объркаха прекалено много, вълшебниците понякога размахваха магическите си пръчки малко преждевременно, като приключваха въпроса с голяма магия — убиване на дракони и други такива. Но смъртните често изгубваха от поглед съдбата си, когато животът им тръгваше нормално.

Честно казано, през последните сто години Фърн бе открила, че хората, които сами решаваха проблемите си, бяха щастливи много по-дълго, защото са платили някаква цена, за да го постигнат.

И така, Фърн потупа пръчицата си, прикрепена към невидимия ѝ колан. Тя не посегна към вълшебния прашец, но кръстоса пръсти и се усмихна, когато Макс заговори.

— Лилит, имаш страхотен нов вид — подразни я той шеговито, прегърнал Роби през кръста.

— Да, добре. — Тя направи пауза, погледна към Франк и се усмихна, когато той ѝ намигна. — Вкусът ми доста се промени напоследък. Отказах се от марковите дрехи. Ти също изглеждаш малко... не както обикновено.

— Права си — съгласи се той и се засмя. — Ставам винопроизводител и тези дрехи са съвсем подходящи.

Лилит погледна към Роберта и въздъхна.

— Макс, сгреших спрямо теб и съжалявам.

Макс вдигна свободната си ръка и я сложи върху рамото ѝ.

— Аз също бърках за теб. Но това е добре и за двама ни. Винаги ще съм ти благодарен, че се тревожеше достатъчно за Синди, за да се замесиш в този случай. Ако не ме беше обвинила, сигурно никога нямаше да имам втори шанс с Роби.

— Виждаш ли, Лил — намеси се и Синди, като стисна ръката на заварената си сестра. — Макс и Роберта, страхувам се, че изпуснахте грозна сцена с Милисент и Барбара. Те почти се отрекоха от мен и Лилит, но ние двете ще се поддържаме, нали, сестра ми? — Синди погледна към Лилит и красивият бивш модел се поколеба. После се усмихна и се усмихна още по-уверено, когато Франк я придърпа близо до себе си.

Синди се обърна към Макс и Роберта.

— Лилит се тревожеше, че признанието ѝ на сватбения ни прием е започнало цялата тази история.

— Все още съм шокирана и ме боли за баба, Лилит — каза Роберта. — Но това, което ти направи, върна Макс отново в живота ми. И се научих, че понякога наистина нещо чудесно може да се роди от болката. Макс е светлата ми дيريا в тази буря. Благодаря ти.

— Аз също никога нямаше да срещна моята светла дيريا без тази буря — намеси се и Каин Девлин от мястото си на дивана до голямата мраморна камина. — Никога нямаше да узная, че Принс все още ми е приятел.

Двойките до вратата се приближиха към седналите и Белинда сложи едната си ръка върху бедрото на Каин.

— Не мога да не се чувствам ужасно заради болката, причинена ви от Милисент и Хелън, но ако е вярно, че всяко зло е за добро, мисля, че всички трябва да сме щастливи. Аз поне съм щастлива.

— За мен ли говориш, красавицата ми, или искаш да се отървеш от тези сиви спортни дрехи? — прошепна Каин, като се наведе поблизо до ухото на Белинда и се засмя многозначително.

Фърн бе доволна, че мъжът се държеше така открито пред цялата група. Любовта и приятелството щяха напълно да променят живота му. Тя размаха щастлива ръце, като пренебрегна сърдитото изражение на Есмералда. Насочи вниманието си към Принс.

— Белинда, приятелко, ти със сигурност си права — съгласи се той, като стана и отиде до Синди, застанала до камината. — Наистина има за какво да сме щастливи, но имам идея, която ще ни даде възможност да си починем и наистина да се порадваме на щастието.

— Какво?

— Принс, казвай.

— Какво мислиш?

Едновременно се разнесоха седем гласа, докато Принс не направи знак да замълчат, и седна до съпругата си.

— Добре, Есме, скъпа — прошепна Фърн, като се опита да прикрие неудоволствието си. — Вече можем да си тръгваме.

— Как, какво? — Другата вълшебница наблюдаваше смъртните внимателно и Фърн знаеше, че нейната спътничка е захапала въдицата. Принс изглеждаше така сладък и Есме искаше да остане докрай. След

като вълшебницата си припомнеше колко е хубаво да се помага на хората, беше доста трудно да се устои.

— Искаме да благодарим на всички ви, че така се вълнувахте за нас, като ви поднесем много специален подарък. — Принс се поколеба и хвана ръката на съпругата си. — Искаме всички да останете на острова и да прекараме медените си месеци заедно.

Синди се засмя от неочакваната тишина.

— Всъщност меденият ни месец с Принс не можа да започне. Ние оставаме тук със сигурност.

— Разбира се — продължи Принс, — това означава, че трябва първо да оженим някои от вас и след като вината е моя...

— По дяволите, да — прекъсна го Каин, вдигайки Белинда на крака. — Няма да спя в друго легло, докато тази жена не е до мен, и то съвсем законно.

— Каин! — Белинда поруменя.

— И аз казвам същото — добави Франк. — Хайде да отидем да се оженим, за да може да започне медения ни месец.

— Не е ли малко късно тази вечер? — попита Лилит, придърпвайки мокрото деколте на роклята си.

— Забрави, момиче — противопостави се Франк. — Няма да сваляш тази дреха от гърба си, докато не се оженим.

Макс поглади мустаците си с пръст и Роберта го побутна отстрани.

— Макс знае как да го уреди. Когато ние се оженихме, беше много по-късно.

— Уулф! — навикаха мъжете в хор.

— Добре, господа. Нека да се обадя по телефона, после можем да тръгваме.

— Чудесно — пропя Синди. — Само си помислете, дами, ще можем да разглеждаме забележителностите заедно и да пазаруваме, и...

Устата на Принс остана отворена и той придърпа съпругата си по-близо.

— Вечеря след три дни? — попита той, като изгледа бързо всички мъже.

— Три дни може да са достатъчни — отговори толкова сериозно Макс, че Франк и Каин избухнаха в смях. Скоро всички започнаха да

се смеят и стаята се изпълни с весела глъчка. Любовта и приятелството щяха да останат тук завинаги.

Фърн изтри ъгълчетата на очите си с блестящия ръкав на роклята си. Забеляза сълзи и в очите на Есмералда. Сега или никога.

— Божичко, тези хора бяха толкова специални, че нямам търпение да се захвана със следващата си задача. Къде е тя?

Есмералда изви глава и се загледа в пространството, ръцете ѝ се бяха свили във фееричния плат на роклята ѝ. Фърн я съжали.

— Знаеш ли, Есмералда, малко съм притеснена, че не бих сторила най-доброто сега. Мисля, че ти трябва да се заемеш със следващото поръчение, Есмералда.

— Какво? Аз? Наистина?

Фърн долови страха и копнежа в гласа ѝ. Стисна в пръстите си малко вълшебен прашец и го духна към другата магьосница.

— По-добре побързай и се заеми с мисията си.

Есмералда потрепери нерешително, после изгледа Фърн, взе вълшебната ѝ пръчица и изпъна раменете си.

— Ще ми дадеш ли някакъв съвет? Страхувам се, че съм излязла малко от форма.

Фърн плесна с ръце.

— Не забравяй, любовта е най-голямото вълшебство на света. И внимавай с чорапогащите!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.